

เอโกปี หุตุวา พุทธา โหติ
พุทฺธาปี หุตุวา เอโก โหติ

ปีที่ 12 ฉบับที่ 191
เดือน มิถุนายน 2549

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการบริหาร

ท.ญ.สีไมทอง บุญประคับ

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์

น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
รเชศ ฤกษ์

น้อมนบ ปิฎษาวัต
ขวัญชนก ชูเกียรติ

กองรับใช้ศิลปกรรม

ฟ้างาม เทพโพธิ์
ค่านานาโท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ธรรมศักดิ์ สิทธิพงษ์สุทธิ

กองรับใช้ธุรการ

ศิลาสนธิ น้อยอินทะ
สุเสรี สี่ประเสริฐ
ปึกฟ้า เกาประเสริฐ
สุภาพ เพชรสุข

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

สุเสรี สี่ประเสริฐ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
๐-๒๓๗๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย

กัตันแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
e-mail : susaree@yahoo.com

พิมพ์ที่

บริษัท พ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

เวลานี้ไม่ว่าจะไปไหนมาไหนทั้งในกรุงและบ้านนอก จะได้ยินผู้คน
ลพูดกันเรื่องการเมือง การเมืองที่ขาดคุณธรรม ท่านผู้อ่านคงจำได้
ประมาณ ๓ เดือนมาแล้ว บรรดาท่านผู้หลักผู้ใหญ่ซึ่งเป็นที่นับถือใน
สังคมได้รวมตัวกันเป็นกลุ่มๆ ออกมาเรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีลาออก
เพราะขาดความชอบธรรม และทำนายทายทักไว้เลยว่าถ้าไม่แก้ไขวิกฤติ
ด้วยวิธีนี้ ชาติบ้านเมืองจะเสียหายร้ายแรงทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ
สังคม และความมั่นคง

ท่านนายทาทักซิณยีนยันเหมือนคำของ “**จิวธรรมศาสตร์**” ที่แสดง
บนเวทีกู้ชาติว่า “**กูไม่ออก**” แก้ปัญหาด้วยการยุบสภาและการกระทำ
อื่นๆ ขณะเดียวกัน ลี้ล้อก็ตาหน้ากันออกมาบอกประชาชนว่า ทำตาม
กติกาไม่มีปัญหาไม่เสียหายอะไรๆ ก็ยังดีเหมือนเดิม **ไม่กระทบกระเทือน
แม้เรื่องเศรษฐกิจ**

แล้วความจริงก็ถูกเปิดเผยไปทั่วโลก เมื่อกลางเดือนที่ผ่านมา ท่าน
รองนายกฯ ชิดชัย ซึ่งรักษาราชการแทนนายกฯ ก็ออกมาให้สัมภาษณ์
เองว่า สถาบันนานาชาติว่าด้วยการพัฒนาการบริหาร ที่จัดอันดับ
เศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ทั่วโลก ได้ลดอันดับประเทศไทยจากเดิมถึง
๕ อันดับ คือลดจากอันดับที่ ๒๗ เป็นอันดับที่ ๓๒ จาก ๖๐ ประเทศทั่วโลก
ยอมรับว่าเป็นเพราะ**เรามีปัญหาทางการเมืองที่ยังไม่นิ่ง** (ถ้าจะพูดอย่าง
ไม่เกรงใจนายก็คือ เพราะปัญหาต้นตอ “นายกฯ ขาดความชอบธรรม”
แล้วไม่ยอมลาออกตามคำเรียกร้อง)

ดร.วีรพงษ์ รามางกูร อดีตรัฐมนตรีคลังก็ออกมายืนยันว่า “การมี
รัฐบาลรักษาการยาวนาน ไม่ใช่เรื่องที่ดี เพราะเศรษฐกิจไม่สามารถ
ขับเคลื่อนไปได้”

**“เราคิดอะไร” ฉบับนี้ฟันธงได้เลย “เหตุแต่อยู่ตรงไหน ถ้าดับ
ไม่ได้ ความป่วนและทุกข์ก็ยังมีอยู่”**

การประชุมคณะกรรมการ ๕ คนของ**เครือข่ายพันธมิตรประชาชน
เพื่อประชาธิปไตย**เมื่อเดือนพวกเราว่า การแถลงต่อสื่อมวลชนทุกครั้ง
ต้องตั้งนะโม พูดย้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่า **เพราะไม่ได้ดับต้นตอของปัญหา
จึงวนวนไปทั้งบ้านทั้งเมือง**

เพราะคนคนเดียวແທ້ๆ ที่ไม่ยอมสละตำแหน่ง ไม่ต้องมีตำแหน่งถึง
นายกฯ หรือแค่เป็น ส.ส. หรือ ส.ว. ก็ต้องมีความเสียสละแล้ว
ถ้าไม่เสียสละอย่างซันอาสาสมัครใช้บ้านเมือง จะทำให้เกิดความเสียหาย
ดังที่เห็นอยู่ **๒**

จากหนึ่งจึงเป็นเรา
รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One
เอโกปี หุดว่า พหุธา โหติ
พหุธาปี หุดว่า เอโก โหติ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ 12 ฉบับที่ 191
เดือนมิถุนายน 2549

14 บ้านป่านาดอย

คุณจำลอง ที่คุณบงษ์
วัดสัมปทนะ ตั้งอยู่ เภวร่อง
น้ำ อ.ท่าอิฐ นครสวรรค์
มีมรณ ไปแจกเกลือ ซึ่งคุณ
ภักดิ์อยู่แล้วที่ อ.วังสะพุง
อ.วังสะพุง นครสวรรค์

คุณสมชาย อินทวิเศษ
(พระธรรมพิศาทิจารย์)
๗ พ.ค. ๓๕

สีสันชีวิต

30 “... เราเป็น ลูกศิษย์
พระพุทธรเจ้าและถึงแม้
เราจะปฏิบัติดีทุกอย่าง...
แต่เขากลับเอาความยึดถือในเรื่อง
ความเชื่อที่แตกต่างกันมาฉีกรอน
เสรีภาพ...”

ฝ่าทางตัน

ปัญหาประชาธิปไตยฯ

60

พระราชดำรัสแห่งองค์ประมุข
ย่อมพึงเชื่อฟังโดยถ้วนหน้า ด้วย
ทรงบริสุทธิ์ยุติธรรมเป็นล้นพ้น
เพราะหมายประโยชน์สุขเพื่อ
ชาวไทยทั้งชาติแท้ๆ

สารบัญ

1	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
3	นัยปก:เหตุที่อยู่ตรงไหนฯ	สมณะโพธิรักษ์
4	พระราชดำรัส ฉบับสำนักราชเลขาธิการ	น.ส.พ.ไทยโพสต์
8	ทางสว่างจากพ่อเจ้าอยู่หัว	จริงใจ ตามภูมิ
11	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
12	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
14	บ้านป่านาดอย	จำลอง
20	ความงามของประชาธิปไตย	สมณะโพธิรักษ์
25	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	น.พ.เกษม ตันติผลาชีวะ
28	พุทธอุดมการณ์ฯ	มติชนรายสัปดาห์
30	สีสันชีวิต (สัมภาษณ์สมณะโสรัจโจ)	ทีม สมอ.
37	การ์ตูน	วิสูตร
38	คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
42	รำพึงในบ้าน รำคาญในวัด	ประเทือง ไทยเขียว
50	เรื่องสั้น	อ้อมจิต ชนสุภาพ
48	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่สกปรก	สมพงษ์ พังเจริญจิตต์
50	เริ่มต้นใหม่	ส.ศ.ษ.
52	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
54	แว้งที่รัก	ชบาบาน
60	ฝ่าทางตัน ปัญหาประชาธิปไตยฯ	วิมุตินันตะ
64	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ศุภชัย เศรษฐบุญสร้าง
67	เวทีความคิด	หนูนดี, เสฏฐชน
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตีกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

อัตราค่าสมาชิก 2 ปี 24 ฉบับ 500 บาท / 1 ปี 12 ฉบับ 250 บาท ส่งธนาคติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศีลสนธิ น้อยอินตะ อินทร์นาคกรอุยไทยสาธอนนวมินทร์บัญชีเลขที่ 057-1-44705-8 ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินตะ
สำนักพิมพ์กุ่มกุ่ม 644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.10240 โทร. 0-2733-6245

เหตุแท้ๆตรงไหน

นัยปก

• จริงจัง ตามพอ

กำกับไม่ได้ตามบ้านและทุกป้ก็ยังอยู่

ขาวนายกรัฐมนตรีกาฬโธให้ลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบ เพียงเหตุแค่ไปติกอัลฟิตกาลเทศะเท่านั้นเอง น่าจะเป็นข่าวสะท้อนถึงจิตสำนึกที่ต่างระดับกับผู้นำในบ้านเมืองไทยอย่างยิ่ง ซึ่งทำให้น่าเป็นห่วงว่าสังคมไทยจะอยู่กันต่อไปอย่างไร ถ้าใครๆ ก็พากันเอาอย่าง ต่างคนต่างหนากันเข้าไว้ ใครกะล่อนปลิ้นปล้อนเอาไรต์เอาเปรียบผู้อื่นได้มากเท่าไรก็ย่อมสุขสบายกว่า ได้การยอมรับนับหน้าถือตามากกว่าคนที่ซื่อๆ สมณะๆ มีชีวิตอย่างเศรษฐกิจพอเพียงแต่ไร้ซึ่งอำนาจและเงินตรา

ด้านเข้าไว้ หนาเข้าไว้ และอำมหิตเข้าไว้ น่าจะเป็นแบบอย่างของวิถีชีวิตคนยุคโลกาภิวัตน์ที่จะต้องออกไปแข่งขันกับทุนสามานย์ข้ามชาติที่ตั้งหน้าตั้งตาเอาไรต์เอาเปรียบมนุษยชาติอยู่ตลอดเวลาอย่างไร้คุณธรรมและศีลธรรม

“ถ้าศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ”

เป็นคำเตือนของท่านพุทธทาสในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชดำรัสของในหลวงที่ให้พวกเราได้ตระหนักกันว่า

“ขณะนี้ประเทศไทยกำลังวิกฤติหนักที่สุดในโลก”

เมื่อผู้นำชาติมีทิศทางในการทำลายล้างศีลธรรม เอาเงินเป็นใหญ่ เอาอบายมุขเป็นหลักในการเร่งขยายตัวทางเศรษฐกิจ สร้างหนี้สินให้แก่ชาวบ้านมากกว่าเน้นพึ่งพาตนเองตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทำให้การเติบโตของตัวเลขทางเศรษฐกิจ (จีดีพี) อยู่ตรงกันข้ามกับความเสื่อมต่ำทางศีลธรรมอย่างชนิดที่ไม่เคยมีมาก่อน

ปัญหาคอร์รัปชันซึ่งเป็นมะเร็งร้ายในสังคมไทย ได้ขยายตัวออกไปทั้งในแนวลึกและแนวกว้าง ทั้งทุจริตเชิงนโยบายทั้งผลประโยชน์ทับซ้อน ก่อให้เกิดคำถามมากมายในความไม่ชอบมาพากลของผู้บริหารบ้านเมืองโดยไม่มีคำตอบใดๆ ที่ทำให้กระจ่างขึ้นมาได้ นอกจากมั่วไปเรื่อยๆ นับตั้งแต่มั่วยุบสภา มั่วลากตั้งพรรคเดียว และกำลังจะมั่วเปิดสภาโฉกให้ได้ แต่ก็ถูกศาลฯ สั่งให้โมฆะไปเสียก่อน

และดูเหมือนพวกเราที่พากันดีใจที่จะได้เลือกตั้งกันใหม่ กระแสปฏิรูปการเมืองมาแรงเพื่อเปลี่ยนแปลงหลักการครั้งใหญ่ แต่ก็น่าเสียดายที่เราจะหลงลืมต้นเหตุแห่งปัญหาที่**พาวุ่นพาวุ่นวายมาจนถึงทุกวันนี้** เหมือนหมอรักษา มะเร็งที่มุ่งแต่รักษาอาการข้างเคียงของคนป่วย จนลืมก่อนเนื้อร้ายที่กำลังขยายตัวเบียดอวัยวะสำคัญ จนมีผลให้ร่างกายพาวุ่นวายไปหมด

ต่อให้เปลี่ยนหมอ เปลี่ยนยา เปลี่ยนวิธีการรักษาใดๆ ก็ตาม แต่ถ้าไม่เอาก้อนเนื้อร้ายที่เป็นต้นเหตุใหญ่ของปัญหาออกเสียแล้ว คนป่วยก็ยังคงเจ็บปวดทุกข์ทรมานต่อไปฉันใด ต่อให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขรัฐธรรมนูญสำเร็จ ได้หลักการวิเศษที่ยอดเยี่ยมสักปานใด แต่สุดท้ายก็ได้คนยอดแย่อยอดร้าย ที่ลุ่มหลงมัวเมาในอำนาจและสมบัติ อย่างพระราชอิติเลอर्थหรือมาร์กอส มาคุมอำนาจมาบริหารบ้านเมืองอย่างเก่า ความพว่นและความวุ่นวายทั้งหลายก็ยังคงจะต้องดำเนินต่อไปเช่นเดียวกันฉันนั้น

๒

พระราชดำรัส ฉบับสำนักกราชเลขาธิการ

(เอ็กซ์-โซท ไทยโพสต์ ฉบับที่ ๓๔๗๑)

กรุงเทพฯ ● พระราชดำรัสประวัติศาสตร์ “ผ่าทางตัน” วิกฤติการเมืองและสังคมไทย จะได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่สู่ทั่วโลก โดยกระทรวงการต่างประเทศ ทั้งนี้ สำนักกราชเลขาธิการก็ได้รวบรวมเผยแพร่อย่างไม่เป็นทางการแล้ว

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งสำนักกราชเลขาธิการเรียบเรียงขึ้นตามที่ได้บันทึกพระสุรัสวดีไว้ เมื่อวันที่ ๒๕ เม.ย. ๒๕๕๕

พระราชดำรัสในโอกาสที่พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้ประธานศาลปกครองสูงสุด นำตุลาการศาลปกครองสูงสุด ฝ่ายถวายสัตย์ปฏิญาณ ก่อนเข้ารับตำแหน่งหน้าที่ ณ พระตำหนักเปี่ยมสุข วังไกลกังวล

ที่ได้ปฏิญาณนั้นมีความสำคัญมาก เพราะกว้างขวาง หน้าที่ของผู้พิพากษา หน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการปกครอง มีหน้าที่กว้างขวางมาก ซึ่งเกรงว่าท่านอาจจะนึกว่าหน้าที่ของผู้ที่เป็นศาลปกครองมีขอบข่ายที่ไม่กว้างขวาง ที่จริงกว้างขวางมาก

ในเวลานี้ อาจจะไม่ควระพุด แต่อย่างเมื่อเข้านี้เอง ได้ยินเขาพุดเกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง และโดยเฉพาะเรื่องเลือกตั้งของผู้ที่ได้คะแนน ได้แต่ไม่ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ แล้วก็เขาเลือกตั้งอยู่คนเดียว ซึ่งมีความสำคัญมาก เพราะว่าถ้าไม่ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ แล้วก็เขาคคนเดียว ในที่สุดการเลือกตั้งไม่ครบสมบูรณ์

ไม่ทราบว่าจะเกี่ยวข้องกันท่านหรือเปล่า แต่ความจริงน่าจะเกี่ยวข้องเหมือนกัน เพราะว่าถ้าไม่มีจำนวนผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งพอ ก็กลับกลายเป็นว่า การปกครองแบบประชาธิปไตยดำเนินการไม่ได้ แล้วถ้าดำเนินการไม่ได้ที่ท่านได้ปฏิญาณเมื่อตะกี้ ก็เป็นหมัน ถึงบอกว่าจะต้องทำทุกอย่าง เพื่อให้การปกครองแบบประชาธิปไตยต้องดำเนินการไปได้ ท่านก็เลยทำงานไม่ได้ และถ้าท่านทำงานไม่ได้ ก็มีทางหนึ่ง ท่านอาจจะต้องลาออก เพราะไม่ได้มีการแก้ไขปัญหา ไม่ได้แก้ ปัญหาที่มีอยู่ต้องหาทางแก้ไขได้ เขาอาจจะบอกว่าต้องไปถามศาลรัฐธรรมนูญ แต่ศาลรัฐธรรมนูญก็บอกไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ศาลรัฐธรรมนูญว่าเป็นการร่างรัฐธรรมนูญ ร่างเสร็จแล้วก็ไม่เกี่ยวข้องเลยขอรับรองว่าท่านอย่าไปทอดทิ้งความปกครองแบบประชาธิปไตย การปกครองแบบที่จะทำให้บ้านเมืองดำเนินการผ่านออกไปได้

แล้วก็อีกข้อหนึ่ง การที่จะ ที่บอกว่ามีการยุบสภาและต้อง ต้องเลือกตั้งภายใน ๓๐ วัน ถูกต้องหรือไม่ ไม่พุดเลย ไม่พุดกันเลย ถ้าไม่ถูกก็ต้องแก้ไข แต่ก็อาจจะให้การเลือกตั้งนี้เป็นโมฆะ หรือเป็นอะไร ซึ่งท่านจะมี จะมีสิทธิที่จะบอกว่า อะไรที่ควร ที่ไม่ควร ไม่ได้ว่าบอกว่ารัฐบาลไม่ดี แต่ว่าเท่าที่ฟังดู มันเป็นไปได้ คือ การเลือกตั้งแบบประชาธิปไตย เลือกตั้งพรรคเดี่ยวนคนเดียว ไม่ใช่ทั่วไป ทั่ว แต่ใน

แห่งหนึ่งมีคนที่มีสมัครเลือกตั้งคนเดียว มันเป็นไปไม่ได้ ไม่ ไม่ใช่เรื่องของประชาธิปไตย เมื่อไม่เป็นประชาธิปไตย ท่านก็พูดกันเองว่าท่านต้องดูเกี่ยวข้องกับเรื่องของการปกครองให้โดยตรงนี้ขอฝาก อย่างดีที่สุด ถ้าเกิดท่านจะทำได้ ท่านลาออก ท่านเอง ไม่ใช่รัฐบาลลาออก ท่านเองต้องลาออก ถ้าทำไม่ได้ รับหน้าที่ไม่ได้ ตะกี้นี้ปฏิญาณไปดุติๆ จะเป็นการไม่ได้ทำตามที่ปฏิญาณ

ฉะนั้นก็ตั้งแต่ฟังวิทยุเมื่อเช้านี้ กรณีเกิดที่ทับนบพิทา กรณีที่จังหวัด อำเภอกำทาศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช อันนั้นไม่ใช่แห่งเดียวที่อื่นมีหลายแห่งที่จะทำให้บ้านเมืองล่มจม บ้านเมืองไม่สามารถที่จะ ที่จะรอดพ้นจากสถานการณ์ที่ไม่ถูกต้อง ฉะนั้น ก็ขอให้ท่านไปศึกษาว่า เกี่ยวข้องอย่างไร ท่านเกี่ยวข้องหรือไม่ แต่ถ้าท่านไม่เกี่ยวข้อง ท่านก็ลาออกดีกว่า ท่านผู้ที่เป็นผู้ที่ได้รับหน้าที่ ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ เป็นผู้ที่ต้องทำให้บ้านเมืองดำเนินได้ หรือมิฉะนั้น ก็ต้องไปปรึกษากับท่านผู้พิพากษา ที่จะเข้ามาต่อมา ท่านผู้พิพากษาศาลฎีกา ท่านผู้นี้ก็เกี่ยวข้องเหมือนกัน ก็ปรึกษากัน ๔ คน ก็ท่านปรึกษากับผู้พิพากษาศาลฎีกาที่จะเข้ามาใหม่ ปรึกษากับท่าน ก็เป็นจำนวนหลายคนที่มีความรู้ ที่มีความซื่อสัตย์สุจริต ที่มีความ และมีหน้าที่ที่จะทำให้บ้านเมืองมีชื่อมีแป ฉะนั้นก็ขอฝาก คุณอักษราทร ก็ต้องไปพูดกับสมาชิกอื่นๆ ด้วย ก็จะขอบใจมาก

เดี๋ยวนี้ยุ่งเพราะถ้าไม่มีสภาผู้แทนราษฎร ไม่มีทางที่จะปกครองแบบประชาธิปไตย มีของเรามีศาลหลายชนิดมากมาย แล้วมีสภาหลายแบบ และก็ทุกแบบนี้จะต้องเข้ากัน ประองตองกัน และคิดที่จะแก้ไขได้ นี่พูดเรื่องนี้ ค่อนข้างประหลาดหน่อย ที่ขอเรื่องอย่างนี้ แล้วก็ไม่ได้ อย่างนั้นเดี๋ยวเขาก็บอกว่าต้องทำมาตรา ๗ มาตรา ๗ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งขอยืนยัน

ยืนยันว่ามาตรา ๗ นั้นไม่ได้หมายถึงให้มอบหมายให้พระมหากษัตริย์มีอำนาจที่จะทำอะไร ตามชอบใจ ไม่ใช่มาตรา ๗ นั้น พูดถึงการปกครองแบบมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ไม่ได้บอกว่าให้พระมหากษัตริย์ตัดสินใจทำได้ทุกอย่าง ถ้าทำ เขาจะต้องว่าพระมหากษัตริย์ทำเกินหน้าที่ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยเกิน ไม่เคยเกินหน้าที่ ถ้าทำเกินหน้าที่ก็ไม่ใช่ประชาธิปไตย

เขาอ้างถึงเมื่อครั้งก่อนนี้ เมื่อรัฐบาลของ อาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ ตอนนั้นไม่ได้ทำเกินอำนาจพระมหากษัตริย์ ตอนนั้นมีสภา สภามีอยู่ ประธานสภา รองประธานสภามีอยู่ แล้วก็รองประธานสภาทำหน้าที่ แล้วมีนายภา ที่สนองพระบรมราชโองการได้ตามรัฐธรรมนูญ ในครั้งนั้นไม่ ไม่ได้หมายความว่าที่ทำการนั้น ผิดรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ตอนนั้นเขาไม่ใช่ นายภา พระราชทาน นายภา พระราชทานหมายความว่าตั้งนายภา โดยไม่มีกฎหมายอะไรเลย ตอน นั้นมีกฎหมาย เมื่อครั้งอาจารย์สัญญาได้รับตั้ง เป็นนายภา เป็นนายภา ที่มีผู้รับสนองพระบรมราชโองการ คือ รองประธานสภานิติบัญญัติ นายทวี แรงขำ ดังนั้น ไปทบทวนประวัติศาสตร์ หน่อย ท่านก็เป็นผู้ใหญ่ ท่านก็ทราบว่ามี มี กฎเกณฑ์ที่รองรับ แล้วก็งานอื่นๆ ก็มี แม้จะ เรียกว่าสภาสนามม้า ก็หัวเราะกัน สภาสนามม้า แต่ไม่ผิด ไม่ผิดกฎหมาย เพราะท่านายกรัฐมนตรีเป็นผู้รับสนอง นายกรัฐมนตรีคือ นายสัญญา ธรรมศักดิ์ ได้รับสนองพระบรมราชโองการ ก็สบายใจว่าทำอะไรแบบถูกต้อง ตามครรลองของรัฐธรรมนูญ แต่ครั้งนี้ก็จะให้ทำอะไรผิด ผิดรัฐธรรมนูญ ใครเป็นคน บอกก็ไม่ทราบนะ แต่ว่าข้าพเจ้าเองรู้สึกว่ามี ฉะนั้นก็ขอให้ช่วยปฏิบัติอะไร คิดอะไร ไม่ให้ผิดกฎหมายของรัฐธรรมนูญ จะทำให้ บ้านเมืองผ่านพ้นสิ่งที่เป็นอุปสรรค และมีความเจริญรุ่งเรืองได้ ขอขอบใจท่าน

พระราชดำรัสในโอกาสที่ประธานศาลฎีกา นำผู้พิพากษาประจำศาล สำนักงานศาลยุติธรรมเฝ้าฯ ถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับตำแหน่งหน้าที่

ถ้าจะปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษาศาลฎีกาด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อความปลอดภัยของประชาชน เมื่อตะกี้พูดกับผู้พิพากษาศาลปกครองก็ต้องขอให้ เตียวไป ไปปรึกษาของท่าน เพราะว่าสำคัญที่ผู้พิพากษาทุกฝ่าย โดยเฉพาะฝ่ายที่เป็นผู้พิพากษาในศาลฎีกา เพราะประธานศาลฎีกาเป็นโดยเฉพาะ ในปัจจุบันนี้มีปัญหาด้านกฎหมายที่สำคัญมาก คือว่าถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะปฏิบัติตามที่ท่านได้ปฏิญาณว่าจะทำให้ประเทศชาติปกครองได้โดยแบบประชาธิปไตย คือเวลานี้มีการเลือกตั้ง เพื่อให้มีการปกครองแบบประชาธิปไตยนั่นเอง แต่ถ้าไม่มีสภาที่ครบถ้วน ก็ไม่ใช่การปกครองแบบประชาธิปไตย ฉะนั้น ก็ขอให้ไปปรึกษากัน ผู้ที่มีหน้าที่ในทางศาลปกครอง ในทางศาลอย่างที่มาเมื่อตะกี้ เพื่อที่จะเป็นครบเป็นสิ่งที่ครบ แต่ก่อนนี้มีอย่างเตียว มีศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์ ศาลอาญา ศาลแพ่ง เตียวนี้มีศาลหลายอย่างอันนับไม่ถูก ก็เมื่อมีก็ต้องให้ไปดำเนินการด้วยดี ดังนั้น ก็ขอให้ไปปรึกษากับศาลอื่นๆ ด้วย จะทำให้บ้านเมืองปกครองแบบประชาธิปไตยได้ อย่าไปคอยที่จะให้นายกฯ พระราชทาน เพราะชอนายกฯ พระราชทานไม่ได้ เป็นการปกครองแบบประชาธิปไตย

ข้าพเจ้ามีความเดือดร้อนมาก ที่เอะอะอะไรก็ขอพระราชทานนายกฯ พระราชทาน ซึ่งไม่ใช่การปกครองแบบประชาธิปไตย ถ้าไปอ้างมาตรา ๗ ของรัฐธรรมนูญ เป็นการอ้างที่ผิด มันอ้างไม่ได้ มาตรา ๗ มี ๒ บรรทัดว่าอะไรที่ไม่มีในรัฐธรรมนูญ ก็ให้ปฏิบัติตามประเพณี หรือตามที่เคยทำมา ไม่มี เขาอยากจะได้นายกฯ พระราชทาน เป็นต้น จะขอ

นายกฯ พระราชทาน ไม่ใช่เป็นเรื่องการปกครองแบบประชาธิปไตย เป็นการปกครองแบบขอโทษ พูดแบบมั่ว แบบไม่ ไม่มีเหตุผลสำคัญอยู่ที่ท่านที่เป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา มีสมองที่ ที่แจ่มใส สามารถ ควรจะสามารถที่จะไปคิดวิธีที่จะปฏิบัติ คือ ปกครองต้องมี ต้องมีศาล สภาที่ครบถ้วน ถ้าไม่ครบถ้วน เขาว่าไม่ได้ แต่ก็เขา แต่อาจจะหาวิธีที่จะ ที่จะตั้งสภาที่ไม่ครบถ้วน และทำงาน ทำงานได้ ก็รู้สึกว่ามีอย่างที่ว่า ต้องขอโทษอีกทีนะ ใช้คำว่ามั่ว ไม่ถูก ไม่ทราบใครจะทำมั่ว แต่ว่าปกครองประเทศมั่วไม่ได้ ที่จะคิดอะไรแบบแบบว่าทำปัดๆ ไปให้เสร็จๆ ไป ถ้าไม่ได้ เขาก็โยนให้พระมหากษัตริย์ทำ ซึ่งยิ่งร้ายกว่าทำมั่วอย่างอื่น เพราะมหากษัตริย์ ไม่ ไม่มีหน้าที่ที่จะไปมั่ว ก็เลยต้องขอร้องฝ่ายศาลให้คิด ให้ช่วยกันคิด

เตียวนี้ประชาชน ประชาชนทั่วไปเขาหวังในศาล โดยเฉพาะศาลฎีกา ศาลอื่นๆ เขายังบอกว่าศาล ชั้นชื่อว่าเป็นศาล ดี ยังมีความซื่อสัตย์สุจริต มีเหตุผล และมีความรู้ เพราะท่านได้เรียนรู้กฎหมายมา และพิจารณาเรื่องกฎหมายที่จะต้องศึกษาตีๆ ประเทศชาติจึงจะรอดพ้นได้ ถ้าไม่ทำตามหลักกฎหมาย หลักของการปกครองที่ถูกต้อง ประเทศชาติไปไม่รอด อย่างที่เป็นอยู่เตียวนี้ เพราะว่าไม่มี ไม่มีสมาชิกสภาถึง ๕๐๐ คน ทำงานไม่ได้ ก็ต้องพิจารณาดูว่า จะทำยังไงสำหรับให้ทำงานได้

จะมาขอให้พระมหากษัตริย์เป็นผู้ตัดสิน เขาอาจจะว่า รัฐธรรมนูญนี้พระมหากษัตริย์เป็นคนลงพระปรมาภิไธย จริง แต่ลงพระปรมาภิไธย ก็เดือดร้อน แต่ว่าในมาตรา ๗ นั้น ไม่ได้บอกว่าพระมหากษัตริย์สั่งได้ ไม่มี ลองไปดูมาตรา ๗ เขาเขียนว่าไม่มีการบัพัญญัติแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ไม่ได้บอกว่าพระมหากษัตริย์ที่จะมา

สั่งการได้ แล้วก็ขอร้องยืนยันว่าไม่เคยสั่งการอะไร
 ที่ไม่มีกฎหมายของบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ
 หรือกฎหมาย พระราชบัญญัติต่างๆ ทำถูก
 ต้องตามรัฐธรรมนูญ ทุกอย่าง อย่างที่เขาขอ
 บอกว่าขอให้ผม ให้พระราชทาน นายกฯ พระ
 ราชทาน ไม่เคย ไม่เคยมีข้อนี้ มีนายกฯ แบบ
 มีการรับสนองพระบรมราชโองการอย่างที่ถูกต้อง
 ต้องทุกครั้ง มีคนเขาก็อาจจะมา มาบอกว่า
 พระมหากษัตริย์รัชกาลที่ ๙ เนี่ย ทำตามใจชอบ
 ไม่เคยทำอะไรตามใจชอบ ตั้งแต่เป็นมา มี
 รัฐธรรมนูญหลายฉบับ แล้วก็ทำมาหลายสิบปี
 ไม่เคยทำอะไรตามใจชอบ ถ้าทำไปตามใจชอบ
 ก็เข้าใจว่าบ้านเมืองล่มจมมานานแล้ว แต่
 ตอนนี้เขาขอให้ทำตามใจชอบ แล้วเวลาถ้าเขา
 ถ้าทำตามที่เขาขอ เขาก็ต้อง ต้องด่าว่านิโทษ
 พระมหากษัตริย์ว่าทำตามใจชอบ ซึ่งไม่ใช่กลัว
 ถ้าต้องทำก็ต้องทำ แต่ว่ามันไม่ต้องทำ ต้อง
 วันนี้นะ อยู่ที่พิพากษาศาลฎีกาเป็น เป็น
 สำคัญที่จะบอกได้ ศาลอื่นๆ ศาลปกครอง ศาล
 รัฐธรรมนูญ ศาลอะไรไม่มีข้อที่จะอ้างได้มาก
 กว่าศาลฎีกา เพราะว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาที่
 จะมีสิทธิที่จะพูด ที่จะตัดสิน

ฉะนั้น ก็ขอให้ท่านได้พิจารณา ดู กลับไป
 พิจารณา ดู กลับไปพิจารณา ไปปรึกษากับ
 ผู้พิพากษาศาลอะไรอื่นๆ ศาลปกครอง ศาล
 รัฐธรรมนูญ ว่าควรจะทำอะไร แล้วต้องรีบทำ
 ไม่งั้นบ้านเมืองล่มจม พอดีตะก็ดู ดูทีวี เรือ
 หลายหมื่นตันโดนพายุ จมลงไป ๔ พันเมตรใน
 ทะเล เขายังต้องดูว่าเรื่อนั้นลงไปอย่างไร
 เมืองไทยจะจมลงไปลึกกว่า ๔ พันเมตร แล้วก็
 กู้ไม่ได้ กู้ไม่ขึ้น ฉะนั้นท่านเองก็จะเท่ากับจม
 ลงไป ประชาชนทั่วไปที่ไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหนก็จะ
 จะจมลงไปในมหาสมุทร เดียวนี้เป็นเวลาที่
 วิกฤตที่สุด ที่สุดในโลก ฉะนั้น ท่านก็มีหน้าที่
 ที่จะปฏิบัติกับผู้ที่มีความรู้ เพื่อที่จะเขาเรียก
 ว่ากษัตริย์นั้นแหละ เออะอะอะไรก็กษัตริย์ กษัตริย์

กษัตริย์ เดียวนี้ยังไม่ได้จม ทำไมคิดถึงที่จะไป
 กษัตริย์ แต่ว่าป้องกันไม่ให้จมลงไป แล้วเราจะ
 ต้องกษัตริย์จริงๆ แต่ถ้าจมแล้วกษัตริย์ไม่ได้ จม
 ไปแล้ว ฉะนั้นต้องไปพิจารณาดูดีๆ ว่า ควรจะ
 ทำอะไร ถ้าทำได้ ปรึกษาหารือกันได้จริงๆ
 ประชาชนทั้งประเทศ และประชาชนทั่วโลก
 จะอนุโมทนา อาจจะเห็นว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา
 ในเมืองไทยยังมี เรียกว่ายังมีน้ำยา และเป็นคนที่
 มีความรู้ และตั้งใจที่จะกษัตริย์จริงๆ ถ้าถึงเวลา
 ก็ขอขอบใจท่านที่ตั้งอกตั้งใจที่จะทำหน้าที่
 แล้วก็ทำหน้าที่ดีๆ อย่างนี้บ้านเมืองก็รอดพ้น
 ไม่ต้องกลัว ขอบใจที่ท่านพยายามปฏิบัติโดยดี
 แล้วประชาชนจะอนุโมทนา ขอบใจแทน
 ประชาชนทั่วทั้งประเทศ ที่มีผู้พิพากษาศาล
 ฎีกาที่เข้มแข็ง ขอบใจ ขอให้ท่านสามารถที่จะ
 ปฏิบัติด้วยดี มีพลานามัยแข็งแรง ต่อสู้ ต่อสู้
 นะ ต่อสู้เพื่อความดี ต่อสู้เพื่อความยุติธรรม
 ในประเทศ ขอขอบใจ ๒

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
 วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
 ที่นั่งส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
 โทร.๐๗๕-๒๓๖๙, ๐๗๕-๘๘๙๐
 ๐๗๕-๐๕๕๓-๔, ๐๗๕-๙๑๘๙

ทางสว่างจากพ่อเจ้าอยู่หัว ของปวงชนชาวไทย

ประเทศไทยตกอยู่ในความมืด มองไม่เห็นทางออกจากปัญหาที่ผู้รู้ทั้งหลายต่างก็พากันแก่ง
พากันก่อเรื่องก่อราวคนละน้อยบ้างมากบ้างจน“มั่ว”มานานสองนาน ตรีบาทจนกระทั่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาชี้ทางให้สว่างไสวชัดเจน เมื่อวันที่ ๒๕ เม.ย. ๔๙

กระนั้นก็ดี ก็ยังมีความเข้าใจแตกต่างกันไป ดีความกันไปคนละอย่าง เพราะผู้ที่ทำความเข้าใจ
เอาแค่บางช่วงบางตอนของพระราชดำรัส ก็ย่อมมีความเห็นเอียงไปข้างนั้นๆ แน่ จริงๆแล้ว**ต้องทำ
ความเข้าใจกับพระราชดำรัสทั้งหมดเป็นองค์รวม** แล้วจะปลาบปลื้มกับพระปรีชาญาณที่สุดลึกซึ้งของ
พ่อเจ้าอยู่หัวของไทยยิ่งนัก ที่ทรงชี้ช่องทางให้แก่ทั้งรัฐศาสตร์และนักนิติศาสตร์ในครานี้อย่างสำคัญ

ในพระราชดำรัสทั้งหมดที่ตรัสกับคณะศาลปกครองและศาลฎีกาครั้งนี้ ชัดเจนยิ่งว่า เป็นเรื่อง
ของ “วิกฤติการเมือง” และ**ได้ทรงมอบหมายให้ “ศาล” เป็นผู้จัดการแก้ไขวิกฤตินี้ให้ได้** ศาลจึงต้อง
สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณว่า ศาลไม่เกี่ยวกับวิกฤติครั้งนี้**ไม่ได้** จากคำตรัสเริ่มขึ้นต้นเลยที่เดียวว่า
“ในเวลานี้เราให้พูดเรื่องการเลือกตั้ง ศาลเอง**มีสิทธิที่จะพูดเกี่ยวกับการเลือกตั้ง** โดยเฉพาะเลือกตั้งของ
ผู้ที่ได้คะแนนไม่ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ แล้วก็เลือกตั้งคนเดียว ซึ่งมีความสำคัญ คือว่าถ้าไม่ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์
ในที่สุดการเลือกตั้งไม่ครบจำนวน ไม่ทราบว่าจะ**เกี่ยวข้องกับพวกท่านหรือเปล่า แต่ความจริงน่าจะเกี่ยวข้อง
เหมือนกัน** เพราะว่าถ้าไม่มีจำนวนผู้ที่ได้รับเลือกตั้งพอ ก็กลายเป็นการปกครองแบบประชาธิปไตย**ไม่ได้**
แล้วถ้าดำเนินการไม่ได้ **ที่ท่านได้ปฏิญาณไว้เมื่อกี้นี้ก็เป็นหมัน** ที่บอกว่าจะต้องทำทุกอย่างเพื่อ**ให้
การปกครองแบบประชาธิปไตยต้องดำเนินการไปได้ ท่านก็เลยทำงานไม่ได้ ถ้าท่านทำงานไม่ได้ ท่าน
ก็อาจจะต้องลาออก ไม่มีทางแก้ ต้องหาทางแก้ให้ได้”**

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสว่า “ตั้งแต่เป็นพระมหากษัตริย์ มีรัฐธรรมนูญหลายฉบับ
แล้วก็ทำมาหลายสิบปี ไม่เคยทำอะไรตามใจชอบ ถ้าทำตามใจชอบบ้านเมืองล่มจมมานานแล้ว แต่ตอนนี้
เขาขอให้ทำตามใจชอบ แล้วถ้าทำตามที่เขาขอ เขาก็จะต้องด่าว่านินทาพระมหากษัตริย์ ว่าทำอะไร
ตามใจชอบ **ซึ่งไม่ใช่กลัว ถ้าต้องทำก็ต้องทำ แต่มันไม่ต้องทำ”**

พระองค์ทรงยืนยันว่า พระองค์อยู่ในกฎเกณฑ์กติกา หรือทรงทำตามรัฐธรรมนูญมาตลอด
พระชนม์ชีพ

พระองค์ทรงยกตัวอย่างแม้ครั้งนายกฯ ลัญญา ก็มีผู้กราบบังคมทูล และมีผู้รับสนองพระบรม-

ราชโองการ แม้ครั้งสถาปนาม้าก็มีผู้ทูลเกล้า และมีผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒ “ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข”

มาตรา ๓ “อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

นี่คือ หลักเกณฑ์กติกาของบ้านของเมือง

เมื่อเมืองไทยในกาลเวลานี้ ต่างทำงานกันและต้อมเป๊ะจนพระเจ้าอยู่หัวต้องตรัสออกมาว่าทำกันอย่าง “มั่ว” กระทั่งคณะรัฐสภา และคณะรัฐมนตรี ทำอะไรไม่ได้สมบูรณ์เต็มทีกันแล้ว ณ กาละขณะนั้น เช่น พระราชดำรัสที่ว่า “การปกครองต้องมีสภาที่ครบถ้วน ถ้าไม่ครบถ้วนก็ทำงานไม่ได้ อาจจะมีวิธีที่จะตั้งสภาไม่ครบถ้วน ก็รู้สึกว่ามี มั่ว ก็ขอโทษที่ใช้คำว่ามั่ว ไม่ทราบว่าจะทำอะไร จะปกครองประเทศมั่วไม่ได้ จะคิดอะไรแบบบ๊อบๆ ไปให้เสร็จไป ถ้าไม่ได้ก็โยนให้พระมหากษัตริย์ทำ ซึ่งยิ่งร้ายกว่าทำมั่วอย่างอื่น” หรือ “การยุบสภาและต้องเลือกตั้งภายใน ๓๐ วัน ถูกต้องหรือไม่ ไม่พูดถึง ไม่พูดกันเลย ถ้าไม่ถูก ก็จะต้องแก้ไข แล้วก็อาจจะให้การเลือกตั้งนี้เป็นโมฆะหรือไม่ ซึ่งท่านก็มีสิทธิ์ที่จะบอกว่าอะไรควรหรือไม่ควร ไม่ได้บอกว่ารัฐบาลไม่ดี แต่ว่าเท่าที่ฟังดูมันเป็นไปได้ในการเลือกตั้งแบบประชาธิปไตย เลือกตั้งพรรคเดียว เบอร์เดียว ไม่ใช่ทั่วไป อย่างมีคนที่มีสมัครเลือกตั้งคนเดียว มันเป็นไปได้ มันไม่ใช่เรื่องของประชาธิปไตย” ดังนี้ เป็นต้น

และอื่นๆ อีกที่เกิดขึ้นมากมายหลากหลายเรื่องราวเหลือเกินที่พิกลพิการในรัฐบาลนี้ กระทั่งทำให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสรุปการกระทำกันนั้นว่า “มั่ว” แล้วตรัสว่า “เวลานี้เป็นเวลาวิกฤติที่สุด” ถ้าขึ้นซ้ำ ซาติไทยจะลุ่มจมลึกลงไปยิ่งกว่าเรือญี่ปุ่นที่จมลงในมหาสมุทรถึงสี่พันเมตรตามข่าวที่พระองค์เพิ่งได้ทอดพระเนตรผ่านมา ตอนนั้นซาติไทยยังไม่ได้จม จึงต้องป้องกันไม่ให้จม แล้วจะได้ไม่ต้องกู้ชาติ พระองค์ทรงย้ำด้วยว่า “ต้องรีบทำ”

และที่เป็นเนื้อหาแก่นหลักในพระดำรัสครั้งนี้ ก็คือ ทรงระบุว่า ศาลต้องทำงานแก้วิกฤติให้ได้ ทบทวนในคำตรัสสั้นให้ครบๆ เกิด ชัดเจนแม้ที่พระองค์ถึงขั้นตรัสว่า “ต้องขอร้องให้ศาลช่วยกันคิด เวลานี้ประชาชนทั่วไปเขาหวังในศาล โดยเฉพาะศาลฎีกา”

ซึ่งประเทศไทยในขณะนี้ไม่มีรัฐสภา คณะรัฐมนตรีก็มีแค่รักษาการ แม้รักษาการก็ปฏิบัติกันอย่างลึกลับซับซ้อนซ่อนชูกพิกลๆ จึงยังเหลือแค่ “ศาล” เท่านั้นที่ยังมีสถานะเต็มสมบูรณ์ ที่จะทำหน้าที่นำเรื่องขึ้นกราบบังคมทูลเพื่อรับสนองพระบรมราชโองการได้อย่างสง่างาม แทนที่จะเป็นนายกรัฐมนตรีจากคณะรัฐมนตรี หรือไม่ก็เป็นประธานรัฐสภาจากรัฐสภา ตามที่เคยประพฤติดปฏิบัติเป็นธรรมเนียมหรือเป็นประเพณีกันมา

ตามประสาความรู้น้อยของผู้เขียนเห็นว่า นี่น่าจะเป็นอีก “ทาง” หนึ่งของพระราชอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มีระบุไว้ เพียงแต่ยังไม่เคยมีประธานศาลฎีกาเป็นผู้ทูลเกล้าเรื่องอย่างนี้กันมาก่อนเท่านั้น

ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๓ นี้ชี้ชัดๆว่า อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ดังนั้น ณ กาละบัดนี้ “ศาล” จึงเหลือเป็นที่พึ่งเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นตามกติกา ที่เห็นเด่นชัดว่า จะต้องทำหน้าที่ ต้องทำงานนี้ ซึ่งนำตระหนักและนำตระหนักยิ่งนักที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสกับท่านผู้พิพากษาศาลว่า “ท่านต้องลาออก หากท่านทำงานนี้ไม่ได้” และทรงย้ำคำว่า “ลาออก” กับท่านผู้พิพากษาตั้งหลายครั้งหลายครา

อาจจะยังไม่ชัดเจนกันอยู่ในคำว่า “นายกฯพระราชทาน” แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ได้ทรงไขความอย่างแจ่มแจ้งแล้วว่า “นายกฯพระราชทาน หมายถึง **ตั้งนายกฯโดยไม่มีกฎเกณฑ์** เมื่อครั้งนายสัญญา ธรรมศักดิ์ ได้รับแต่งตั้งเป็นนายกฯ **ที่มีผู้รับสนองพระบรมราชโองการ** คือ รองประธานสภานิติบัญญัติ ฉะนั้นไปทบทวนประวัติศาสตร์หน่อย ท่านก็เป็นผู้ใหญ่ และท่านก็ทราบว่า **มีกฎเกณฑ์ที่รองรับอย่างไร** ตอนนั้นสภาอื่นๆ แม้ที่เรียกว่าสภาสยามม้า เขาก็หัวเราะกัน สภาสยามม้า แต่ไม่ผิดกฎหมาย เพราะว่านายสัญญา นายกรัฐมนตรีเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ก็สบายใจว่าทำอะไรแบบถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ แต่ครั้งนี้เขาจะทำอะไรผิดรัฐธรรมนูญ ใครเป็นคนบอกก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกผิด ก็ขอให้ช่วยปฏิบัติอะไร คิดอะไรที่**ไม่ให้ผิดกฎเกณฑ์รัฐธรรมนูญ** จะทำให้บ้านเมืองพ้นอุปสรรค และมีความเจริญรุ่งเรืองได้”

นั่นก็คือ พระราชอำนาจของพระองค์ก็จะต้องใช้**อยู่ในกฎเกณฑ์ที่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ** แล้วกฎเกณฑ์ตามมาตรา ๓ ที่ว่า **“อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล** ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” น่าจะชัดเจนยิ่ง ที่**พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทาง“ศาล”** ในเมื่อทางรัฐสภา กิติ ทางคณะรัฐมนตรี กิติ ก็เป็นดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ไม่เหมาะสม ไม่สง่างาม หรือไม่อยู่ในสถานะที่จะทำหน้าที่แล้ว

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงได้ตรัสว่า **“ต้องขอร้องฝ่ายศาลให้ช่วยกันคิด เวลานี้ประชาชนทั่วไปเขาหวังในศาล โดยเฉพาะศาลฎีกา และศาลอื่นๆ** ประชาชนบอกว่าศาลดียังมีความซื่อสัตย์สุจริต มีเหตุมีผลและมีความรู้ ท่านได้เรียนรัฐกฎหมายมา และพิจารณาเรื่องกฎหมายที่จะต้องศึกษาดีๆ ประเทศจึงจะรอดพ้นได้”

หรือหากจะพิจารณาตรงที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสถึงมาตรา ๗ ก็ยังต้องตรงตามกฎเกณฑ์อยู่ดี ดังพระดำรัสที่ว่า **“ลองไปดูมาตรา ๗ เขาเขียนว่า ไม่มีการบัญญัติประชาธิปไตย ไม่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ไม่ได้บอกว่ามีพระมหากษัตริย์ที่จะมาสั่งการได้** แล้วก็ขอยืนยันว่า**ไม่เคยสั่งการอะไรที่ไม่มีกฎเกณฑ์ของบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายพระราชบัญญัติต่างๆ** ทำถูกต้องตามรัฐธรรมนูญทุกอย่าง อย่างที่เขาขอ ขอให้มีนายกฯพระราชทาน ไม่เคยมีข้อนี้ **มีนายกฯแบบที่มีการรับสนองพระบรมราชโองการถูกต้องทุกครั้ง”**

ดังนั้น นายกฯสัญญา กิติ นายกฯอานันท์ กิติ ฯลฯ ล้วนไม่ใช่ “นายกฯพระราชทาน” แต่เป็น **“มีนายกฯแบบที่มีการรับสนองพระบรมราชโองการถูกต้อง”** โดยมีผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ซึ่ง ณ กาละอย่างขณะนี้แม้ท่านผู้นำเรื่องขึ้นกราบบังคมทูล **เพื่อรับสนองพระบรมราชโองการจะไม่ใช้ นายกรัฐมนตรี หรือไม่ใช่ประธานสภา แต่เป็นประธานศาลฎีกา** ดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระราชทานพระดำรัสครานี้ชัดๆ ทั้งได้ทรงขอร้องว่า **“เวลานี้ประชาชนทั่วไปเขาหวังในศาล โดยเฉพาะศาลฎีกา”** นั้น ก็ชัดเจนสว่างใสในพระปรีชาญาณแห่งสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของปวงชนชาวไทยอย่างยิ่ง

คำว่า “นายกฯพระราชทาน” ก็จะไม่ มีก็แต่ “นายกฯ” หรือ “คณะรัฐบาลชั่วคราว” ที่ “**ทางศาล**” นำเรื่องขึ้นทูลเกล้า ให้ทรงใช้พระราชอำนาจอย่างถูกกฎเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ไม่มีอะไรบกพร่องเลย

ผู้เขียนความรู้น้อย ก็พูดไปตามประสา ไม่ทราบว่า ศาลจะ**เกี่ยวข้อง** กับเรื่องดังกล่าวนี้บ้างหรือไม่?

• จริ่งใจ ตามภูมิ •
(๕ พ.ค. ๕๙)

๖ รัฐบาลจะยืนยันว่าเดินมาถูกทางแล้ว แต่เหตุการณ์ทางภาคใต้กลับทรุดหนัก หากมองสถานการณ์ในองค์รวมด้วยความเข้าใจเงื่อนไขปัญหา ก็น่าเห็นใจทั้งสองฝ่ายที่ต่างสูญเสียไม่จบสิ้น และยังมีมองไม่เห็นช่องทางที่สันติสุขแท้จริงจะหยั่งลงได้

คม ชัด ลึก ๒๕ พ.ค.นี้ เนื้อหาในบทความ “พรรคมุสลิมไทย” แจงความเคลื่อนไหวก่อตั้งพรรคมุสลิม โดยมีนายพิเชษฐ สติรชวาล เลขาธิการคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยเป็นว่าที่หัวหน้าพรรค ทั้งพาดหัวในหน้า ๕ “กทต. เตือนตั้งพรรคใหม่ ต้องไม่สร้างความแตกแยกทางเชื้อชาติ-ศาสนา” และนายศรีลัจจ์ ลัดยโยธี อดีตผู้ก่อตั้ง “พรรคชาวมุสลิม” ได้เดินทางมาแจกเอกสารคัดค้าน ระบุว่าเคยขอตั้ง “พรรคชาวมุสลิม” แต่ กทต.ไม่อนุญาต อ้างว่าเป็นการสร้างความแตกแยกขึ้นในประเทศ จึงขอให้ กทต.ถือปฏิบัติเช่นเดียวกัน จะตั้งพรรคอะไรก็ตั้งไป แต่ขออย่าใช้ชื่อพรรคมุสลิม

น่าจะคิดว่าในขณะที่กระแสหนา เหนียว ทนทานกำลังมาแรง แต่อีกมุมหนึ่งกลับเปราะบางเกินการเพียงขอตั้งพรรคชาวมุสลิม หรือพรรคมุสลิม ก็จะถึงกับสร้างความแตกแยกขึ้นในประเทศกระนั้นหรือ

ชาวมุสลิม หรือศาสนิกอื่นใดมีสิทธิใช้ชื่อศาสนา ขอตั้งพรรคการเมืองหรือไม่ และคณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจกีดกัน ห้ามตั้งพรรคใช้ชื่อศาสนาหรือไม่

รัฐธรรมนูญฯ บัญญัติไว้

ม.๙ พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพุทธมามกะ และทรงเป็นอัครศาสนูปถัมภก

ม.๓๘ บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการถือศาสนา นิิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติตามศาสนบัญญัติ หรือปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือของตน เมื่อไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อหน้าที่ของพลเมือง และไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน....

ม.๔๓ บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการรวมกันจัดตั้งเป็นพรรคการเมือง เพื่อสร้างเจตนารมณ์ทางการเมืองของประชาชน และเพื่อดำเนินกิจการในทางการเมืองให้เป็นไปตามเจตนารมณ์นั้นตามวิถีทางการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ...

พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง ฯ บัญญัติไว้

ม.๘ ผู้มีสัญชาติไทยโดยการเกิด ซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ และไม่มีลักษณะที่ต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิเลือกตั้ง..มีจำนวนตั้งแต่สิบห้าคนขึ้นไป สามารถร่วมกันจัดตั้งพรรคการเมืองได้...

ม.๑๐ พรรคการเมืองต้องมีนโยบายและข้อบังคับพรรคการเมือง ซึ่งต้องไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในเรื่องเชื้อชาติ หรือศาสนา ระหว่างชนในชาติ ไม่เป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐ และไม่ขัดต่อกฎหมายหรือความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญเอื้ออาทรสิทธิและเสรีภาพทางการเมือง และกฎหมายพรรคการเมืองก็ได้มีข้อห้ามศาสนิกใดตั้งพรรคการเมือง เพียงแต่จำกัดไว้ว่านโยบายหรือข้อบังคับพรรคการเมืองต้องไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในเรื่องเชื้อชาติ ศาสนาระหว่างชนในชาติ...

แม้เป็นชาวมุสลิมที่แทบจะไม่รู้เรื่องศาสนาอื่นๆ เลย แต่เชื่อมั่นว่าทุกศาสนาล้วนมีหลักปฏิบัติให้ศาสนิกเป็นคนดี มีเมตตากรุณา ซื่อสัตย์ เสียสละ...

จึงไม่เชื่อว่าถ้าศาสนิกทุกศาสนาตั้งพรรคการเมืองแห่งศาสนานั้นๆ เพื่อทำงานการเมืองตามหลักการศาสนาอย่างแท้จริงแล้ว จะสร้างความแตกแยกทางเชื้อชาติศาสนา เป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐ...

ตรงกันข้ามถ้าพรรคศาสนา สามารถนำศาสนธรรมหยั่งลงในการเมืองได้จริง ความสมานฉันท์ทางเชื้อชาติ ศาสนาย่อมจะเกิดขึ้นอย่างแน่แท้ และจะสามารถกุมกำเนิดนักรการเมืองฉ้อฉลแผ่นดิน พร้อมทั้งนานาบริการไร้ยางอายได้ชะงัดนักแล

ศาสนากับการเมืองต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ศาสนธรรมหยั่งลงเป็นคุณธรรมทางการเมือง

คุณธรรมทำให้นักการเมืองมีศีลมีธรรม

นักการเมืองมีศีลแท้มีธรรมจริง

ยอมมีหิริโอตตปปะะ ไม่หนาและหนักแผ่นดินเยี่ยงทุกวันนี้ ๒

จากผู้อ่าน

ขนมชาวเขา

อยากเป็นสมาชิกเราคิดอะไร จะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้าง ขอฝากเรื่องขนมชาวเขามาให้อ่านเล่น เพราะเห็นว่าเข้ากับบรรยากาศบ้านเมืองของเรา ใช้นามปากกา สรัญสรณ์

บ. ปาณบุญฉิ่ง ตาก

👉 ส่งใบสมัครพร้อม “เราคิดอะไร” ฉบับ ๑๙๐ เป็นของฝากก่อนรับเป็นสมาชิก เริ่มฉบับที่ ๑๙๑ เรื่องขนมชาวเขา อ่านแล้วขอถ่ายถอดต่อนะครึบ เพื่อชุมชนไหนจะปังบ้าง

ฉินไกว้ ขุนนางจีนผู้ทรยศต่อแผ่นดิน แม้ตายแล้วประชาชนรุ่นหลังก็ยังจำฝังใจ และสร้างอนุสาวรีย์ไว้เตือนใจคนทั้งหลายว่าอย่าได้เอาเยี่ยงอย่าง แม้ว่าในความชั่วร้ายของฉินไกว้ จะมีดีแฝงอยู่หลายประการก็ตาม

ประการแรก ความชั่วของฉินไกว้ ทำให้จังกสูยได้เป็นวีรบุรุษแห่งประเทศจีน แม้จะล่วงเลยไปนานแล้ว ชาวจีนก็ยังจดจำได้ถึงทุกวันนี้

ประการที่สอง ความชั่วของฉินไกว้ ทำให้ประเทศจีนถึงกับสร้างอนุสาวรีย์ไว้ประจานความชั่ว มิให้คนรุ่นหลังเอาเยี่ยงอย่าง เป็นการปลูกฝังศีลธรรมแก่ประชาชนโดยไม่ต้องสอน นอกจากนี้อนุสาวรีย์นี้ยังกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอีกต่างหาก ใครไปเที่ยวเมืองหังโจว มักไม่ยอมพลาดโอกาสไปชมอนุสาวรีย์นี้

ประการที่สาม ความชั่วของฉินไกว้ ทำให้พระเจ้าซ่งเซี่ยวจงได้แสดงความกตัญญูกตเวทิต่อแม่ทัพจังกสูยเพื่อล้างบาปที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นขบถ และพระบิดาได้ทรงลงโทษตัดคอไปแล้ว การที่บุตรได้สนองพระคุณบิดา นับว่าเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่

ประการที่สี่ ความชั่วของฉินไกว้สร้างความโกรธแค้นให้แก่ประชาชนถ้วนหน้า จึงได้ระบายความแค้นโดยทำขนมอิ้วจาไกว้ นับว่าคนจีนชาญฉลาดที่พลิกวิกฤตเป็นโอกาส

เอาความแค้นมาแปรเป็นขนมสร้างรายได้เป็นกอบกำ จนกระทั่งขนมชนิดนี้แพร่หลายไปทั่วเอเชีย ไม่เว้นแม้แต่ในประเทศไทย มีใครบ้างจะไม่รู้จักและไม่เคยลิ้มรสปลาทองโก๋กับกาแพยามเช้า

ประเทศไทยก็เลื่องชื่อลือชาเรื่องน้กการ เมืองคอร์ปชั่น ชายชาติ ทั้งในอดีตและปัจจุบันทำไมหนอจึงไม่มีใครหัวไวคิดอ่านทำขนมชาวเขาบ้าง หากฝีมือดี ๆ มีตำนานเล่าขานประกอบสักหน่อย เชื้อเหอะนำขนมชาวเขาจะเป็นสินค้าโอท็อปดังระดับโลกเชียวละ เพราะตอนนี้ชาวเขาเผ่านี้กำลังท่องโลกสร้างแบรนด์เนม หลวงพ่อชาวัดหนองป่าพงว่าไว้ในติมีเสีย ในเสียมีดี ย่อมเป็นเช่นนี้เอง

ผิดด้วยหรือ

ผมทักท้วงแต่แรกแล้วว่าศาสนาไม่ควรยุ่งกับการเมือง พระและผู้ปฏิบัติธรรมไม่ควรออกไปร่วมกับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ไม่เหมาะสมและจะเป็นเหตุชักศึกเข้าบ้านด้วย แต่ก็เฮไปกันจนได้ เสียเวลา แรงงานเงินทองไปไม่รู้สักเท่าไร แล้วได้อะไรมาบ้างเสร็จเรื่องแล้วเป็นอย่างไรละ ตอนนี่ก็ถูกเช็กบิลกันเป็นแถว แม้แต่พ่อท่านโพธิ์รักษ์ ก็เป็นผู้ต้องหาคดีแต่งกายเลียนแบบพระ ยิ่งทำให้คนสับสนและเสื่อมศรัทธาหนักขึ้น

ชาวโคก เว้นวรรค สมุทรปราการ

👉 ต่างคนต่างคิดต่างเห็น เพราะเป้าหมายงานและชีวิตต่างระดับกัน โลกนี้ไม่มีของฟรีหรอกครึบ อะไรๆ ก็ต้องลงทุนทั้งนั้นแหละ การเรียกร้องความถูกต้องชอบธรรมให้แผ่นดินก็ต้องมีต้นทุนเป็นธรรมดา การสูญเสียเวลาหยาดเหงื่อแรงกาย ทรัพย์สินเงินทอง กระทั่งตกเป็นผู้ต้องหาคดีอาญา เพื่อป้องกันชาติโดยสันติ อหิงหา อโหสิ ครั้งนี้ ประเมินแล้วว่า จะต้องประสบชะตากรรมเช่นนี้ แต่พร้อมยอมรับ ถือว่าเกินคุ้ม เห็นชัดๆ คือกระแสธรรม

ถ่วงดุลไม่ให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงถึงกับบาดเจ็บล้มตาย หรือทรัพย์สินเสียหายเหมือนครั้งก่อนๆ ยิ่งกว่านั้นยังได้เปิดมิติเดิมแท้ของพุทธศาสนาว่าการเมืองต้องเดินทางสายเดียวกัน การเมืองจึงจะปลอดทุจริตฉ้อฉลปล้นชาติ มิตินี้ปัญญาชนส่วนหนึ่งเห็นด้วยแล้ว อีกส่วนหนึ่งที่ไม่ยอมรับก็ยอมเป็นธรรมดา อีกมิติหนึ่งคือการเมืองการปกครองโฉมใหม่ ได้แก่การชุมนุมประท้วงโดยสันติ อหิงสา อโหสิ ๓ คำนี้สะพัดออกไปเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมแล้วไม่เฉพาะในประเทศ แต่ถึงต่างประเทศด้วยนะ เป็นความมหัศจรรย์ที่นานาประเทศต้องตั้งคนนับแสนชุมนุมกันโดยสงบ เป็นไปได้ใจ เหตุการณ์นี้เป็นกรณีศึกษาภาคสนามทางการเมืองการปกครอง กฎหมาย การศาสนา และสังคม การที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ต้องหาคดีอีก ก็ถือเสียว่าเป็นประโยชน์ เพราะจะได้พิสูจน์ตนเองยืนหยัดธรรมยำให้สังคมได้รู้จริงชัดว่าท่านเป็นพระแท้ๆ ในพุทธศาสนาที่ทำทนายให้ผู้อื่นสำคัญผิดมาพิสูจน์ได้ทุกเมื่อ ป.อาญามาตรา ๒๐๘ บัญญัติไว้ดังนี้ “ผู้ใดแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวชในศาสนาใด โดยมีขอบ เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนเป็นเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” ท่านเคยต้องคำพิพากษาว่าไม่สึกตามคำสั่งของมหาเถรสมาคมที่ให้สละสมณเพศภายใน ๗ วัน แสดงว่าท่านมีสถานะเป็นภิกษุ (เพราะบวชมาทั้งธรรมยุติกนิกายและมหานิกาย) ศาลพิพากษาแล้วจึงมีสถานะเป็นภิกษุตลอดมา ไทยได้ชื่อว่าศูนย์กลางพุทธศาสนา แต่กลับผูกขาดพุทธศาสนา ลิดรอนสิทธิเสรีภาพ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ นั้นไทยทุกคนมีหน้าที่ปกป้อง พระสงฆ์ก็เป็นคนไทย ผิดด้วยหรือครับที่ท่านทำหน้าที่นี้ด้วยความอาภาหยาญชื่อตรงต่อพระบรมศาสดา

ทักษิณ

ทักษิณทักษิณ
อย่าเพิ่งสิ้นเยื่อใยห่วงใยชาติ
เว้นวรรคเกิดแต่อย่าเว้นชาติ
คนฉลาดหัวไวชาติต้องการ
พัฒนาบ้านเมืองให้เรืองรุ่ง
ถึงมารร้ายหมายมุ่งตามล้างผลาญ
เดินหน้าโครงการหลายโครงการ
ถ้าค้างไว้ใครจะสานโครงการต่อ
หนึ่งในสิบเก้าล้าน กทม.

👉 ทักษิณทักษิณ
ถึงคราลิ้นวาระหมดหน้าที่
กลับบ้านเกิดรีบไปแต่โดยดี
อย่ามามีลีลาไร้ขอบธรรม
อันลาภยศสรรเสริญโลกียสุข
ล้วนเหตุทุกข์ดิ้นหาพาทกต่ำ
ระเริงหลงลืมบทกฏแห่งกรรม
จึงกล้าทำเลวทรมตามใจตน

ลีซอ

ผมรู้สึกเสียดายที่พ่อท่านหลงเชื่อท่านจำลองไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องการเมือง ที่จริงก็ดี แต่พ่อท่านมีคู่กัดที่นั่นกลัวอยู่ น่าจะทำเฉยเสียจะดีกว่า คงไม่มีใครว่าอะไร ไม่เปิดทางให้ผู้ไม่หวังดีได้โอกาสพุดให้ร้ายป้ายสี พ่อท่านไปลืขอให้ความพึงไม่ได้เรื่องหรือ

จากคณะลา

👉 ไม่ได้หลงเชื่อใครๆ หรือก ท่านเชื่อปัญญาญาณของท่านเองต่างหาก ละ ยอมเสียแรงเสียเวลาเสียสละเล็กน้อย ถึงเจ้าควายบ้าไม่หมดฤทธิ์เสียทีเดียวก็เว้นวรรคหยุดระห่ำอาละวาดไล่ขวิดชาวบ้านไปได้เหมือนกัน
☞ บรรณาธิการ

๑๓ ปี เลียงนกเลียงกา ๘ - ๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙
ณ นาทุริสถาน ๑/๑ หมู่ ๗ ต.ปากทรง
อ.พะโต๊ะ จ.ชุมพร โทร.๐๕-๑๓๑-๑๒๙๖

ทยุติจากการชุมนุมใหญ่ชั่วคราว หลังจากไปปราศรัยที่ปักธงใต้และไปมอบตัวในฐานะ “ผู้ต้องหา” ที่กองปราบปรามและที่สำนักอัยการสูงสุดแล้ว ผมก็กลับไปใช้ชีวิตปกติที่บ้านป่านาคอยเหมือนเดิม

ได้ทันเห็นดอกราชพฤกษ์บานสะพรั่งเป็นแถวยาวเหยียดก่อนจะโรยไปตามฤดูกาล จำได้ว่าสมัยเป็นนักเรียนนายร้อย ตอนไปฝึกภาคสนามที่ลพบุรี รอบๆ กระโจมที่พักมีต้นราชพฤกษ์ออกดอกเต็มไปหมด พร้อมๆ กับได้ยินเสียงเพลงจากวิทยุ “ยามเช้าพราวเพริดฟ้าบรรเจิดละอองทอง...” เข้ากันดีเหลือเกิน ดอกราชพฤกษ์เหมือนละอองทองที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ

ที่โรงเรียนผู้นำ หน้าร้อนจะร้อนนิดหน่อยแต่ไม่อึดอัดเหมือนกรุงเทพฯ หรือเมืองใหญ่ๆ เพราะมีต้นไม้ต้นไม้โตๆ ขึ้นเต็มไปหมด หน้าหนาวกับหน้าฝนอากาศเย็นสบายน่าอยู่ที่สุดภายในบริเวณมีพืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ตลอดปี หากเกิดข้าวยากหมากแพง ยิ่งไปกว่านี้ก็สามารถอยู่ได้

ปล่อยวางโดยเอาความสุขส่วนตัวเป็นที่ตั้งนั้นเห็นแก่ตัวมาก

เมื่ออยู่ดีมีสุขแล้วจะออกมาหาทุกข์ทำไม ออกมาร่วมชุมนุมคิดคำนึงให้เหนื่อยยาก ให้คนที่ยังไม่เข้าใจ เกลียดชังเราเปล่าๆ อยู่เฉยๆ ก็ดีอยู่แล้ว อีกความคิดหนึ่งซึ่งสามารถหักล้างเอาชนะได้ก็คือ การปล่อยการวางโดยเอาความสุขส่วนตัวเป็นที่ตั้งนั้นเห็นแก่ตัวมาก

เกินไป ถ้าอยู่ในฐานะที่จะช่วยอะไรได้แล้วไม่ทำ ตั้งแต่ระดับชาวบ้านธรรมดาๆ อย่างพวกเราไปจนถึงผู้ใหญ่ในวงสังคม ต่างก็ออกมาช่วยแก้ปัญหาวิกฤติของชาติ เท่าที่แต่ละคนจะทำได้ ถึงแม้รู้ว่าอยู่เฉยๆ ตัวเองมีความสุขกว่าก็ตาม

พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ท่านออกมาแสดงความเห็นเป็นข่าวใหญ่ที่แพร่สะพัดไปทั่วว่า บ้านเมืองเราจะหมดปัญหา หากได้นายกรัฐมนตรีที่เป็นคนกลางมีคุณสมบัติ ๖ ข้อ

“๑. ไม่มีความคิดใหญ่ คิดแบบชาวบ้านธรรมดา ถือว่าตำแหน่งและอำนาจเป็นเครื่องมือการทำงานที่ในการแก้ปัญหาชาติเท่านั้น

๒. มีหลักวิชาถูกต้อง รู้สถานการณ์ตรงตามความเป็นจริง สามารถประยุกต์หลักวิชากับสถานการณ์อย่างถูกต้อง และมีประสบการณ์แก้ปัญหาชาติดังกล่าวมาแล้ว

๓. มีความระมัดระวังสูงสุดในการปฏิบัติทางการเมือง ไม่ทำอะไรหยาบ ง่าย โดยไม่แน่ใจว่าถูกต้องแท้จริง

๔. ร่วมมือกับประชาชนและส่วนรวม

๕. มีสติ ระลึกลดลงว่าอำนาจและการเป็นใหญ่มีอันตรายเป็นต่อจิตใจยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น

๖. มีความเป็นอยู่ระดับกลาง”

คุณสมบัติ ๖ ประการ ของผู้นำที่สามารถแก้วิกฤติได้ตามความเห็นของท่านพลเอกชวลิตนั้นตรงข้ามกับคุณทักษิณทั้งสิ้น

วันก่อนผมได้รับเชิญให้ไปร่วมงานฉลองพิธีสมรสซึ่งเป็นงานใหญ่ ผมต้องปฏิเสธโดยชี้แจงกับเจ้าภาพว่า ผมต้องขอตัว ขอไม่ไปต่างๆ ที่อยากมีส่วนร่วมให้เกียรติคู่บ่าวสาว เพราะแขกรับเชิญจะต้องมีส่วนหนึ่งที่รัก

คุณทักษิณและเกลียดผม เมื่อเห็นหน้าผมเขาจะไม่สบายใจ ทำให้เสียบรรยากาศเปล่าๆ

งานฉลองครบรอบ ๑๐๐ ปี วันเกิดท่านอาจารย์พุทธทาสก็เช่นกัน เดิมนักปฏิบัติธรรมชาวอโศกจะไปทำอาหารมังสวิรัต แจกเช่นที่เคยยกครัวไปตั้งที่สวนโมกขนิเวงานก่อนๆ มาแล้ว เมื่อทราบว่าลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ไม่สบายใจเพราะรัฐบาลเป็นเจ้าภาพแบ่งงบประมาณไปให้ ๖๒ ล้านบาท เราเลยต้องงด

ผมไปกับญาติธรรมชาวอโศกกลุ่มเล็กๆ ไปอย่างเงียบๆ ไม่มีบทบาทในงานทั้งสิ้น ขอเพียงไปกราบเนื่องในวันสำคัญ ๑๐๐ ปีมีครั้งเดียว จะไม่ไปเสียเลยก็ไม่ต้ออย่างยิ่ง ผมไปกราบท่านครั้งแรกเมื่อ ๓๕ ปีมาแล้ว และทำมาโดยต่อเนื่องแม้ท่านจะถึงแก่กรรมสภาพไปแล้วก็ตาม

คุณจำลอง ที่คุณยังมี
รักสัมพันธ์ อยู่ เหวอรับ
ที่ อ.ท่ามะพร้าว หนัดที่เอา
พิมพ์แล้ว ไปแจกแล้ว ชั่วคน
ก็รักอยู่แล้วที่ อ.ท่ามะพร้าว
อ.ท่ามะพร้าว

คุณจำลอง อินทนิล
(พระธรรมศิลาจารย์)
๗ ม.ค. ๓๕

วันหนึ่งขณะอยู่ในที่ชุมนุมข้างทำเนียบ ลูกศิษย์กันกุฎิคนหนึ่งของท่าน นำรูปถ่ายเก่าๆ ที่ผมนั่งฟังท่านเทศน์ไปให้ผม เราได้คุยกัน ย้อนหลังไปในการชุมนุมเมื่อเดือนพฤษภาคมปี ๓๕ ซึ่งท่านอาจารย์กรุณาเขียนเตือนสติผมด้วยลายมือท่านเอง

การจัดงานรำลึกเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมปีนี้ก็เหมือนปีก่อนๆ จัดงานเล็กๆ ไม่ใหญ่โต

อะไร ผมไปร่วมในพิธีทางศาสนาเหมือนทุกปีก่อนจัดงานก็มีผู้รื้อฟื้นความหลัง เขียนบทความลงในหนังสือพิมพ์ว่า เพราะมีการชุมนุมคัดค้านกันอย่างหนักเพื่อหยุดยั้งการสืบทอดอำนาจเผด็จการในครั้งนั้น จึงทำให้มีรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันที่ให้สิทธิประชาชนมากขึ้น มีองค์กรอิสระเกิดขึ้น นับแต่วันนั้นจนวันนี้ไม่มีการปฏิวัติเกิดขึ้นอีกเลย และมีอะไรดีๆ เพิ่มขึ้นอีกมากมาย

ผมเขียนไว้ในหนังสือ “ร่วมกันสู้” ว่าแม้วันเวลาจะผ่านไป ขอให้ใครต่อใครนึกถึงเหตุการณ์เดือนพฤษภาคม นึกถึงวีรชน ญาติวีรชน คนที่ถูกจับ คนที่ไปทนทุกข์ทรมานในถนนราชดำเนิน หากไม่ช่วยกันหยุดยั้งการสืบทอดอำนาจเผด็จการ บ้านเมืองเราจะย่าแย่เหลือคณานับ

วันไปมอบตัวที่กองปราบในฐานะผู้ต้องหา ผมพูดกับกรรมการพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยว่าชื่อผม “จำลอง” เทที่สุดใบบรรดาชื่อคล้ายๆ กัน คือจำลอง, จำลอง, จำนอง, จำนำ แต่ผมมักจะหาเรื่องเป็นจำเลยอยู่เรื่อย ตอนเป็นนักเรียนนายร้อยเกือบถูกดำเนินคดี “ขัดคำสั่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึกจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี” โชคดีที่ครูบาอาจารย์ท่านช่วยไว้เลยได้รับการลดโทษ เหลือแค่ จบแล้วไม่จำเป็นต้องเป็นนักเรียนนายร้อยต่อ รับกระบี่หลังเพื่อนๆ ๓ เดือน

คุณสมศักดิ์กรรมการคนหนึ่งของพันธมิตรฯ พูดเสริมขึ้นว่า เดือนพฤษภาคมปี ๓๕ ผมก็ถูกคดีกบฏพร้อมๆ กับแกและอีกหลายๆ คน มีโทษถึงถูกจำคุกตลอดชีวิตเอาทีเดียว คุยกันได้ไม่นานก็ถึงเวลาแจ้งข้อกล่าวหา

ตำรวจใหญ่เอาหมายเรียกผู้ต้องหาอ่านให้ฟังดังๆ “ท่านต้องท้าวว่าร่วมกันกระทำให้ปรากฏแก่ประชาชนด้วยวาจา หนังสือ หรือ

วิธีอื่นใด อันมิใช่เป็นการกระทำภายในความมุ่งหมายแห่งรัฐธรรมนูญ หรือมิใช่เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือติชมโดยสุจริต เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาล เพื่อให้เกิดความป็นป่วน หรือกระด้างกระเดื่องในหมู่ประชาชน เพื่อให้ประชาชนล่วงละเมิดกฎหมายแผ่นดินฯ”

สรุปแล้วก็คือผมตกเป็นจำเลยใน**ข้อหา** **กบฏ**นั่นเอง โทษหนักเท่ากับเมื่อปี ๓๕ นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่ทำการสอบสวนผมที่กองปราบในวันนั้นบังเอิญรู้จักผม เพราะเคยไปเรียนที่โรงเรียนผู้นำ ผมถามเล่นๆ ว่าได้อ่านบทความของอาจารย์**ปาริณา** อาจารย์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ หรือเปล่า ท่านบอกว่าอ่านแล้ว

หากจะเอาผิดกรรมการพันธมิตร ๕ คน ต้องเอาใครต่อใครอีกมากมายที่ร่วมชุมนุม ตำรวจก็ต้องได้รับโทษด้วย เพราะสนับสนุนการชุมนุม ด้วยการรักษาความปลอดภัย ช่วยจัดการจราจร...และตำรวจหลอกหลวงให้ประชาชนทำความผิดต่อ ถ้าผิดทำไมไม่จับ

อาจารย์**ปาริณา**ให้ความเห็นว่า หากจะเอาผิดกรรมการพันธมิตร ๕ คน ต้องเอาใครต่อใครอีกมากมายที่ร่วมชุมนุม และตำรวจก็ต้องได้รับโทษด้วย เพราะสนับสนุนการชุมนุม ด้วยการรักษาความปลอดภัย ช่วยจัดการจราจร...และตำรวจหลอกหลวงให้ประชาชนทำความผิดต่อ ถ้าผิดทำไมไม่จับ

ตั้งแต่การชุมนุมครั้งแรก เท่ากับตำรวจหลอกหลวงให้ประชาชนทำความผิดชุมนุมครั้งต่อๆ มา

ผลของการดำเนินคดีอาจทำให้พวกเราได้รับโทษตามค่ากล่าวหาก็ได้ เพราะบางครั้งมีอำนาจเสียอย่างหนึ่งจะทำอะไรก็ได้ ถ้าเช่นนั้นก็ยอมรับกรรมไป ทุกคนเตรียมทำใจไว้ก่อนหน้านี้นานแล้ว

ไม่ใช่เฉพาะแต่กรรมการพันธมิตรฯ เท่านั้นที่ถูกเอาเรื่อง ท่าน**สมณะโพธิรักษ์**ก็ถูกเป็นผู้ต้องหา ต้องไปมอบตัวกับตำรวจที่สถานีตำรวจชนะสงครามฐาน “**แต่งกายเลียนแบบพระ**” วันเดียวกับที่เรา ๕ คนไปกองปราบและสำนักงานอัยการสูงสุด

วันที่ ๑๕ พฤษภาคมที่ผ่านมา พลเอกจารุภัทร เรื่องสุวรรณ กรรมการคนสำคัญคนหนึ่ง ใน ๔ คนของ กกต. (คณะกรรมการการเลือกตั้ง) ลาออก เป็นชาวยุโรปในสื่อมวลชนทุกแขนง หลังจากที่ผมออกมาขอร้องให้นายกฯ ทักซิณลาออกแล้ว ต่อจากนั้นผมก็เชิญท่านพลเอกจารุภัทรไปคุยกันที่บ้านผม ใกล้สี่แยกราชวัตร ผมขอให้ท่านลาออก แต่วันนั้นท่านยังไม่พร้อม

พลเอกจารุภัทรกับผมเคยทำงานร่วมกันสมัยผมเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรีท่านเป็น “ประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี” ซึ่งเป็นข้าราชการชั้นพิเศษ (สมัยก่อนข้าราชการมีชั้นตรี, โท, เอกและพิเศษ) ท่านเป็นคนโทรศัพท์ไปปลุกผมกลางดึกและพาผมไปถึงโคราชวันที่เพื่อนผมปฏิบัติป่าเพราะเกรงว่าเพื่อนผมจะกักผมไว้เป็นตัวประกัน

การเมืองกำลังมั่วหมะตุ้ม ยุ่งกันใหญ่ (เพราะน้องผมคนเดียว) วิพากษ์วิจารณ์กันว่าพรรคของนายกฯ ทักซิณอาจถูกยุบ เพราะคณะอนุกรรมการ กกต. (มีรองประธานศาลฎีกาเป็นประธานอนุกรรมการฯ) ได้ตัดสินว่าพรรคนายกฯ ผิดจริง

เนื่องจากไปว่าจ้างพรรคเล็กให้ลงสมัครรับเลือกตั้ง

วันเลือกตั้งครั้งต่อไปอาจจะใช่หรือไม่ใช่ ๒๒ ตุลาคมก็ได้ และอะไรต่อมิอะไรเปลี่ยนแปลงไปวันต่อวัน ผู้ที่ติดตามข่าวคราวทางการเมือง ถ้าสนใจมาก อาจจะเครียด เกิดโรคร้ายเป็นภัยแก่ตัว ผมมักจะเตือนคนอื่นพร้อมๆ กับเตือนตัวเองว่า เมื่อเราพยายามมีส่วนช่วยสังคมแล้ว อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด อย่าไปเครียด ถือเสียว่า “มันเป็นเช่นนั้นเอง”

ท่านสมาชิกเก่าของ “เราคิดอะไร” คงทราบว่ายเจตนาของ “เราคิดอะไร” มีอยู่อย่างหนึ่งคือ เป็นการบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามระยะเวลา เกิดอะไร เมื่อไร คณะผู้จัดทำหนังสือ “เราคิดอะไร” คิดอะไร ทำอะไร

หลายปีมาแล้วผมมีโอกาสนั่งคุยกับคุณ อาจินต์ ปัญจพรรค์ นักเขียนใหญ่ ท่านเตือน

ให้ผมเก็บจดหมายของผมไว้ให้ติดต่อไปอาจเป็นจดหมายประวัติศาสตร์ เช่น จดหมายถึงหัวหน้า รสช. พลเอกสุนทร คงสมพงษ์ และจดหมายถึงพลเอกสุจินดา เป็นต้น

ในการขอร้องไห้ให้นายกฯ ทักษิณลาออก ผมมีทั้งแถลงการณ์เหตุผลในการออกมาขอร้องและจดหมายเปิดผนึก จดหมายบางฉบับท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ที่อยู่ไกลปีนเทียง อาจจะไม่ได้อ่านจากหนังสือพิมพ์รายวัน ผมจึงขออนุญาตนำฉบับที่ ๓ ที่ยังขาดอยู่ มาลงพิมพ์ตรงนี้ (กำลังคิดจะพิมพ์บทความของผมใน “เราคิดอะไร” ฉบับตั้งแต่ต้นมาพิมพ์รวมเล่มหาเงินเพื่อการกุศล อาจได้รับความสนใจบ้าง)

ผมเขียนจดหมายรักถึงดร.ทักษิณฉบับที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ตามด้วยแถลงการณ์วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ จดหมายรักฉบับที่ ๒ ลงวันที่ ๔ มีนาคม และฉบับที่ ๓ มีดังนี้ครับ

จดหมายเปิดผนึก ฉบับที่ ๓

ที่ชุมนุมข้างทำเนียบรัฐบาล
ถนนพิษณุโลก

๒๗ มีนาคม ๒๕๔๙

ดร.ทักษิณ ครับ

การปราศรัยของ ดร.ทักษิณ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ทำให้ผมต้องเขียนจดหมายรัก ฉบับที่ ๒ ครั้งนี้เช่นกัน ดร.ทักษิณ ไปพูดที่วงเวียนใหญ่ เมื่อคืนนี้ (๒๖ มีนาคม) ผมจึงต้องเขียนอีก

ดร.ทักษิณ กล่าวหาผมว่า ผมเคยขอตำแหน่งรองนายกฯ โดยพูดว่า “ผมกับจำลองผมให้ความเคารพ แต่คุณจำลองเป็นคนที่ซัดใจไม่ได้สักเรื่อง จำลองขอหลายอย่าง แม้กระทั่งมาขอผมเป็นรองนายกฯ ก็ยังขอมาแล้ว”

ดร.ทักษิณ จำไม่ได้หรือ ตอนที่ไทยรักไทยชนะการเลือกตั้งครั้งแรก ขณะเตรียมตั้งรัฐมนตรีวันนั้น ดร.ทักษิณ อยู่ที่เชียงใหม่พูดกับผู้สื่อข่าว (ที่ตามไปจากกรุงเทพฯ) ว่า ดร.ทักษิณขอให้ผมเป็นรองนายกฯ และรัฐมนตรีมหาดไทย แต่ผมไม่รับ เลยต้องหาคนอื่น เรื่องนี้มีประจักษ์พยานยืนยันคำพูดของ ดร.ทักษิณ คือ คุณอัมภา ลันติเมทนีดล นักหนังสือพิมพ์อาวุโสของบางกอกโพสต์

ที่พูดว่าผมเอาแต่ใจ ดร.ทักษิณซัดใจไม่ได้สักเรื่อง ก็ไม่จริงอีก มีหลายเรื่องที่ ดร.ทักษิณไม่เอาด้วย ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะผมทำหน้าที่เสนอแนะเท่านั้น และทุกเรื่องไม่ใช่เรื่องส่วนตัวของผม แต่เป็นเรื่องที่เสนอเพื่อช่วยดร.ทักษิณและประเทศชาติ เช่น ผมนั่งคุยกับ ดร.ทักษิณที่ทำเนียบ

ผมเตือนว่า ระวังอย่าให้ประชาชนกู้เงินได้ง่ายเกินไป ประเด็นจะเป็นหนี้กันทั้งเมือง ดร.ทักษิณ ก็อ้างว่า ก่อนจะให้กู้มันธนาคารดูแล้วดูอีก หลังจากให้กู้ก็ยังคงติดตามอีก ผลก็ปรากฏแล้วว่า หนี้สูญมากมาย เป็นเงินที่ได้จากภาษีอากรไม่ใช่เงินส่วนตัว ดร.ทักษิณ

เรื่องกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรรมเช่นกัน ผมเสนอแนะเป็นลายลักษณ์อักษร ในฐานะที่ผมคลุกคลีกับชาวไร่ชาวนามาตลอด ตอนนั้น ดร.สมคิด เป็นรัฐมนตรีคลัง ผมเสนอแนะทั้ง ดร.ทักษิณ และ ดร.สมคิดว่า การปลด ดร.สุริยัน บุญนาคคำ จากตำแหน่งเลขาฯ เป็นเรื่องผิดกฎหมายน่าจะหานักกฎหมายของพรรคมาดูแลให้ดี มิฉะนั้นการดำเนินงานของกองทุนฟื้นฟู จะหยุดชะงัก ผมเสนอแล้วทั้ง ๒ คน ไม่เอาด้วย ผมก็ไม่ว่าอะไร แล้วก็เกิดปัญหาใหญ่โตตามมาจนถึงทุกวันนี้

ทั้ง ๒ เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับสังคมประเทศชาติ เรื่องเกี่ยวกับ ดร.ทักษิณ ก็มี เช่น เมื่อผมทราบข่าว พลโทปริชา วรรณรัตน์ เพื่อนร่วมรุ่นของ ดร.ทักษิณ ที่ช่วยงานมาตลอด ตอนนั้นนอกจากจะไม่ได้เป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแล้ว จะไม่ได้เป็นรองเลขาฯ อีกทั้งๆ ที่รองเลขาฯ มีตั้งสี่ห้าคน ผมก็โทรศัพท์ต่อว่า ดร.ทักษิณ ว่าถ้าไม่ให้ตำแหน่ง เขาจะช่วย ดร.ทักษิณทำงานได้อย่างไร โชคดี ดร.ทักษิณ เชื่อผม และคุยกับเพื่อนๆ ว่า “พี่ลองตำกู่ใหญ่ เรื่องไอ้ชา (พลโทปริชา)”

ดร.ทักษิณ ปราศรัยว่า “ส่วน พลตรีจำลอง ศรีเมือง ที่เคยระบุว่าเป็นคนนำผมเข้าสู่การเมืองนั้น ความจริงจิตใจผมอยู่กับการเมืองมานานแล้ว” ดร.ทักษิณ พูดชัดว่าผมไม่ได้เป็นคนนำเข้าสู่การเมือง เป็นเพราะจิตใจของ ดร.ทักษิณ ต่างหาก คนเขารู้กันทั้งเมือง ตอนที่ปล่อยให้รัฐมนตรีชื่อพม่าหน้าลาว กล่าวร้ายผมเกี่ยวกับที่ดิน สปก. นั้น ดร.ทักษิณไปคุยกับใครที่ไหน ต้องตั้งนะโมว่า ไม่ได้เนรคุณผม ไม่ได้ทรยศผม

ดร.ทักษิณ ครั้น ตอนที่ลาออกจากพรรคพลังธรรม และยังไม่ตัดจิตใจตั้งพรรคใหม่นั้น คุณสุदारัตน์ ตั้งกลุ่มพลังไทยขึ้นมาก่อน แล้วกลายมาเป็นฐานของไทยรักไทย ผมไม่ได้ช่วยกลุ่มพลังไทยหรือ หอกหรือ จิงได้ ส.ก. ส.ข.มากที่สุด ซึ่งเป็นคนพลังธรรมทั้งนั้น เป็นกำลังสำคัญของพรรคไทยรักไทยต่อมา งามหน้อย คุณสุदारัตน์ มีอะไรมากมายนักหนามาก่อนจึงทำได้จำนวน ส.ก. ส.ข. มากขนาดนั้น

ก่อนวันเปิดตัวพรรคไทยรักไทยที่ศูนย์สิริกิติ์ พลโทปริชา บอกว่า ดร.ทักษิณ ขอให้ผมไปร่วมงานเปิดตัวให้ได้ ผมบอกปริชาไปว่า ผมไม่ต้องไปหรอก เพราะผมตัวคนเดียว ไม่มีพลังอะไร ปริชาเอาคำ ดร.ทักษิณ มาบอกผม “ไอ้ชา มึงเอาพี่ลองไปให้ได้ พี่ลองมีพลังนะมึง ดูเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมสิ”

วันนั้น ในงานเปิดตัวพรรคไทยรักไทย ผมพบแต่คนพลังธรรมเกือบทั้งนั้น ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๘๐ ดร.ทักษิณ จะมาโกหกจะมาแก้ประวัติศาสตร์ไม่ได้หรอก

ฝากเตือน คุณสุदारัตน์ด้วยว่า กลายเป็นนักโกหกไปอีกคนหนึ่งแล้ว วันก่อน กล่าวหาว่าผมโง่งเง่า ชัดขวางงานกาชาด ไม่รู้ความสำคัญของงานกาชาด จัดชุมนุมกีดขวางการจราจร ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่า ผมเที่ยวงานกาชาดตั้งแต่คุณสุदारัตน์ยังจำความไม่ได้ และผมก็ตกลงกับกองการจัดหารายได้ สภากาชาดเรียบร้อย ก่อนที่จะออกมาต่อว่าผม

การปราศรัยที่วงเวียนใหญ่เมื่อคืนนี้ คุณสุदारัตน์ รัฐมนตรีที่ยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม พูดว่า “คนที่ออกมาเคลือบไทวบนท้องถนนในครั้งนี้ เมื่อหลายปีที่แล้วก็เคยออกมาขับไล่ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ อดีตนายกรัฐมนตรี ด้วยเหตุผลที่ นายกฯ ต้องมาจากการเลือกตั้ง พวกนี้ไม่ใช่

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย แต่เป็นอัตรประชาธิปไตย” ผมไม่เคยออกมาไล่ป่า ผมเคยเป็นเลขาธิการของป่า แม้ระยะหลังไม่ได้ทำงานรับใช้ป่าแล้ว ผมก็ยังแวะเวียนไปกราบหาหรือทำนทุกครั้งที่เมื่อบ้านเมืองมีปัญหา (ยกเว้นครั้งนี้ เพราะผู้สื่อข่าวตามท่านอยู่ตลอดเวลา)

คุณสุदारัตน์ เข้าใจผิดว่า ในเหตุการณ์เดือนพฤษภา นั้น ผมต่อต้านคนนอก (คนที่ไม่ได้รับการเลือกตั้ง) ไม่ให้เป็นนายกฯ คุณสุदारัตน์อ่อนประวัติศาสตร์ เราต่อต้านการสืบทอดอำนาจเผด็จการต่างหาก

ดร.ทักษิณเองก็พูดผิดอยู่เรื่อย หว่าผมชอบใช้กฎหมาย กฎหมายแย่มาก ไม่ใช่เพราะกฎหมายเดือนพฤษภาคมหรือหรือ วันนี้จึงมีคนชื่อ ทักษิณ เป็นนายกฯ ไม่อย่างนั้นวันนี้ที่สุ (พลเอกสุจินดา) ยังเป็นนายกฯ อยู่เลย

ดร.ทักษิณ ช่วยเตือนคุณชิตชัยว่าอย่าขู่ผมมากนัก อยากสลายอยากจับไล่ผู้ชุมนุมเมื่อไร จะจับผมเมื่อไรเอาเลย ผมไม่ได้ทำ เพราะมีอำนาจทำได้ทุกอย่าง จดหมายรักฉบับที่แล้วผมบอกแล้วว่า เคยบอกผ่านคุณสุदारัตน์มาแล้วว่า ในการชุมนุมคัดค้าน ดร.ทักษิณ นั้น ผมเตรียมตัวติดตะรางเตรียมกายเตรียมใจไว้เรียบร้อยแล้ว ผมผ่านศึกเสียเหนือได้มากกว่าคุณชิตชัยเยอะ ขู่ผมไม่สำเร็จหรอก

ดร.ทักษิณ ครับ รัฐบาลออกดีกว่า ถ้ายังลาออกช้าจะยิ่งเสียหายมากขึ้น เพราะมีการเปิดโปงเรื่องนั้นเรื่องนี้ แล้ว ดร.ทักษิณ ไม่ออกมาชี้แจงสักเรื่อง เขาพูดกันทั้งเมืองว่า ที่ยังไม่ลาออกเพราะห่วงหวงสมบัติ กลัวจะถูกยึด จะกลัวไปทำไม ถ้าเราไม่ผิด ออกจากนายกฯ แล้วจะไปขึ้นศาลไหนก็ได้ ข้อความที่ว่า “ความจริง ของจริง ลังจริง ย่อมทนต่อการพิสูจน์เสมอ” เป็นพุทธพจน์ที่มั่นใจได้อย่างแท้จริงครับ

ดร.ทักษิณ เวลาจะพูดอะไรนึกถึงศีลข้อ ๔ ให้ดีครับ ถ้าผิดข้อ ๔ เพียงข้อเดียว สามารถผิดศีลอื่นๆ ได้อีก ๔ ข้อ และช่วยเตือนคุณสุदारัตน์ ด้วยว่า อนาคตทางการเมืองยังอยู่อีกยาวไกล เนื่องจากอายุยังน้อย เคยโกหกอะไรมาก็เลิกเสีย ทำใหม่ คิดใหม่ ตั้งต้นใหม่

ผมกินกลางถนนนอนกลางถนนมา ๒๕ วัน ๒๕ คืนแล้ว ดร.ทักษิณเยาะเย้ยผมว่าผมนอนกลางถนนมานานอาจจะกลับเมืองกาญจน์หรือกลับบ้านราชวัตรไม่ถูก ผมไม่เมาหมัดถึงขนาดนั้นหรอก ยังเอาคำปามาเตือนผมอีกว่า “กลับบ้านเถอะลูก” คำนี้ไม่น่าจะออกมาจากคนที่ผมยังรัก อยู่เสมอว่าเป็นน้อง

ผมอยากเขียนถึง ดร.ทักษิณ อีกมากๆ แต่เขียนจดหมายไปชุมนุมไป เวลาไม่พอและข้างทำเนียบอาคารสันติ วันที่ ๒๙ มีนา ผมจะย้ายไปนอนกลางถนนหน้าสยามพารากอน จะร่วมรึนกว่าเยอะ ดร.ทักษิณ ชอบพาคณะหญิงฮ้อไปสยามพารากอนบ่อยๆ แวะไปคุยกับผมบ้างก็จะดี

โชคดีครับ
พชช. ทักษิณ นริศ

จดหมายรักของผมถึงดร.ทักษิณคงมี ๓ ฉบับเท่านั้น คงไม่มีฉบับต่อๆ ไปอีกเพราะนายกฯ ทักษิณท่านเลิกพูดแล้ว ผมจึงไม่มีอะไรเขียนต่อ.

ร

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษย์ชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังตอนเข้ามาอ้อมอ้อมอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

**[ถอดเทปธรรมเทศนา ของ
พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่เวทีชุมชน
ประท้วงนายกรัฐมนตรีนครี กลางสี่แยก
สวนมิสกวัน หน้าทำเนียบรัฐบาล
เมื่อวันที่ ๑๙ มี.ค. ๒๕๔๕]

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลยกันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามาอ้อม ไปได้ไม่รอดช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

ความงามของ ประชาธิปไตยไทย

[ต่อจากฉบับที่ ๑๙๐]

หมู่บ้านชาวโศกมักน้อยสันโดษกระทั่งถึงขั้นคนในหมู่บ้านไม่ต้องสะสมเงินเป็นของตนเอง ชาวโศกนี้มี“ใจพอ”จนกระทั่งว่า เออ..มีชีวิตชนิดที่ไม่ต้องมีบ้านช่องเรือนชานเป็นของตัวเอง แล้วจะอยู่จะนอนยังไง ก็มีบ้านส่วนกลาง หรือมีบ้านเพื่อนฝูงญาติมิตรสหายเยอะแยะ ซึ่งต่างก็ไม่ยึดมั่นถือมั่นเป็นของตัวเองของใครกันนักแล้ว จึงพักที่บ้านที่พอพักได้ก็พัก นอนกับบ้านที่พอนอนได้ก็นอนกันไป เป็นวัฒนธรรมคนอยู่ง่ายกินง่ายเลี้ยงง่าย

พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ในเรื่องของคนมีวรรณะ “วรรณะ”ของพุทธนะ ไม่ใช่วรรณะของชาวอินเดีย วรรณะหรือวัฒนธรรมนี้ท่านตรัสไว้มีอยู่ทั่วไปในหมวดพระวินัย ในพระไตรปิฎก ว่า คน

มีวรรณะ หมายความว่า เป็นคนชั้นสูง ท่านจะตรัสก่อนที่จะตราวินัยแต่ละเรื่อง วรรณะนี้ มี ๕ อย่าง ได้แก่ ๑. สุภระ ๒. สุโปสะ ๓. อปปีจนะ ๔. สันตุฎฐิหรือสันโดษ ๕. สัลเลขะ ๖. ฐุตะ ๗. ปาสาทิกะ ๘. อปจยะ ๙. วิริยรัมกะ นี่คือ วรรณะ ๙ คุณสมบัตินี้ ๕ นี้ เป็นเครื่องชี้ความเป็นคนเจริญเจริญอย่างประเสริฐ ที่เรียกได้ว่า The classes ซึ่งพระพุทธเจ้าจัดเป็นคนระดับบน จึงมีส่วนน้อย ไม่ใช่ The masses เดอะ แมสเสส ก็คือปุถุชนคนส่วนใหญ่ส่วนมากทั่วไป แต่คนที่ มีวรรณะ ๕ นี้เป็นคนมีชั้น มีระดับแห่งความประเสริฐ เป็น“อารยชน”ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป อาตมาไม่เรียก“อริยะ”เพราะ “อริยะ”เป็นคำเสียไปแล้วทุกวันนี้ คนนี้แหละทำให้

เสีย เพราะคำว่า“อริยะ”ถูกนำไปเรียกพระผู้เก่ง
ตรัสฉลาดวิชา อาตมาก็เลยไม่เอาแล้ว จึงขอเรียกผู้
ประเสริฐว่า“**อาริยะ**”ก็แล้วกัน ก็คำเดียวกันกับคำว่า
พระศรี**อาริย์** หรือพระศรี**อาริยะ**เมตไตรย นั่นเอง

อาตมาใช้คำว่า“อาริยะ” ซึ่งเป็นคำที่คงเคย
ได้ยินมา...พระศรี**อาริยะ**เมตไตรย ก็เอา“**อาริยะ**”ตัว
นี้มาใช้แทน แทนที่จะใช้คำว่า“**อริยะ**” เพราะคำว่า
“อาริยะ”นี้ความหมายยังไม่เพี้ยน ยังไม่เสีย แต่
“อริยะ”นั้นเสียแล้ว เขาเอาไปเรียกคนที่เก่งในทาง
ไสยศาสตร์ ทางตรัสฉลาดวิชา ทางที่ผิดเพี้ยนออกไป
จากเนื้อหาแท้ ๆ ในความเป็น“ผู้บรรลुरुสมของพุทธ”
เพราะมันเป็นเรื่องออกนอกกริตไปแล้ว ไปเรียกผู้ที่มี
“อิทธิปาฏิหาริย์”และ“อาเทศนาปาฏิหาริย์”ซึ่ง**ไม่ใช่**
ปาฏิหาริย์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่“อนุ
ศาสน์ปาฏิหาริย์”นั่นเอง เพราะ“อิทธิและอาเทศนา
ปาฏิหาริย์”นั้นเป็น**ปาฏิหาริย์ที่พระพุทธเจ้าเกลียด**
(ชุกฉนคติ) **เบ็อะระอา**(หฺรายคติ) **ไม่ใช่อบเลย**(อัญญิตติ)
ท่านตรัสไว้ในแก้วกฐินสูตร(พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๓๓๕,
๓๔๐)ชัด ๆ ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องที่เป็นการลดละกิเลส
หรือไม่ใช่เรื่องอันเป็นประโยชน์ในทางธรรม ตามที่
พุทธศาสนามุ่งหมาย(ปรมัตตะ) หากฟังคำปฏิเสธ
ของพระพุทธเจ้าดังที่ได้ยกมาให้ฟังนั้นแล้ว จะเห็นได้
ว่า“อิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์” เป็นเรื่อง
ที่พระพุทธเจ้าท่านโยนทิ้ง ท่านตีทิ้งแล้วเพราะฉะนั้น
คำว่า“**อริยะ**” เมื่อไปหมายถึงผู้บรรลुरुทธิและ
อาเทศนาปาฏิหาริย์จึงเป็นคำเสียแล้ว อาตมาก็เลย
ไม่ใช่ อาตมาก็เลยมาขอใช้คำว่า“**อาริยะ**” ซึ่งก็คือ
“อาริยะ”ที่เป็นคำเดียวกันกับคำที่มาจาก“**ศรีอาริย์**”
นั่นเอง หรือ“**พระศรีอาริยะเมตไตรย**”นี้แหละ อาตมา
จึงขอเอาคำว่า“อาริยะ”มาใช้แทนคำว่า“อริยะ”นะ
เพราะฉะนั้นคนที่เป็นเดอะคลาสเสสที่เป็น“อาริยะ”นี้
จะเป็นคนมีวรรณะ ๕ ตามที่ยกอ้างมานั้น คือ ๑.เลี้ยง
ง่าย(สุกระ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปสะ) ๓.มักน้อย(อัปปิจจะ)
๔.สันโดษ(สันตญฺญิ) อะไรอย่างนี้ เป็นต้น พวกชาวโศก
หรือชาวกองทัพธรรมที่มานี้ที่กัน จึงต้องเป็นคน...

๑. เลี้ยงง่าย เป็นคนเลี้ยงง่าย ทราบไหม
ว่า คนเลี้ยงง่ายเป็นยังไง ก็กินง่ายอยู่ง่าย ไปง่ายมา
ง่าย นอนง่ายนั่งง่าย สบายๆ มาอนอนกันกลางถนน
มานอนกันใต้ร่มขมุลโคนไม้ นอนบนดินบนพื้น
คอนกรีตอะไรอย่างนี้ ทั้งๆที่คนที่มานอนพวกนี้ที่มา
นอน ๆ อยู่นี้ กลางถนนนะ พวกนี้ที่หนะ จบปริญญา
เอกก็มี จบปริญญาโทนั้นก็มาก จบปริญญาตรีไม่ต้อง
พูดถึงเลย เยอะแยะ คนเคยทำงานมา มีรายได้เดือน
เป็นแสนก็มี หลายหมื่นก็มี ที่มานอนอยู่ที่นี่ เดียวนี้
ไม่เอาแล้วเงิน ไม่ได้เงินเดือนเงินดาวอะไรกันแล้ว
ทำงานฟรี และก็ไม่ได้ทำเพื่อยศตำแหน่งอะไรด้วย
ไม่ใช่ว่าคนไม่เป็นท่า คนกะเลาะกะราด คนข้างถนน
หรือว่าคนไม่มีการศึกษา ไม่มีฐานะ คนสำมะเลเทเมา
เป็นคนสิ้นไร้ไม้ตอก ไม่ใช่ซะ ชาวโศกทั้งหลายที่
เห็นๆนี้ แต่ละคนคุณไม่รู้หรือว่าใครเป็นใคร มาเดิน
ท่องเที่ยวอยู่อย่างนี้บางคนที่มาเดินอยู่ในที่นี้เป็นพลเอก
ก็มี แต่นุ่งกางเกงขาสั้น ใส่เสื้อเชิร์ตง่าย ๆ มาเดิน
อยู่ที่นี่ไม่มีใครรู้หรือ แต่เป็นพลเอกปลดเกษียณแล้ว
นะ มาอยู่อย่างนี้ ยังงี้เป็นต้น ไม่ใช่เป็นคนไม่มีฐานะ
แต่เข้าใจธรรมะ และต่างได้ฝึกธรรมะมากันจริงๆ เป็น
คนเลี้ยงง่าย เป็นคนอยู่ง่ายกินง่าย อย่างพลเอกคน
ที่วานี้ทุกวันนี้ท่านไปไหนมาไหนท่านไม่ใช่รดส่วนตัว
ไม่ใช่รดเก่ง ขึ้นรถเมล์ ไปไหนมาไหนขึ้นรถเมล์
พลเอกคนที่วานี้ๆ เป็นเพื่อนคุณจำลอง

เอาละก็แะนิดหนึ่ง คือ ยืนยันหลักฐานให้
ฟังบ้าง เท่านั้นเอง ประกอบการอธิบาย พอให้เห็น
ว่าการเลี้ยงง่ายนี่ก็เป็นอย่างนี้ คือมันไม่คิดยึด มัน
ละกิเลสนะ ไม่ติดรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส จะกินอาหาร
ก็เออ.. นี่กินอาหารเลี้ยงขันธ์ ไม่ได้ติดรส ไม่ได้ติด
รูป ไม่ได้ติดศักดิ์ศรี ที่แหม..ใส่จานใส่ชามก็จะต้อง
หรูหราหราๆ ต้องเป็นของปรุงแต่งได้รสได้สี ได้สวย
ได้สด กลิ่นก็ต้องยังงั้นยังงี้ ไม่ใช่ กินง่าย กินรู้ว่านี่
กินเอาธาตุเลี้ยงร่างกาย กินง่ายอยู่ง่าย พักง่าย ไปง่าย
มาง่าย นั่งง่ายนอนง่าย เพราะไม่คิดไม่ยึดนั่นเอง เป็น
คนได้หัดละลด เป็นคนปล่อยวางทั้งรูปทั้งนาม คือได้

ล้างกิเลส จิตได้ละล้างกิเลส มีปัญญาแจ่มเห็นจริง ความจริงที่เป็นกิเลส ที่ตนเห็นกิเลสของตนลละ จางคลาย และหมดสิ้นจริงๆ จึงไม่ติดไม่ยึดถาวร ตลอดไป ดังนั้นคุณสมบัติประเด็นที่ ๑ “สุภะ” จึงเป็นคนเลี้ยงง่ายจริงๆ ไม่ใช่แค่ทำสำรวมตามมารยาท

๒. เป็นคนบำรุงง่าย สุโปสะ หมายความว่า เป็นคนที่พัฒนาให้เจริญได้ไม่ยาก ความเจริญในที่นี้ คือ เจริญทางธรรม เจริญทางจริยธรรม โดยเฉพาะ เป้าหมายชัดๆก็คือ ทำความเจริญในคุณธรรมที่เป็น “โลกุตระธรรม” ได้ง่ายนั่นเอง ซึ่งจุดแห่งที่สุดของพุทธ ก็คือ หมดสุขในกาม หมดสิ้นกามสุขัลลิกะ และหมดทุกข์ในอตฺตาใดๆ หมดสิ้นอตฺตคิลมละ ลดกามลดอตฺตาสั้นเกลี้ยง ไม่เหลือกิเลสข้างใดข้างหนึ่งเลย ทั้งข้างที่เป็นกาม และทั้งข้างที่เป็นอตฺตา จึงจะนับว่า “เป็นกลาง” สัมบูรณ์ ชื่อว่า “มัชฌิมะ” คือ “ตรงกลาง”

มัชฌิมะ หรือ “เป็นกลาง” สูงสุดของศาสนา พุทธนั้น ภายในใจต้องไม่มีทั้ง “กาม” ไม่มีทั้ง “อตฺตา” ซึ่งเป็นกิเลส ๒ ข้างของคนทุกคน คือ กามเป็นกิเลส ข้างนอก อตฺตาเป็นกิเลสข้างใน หากยังเหลือความเป็น “ข้างกาม” หรือ “ข้างอตฺตา” ก็ยังมี “อันตา” (ข้าง, ปลาย, ส่วนสุด ๒ ข้างที่อยู่ตรงกันข้ามกัน) ไม่ว่าจะยังเหลือข้างใด เช่น มีเศษกิเลสของข้างที่ยังเป็น “กาม” ก็ดี หรือมีเศษกิเลสของข้างที่ยังเป็น “อตฺตา” ก็ดี ยังไม่ชื่อว่า “เป็นกลาง” เพราะยังเป็น “อันตา” นั่นคือยังมีส่วน

ที่เหลือ(แม้เล็กน้อยปานใด) ยังเหลือปลายส่วนข้างนั้น เหลือส่วนข้างนี้อยู่ จึงยังไม่ใช่ “มัชฌิมะ” หรือไม่ใช่ “มัชฌิมะ” ที่หมายความว่า ตรงกลาง, เป็นกลาง

และคำตรัสของ พระพุทธเจ้าที่ตรัสถึงทางปฏิบัติสู่ “มัชฌิมะ” นั่นก็ชัดยิ่งว่า มีทางเดียว ไม่มี

องค์ ๘” เท่านั้น แต่ก็มีผู้รูปร่างคนพูดออกนอกคำสอนของพระพุทธเจ้า คือพูดว่า ทางไปนิพพาน ซึ่งก็คือ ทางไปสู่ความไม่มีกาม-ไม่มีอตฺตา นั้น มีหลายทาง ทั้งๆที่คำตรัสก็ยืนยันอยู่โทนโท ว่า “เอเสวมัคโค นตถัญญูโย” อันแปลว่า “มีทางเดียว ไม่มีทางอื่น”

“คนเป็นกลาง”สุดยอดของศาสนาพุทธนั้น ผู้ที่ได้ชื่อว่า “เป็นกลาง” หรือผู้มี “มัชฌัตต” มี “ความเป็นกลาง” อย่างเที่ยงแท้ถาวร ก็คือ “อรหันต์” คนที่ยังเป็นปุถุชน โสดาบัน สกิทากามี แม้อานาคามี ก็ยังไม่ใช่ “คนเป็นกลาง” ตลอดกาลแท้จริง ปุถุชนอาจจะเข้าใจให้เป็นกลางชั่วคราว เป็นครั้งเป็นคราว ก็อาจทำได้ คือ พยายามทำใจไม่ให้มี “อคติ ๘” ให้ได้จริงๆ ในขณะที่นั้นๆ ก็เกิด “ความเป็นกลาง” ชั่วคราว เช่น กรรมการตัดสินอะไรต่ออะไรต่างๆ แม้ไม่ใช่อรหันต์ ก็ทำได้ แม้จะไม่บริสุทธิ์สัมบูรณ์อย่างถาวรก็ตาม เช่น ตุลาการในศาล ผู้บริหารบ้านเมือง ผู้ใหญ่ ผู้ใดก็ตามที่ต้องทำงานทำหน้าที่กับคน ๒ คนขึ้นไป หรือยังมี ผักมีฝ้ายก็จะต้องมี “ความเป็นกลาง” ดังกล่าวนี

ซึ่ง “ความเป็นกลาง” ของพุทธศาสนานั้น มีประสิทธิภาพสัมบูรณ์ยิ่งนัก เป็นเรื่องสำคัญลึกๆที่สุดด้วย เพราะผู้มี “ความเป็นกลาง” แท้จริงก็คือผู้ไม่มีกิเลส ไม่มีอคติใดๆ พระพุทธเจ้าตรัสเป็นพระบรมบทแรกคำสอนแรกของศาสนาพุทธเลยทีเดียวน นั่นก็คือ ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร ที่ให้ละล้างกำจัดกิเลส

คนที่มีความ ๘ เป็นคนมีชั้น มีระดับ แห่งความประเสริฐ เป็น “อารยชน” ตั้งแต่โสดาบัน ขึ้นไป

ที่เป็น“กาม”กับเป็น“อิตตา” ไม่ให้มีส่วนเหลือเลย

“ความเป็นกลาง”นั้น ไม่ได้หมายความแก่
ว่าเอาความดีและความชั่วมาบวกกัน แล้วก็ ๒ หาร คือ
กลาง ชั่วครึ่งหนึ่งดีครึ่งหนึ่ง อย่างนี้ไม่ใช่“ความเป็น
กลาง”ของพระพุทธเจ้า หรือแม้แต่“การอยู่เฉยๆ-
ไม่เข้าข้างใคร” ถือว่าตนเป็นคนกลาง อย่างนี้ก็ยัง
ไม่ถูกต้องตามธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างสมบูรณ์อยู่
นั่นเอง “ความเป็นกลางในสภาพที่ยังเป็นคน”นั้น
ต้องมีกรรมกริยา ดังนั้นจึงต้องมีทั้งกายกรรม วชิ
กรรม มโนกรรม คนนะ..ไม่ใช่ก่อนดินก่อนหิน ที่จะ
นิ่งๆไม่รู้ไม่ชี้ เราเป็นคน ไม่ใช่ก่อนดินก่อนหินที่ใคร
จะดันไปไหนก็ไป หรือไม้ก็..ไม่ทำอะไร ไม่รับรู้อะไร
ทั้งนั้น อยู่ลอยๆ นั้นมันสวะที่ใครเตะไปเตะมาก็ได้
หรือเศษขยะที่ไม่เป็นประโยชน์ใดๆในสังคมต่างหาก
ไม่ใช่“ความเป็นกลาง”ของ“คนเป็นกลาง”เลย

“ความเป็นกลาง”ของ“คนเป็นกลาง”อัน
หมายถึง มนุษย์ผู้ยังมีชีวิตนั้นจะเป็นคนที่มีคุณค่า
ดีจริง สัมบูรณ์จริงก็ต้องมี“กรรม”มีบทบาทหรือมี
“พฤติกรรม”ที่สัมบูรณ์ คือ กายกรรม-วจีกรรม-
มโนกรรม ต้องเป็นไปตามโอวาทปาฏิโมกข์ ๓

นั่นคือ กาย-วาจา-ใจ ต้อง..ไม่ทำชั่วใด ๆ
ทั้งปวง นี้ข้อ ๑ สัพพปาปัสสะ อกรรมัง

ข้อ ๒ ทำแต่ดีทั้งนั้น กุสลัสสูปสัมปทา

ข้อ ๓ ทำจิตให้สะอาด สจิตตปริโยทปนัง

จิตที่สะอาดจริงจะยังกุศลให้ถึงพร้อม **ทำ
แต่ดีไม่ทำบาปทั้งปวง เพราะจิตสะอาดไม่มีความ
ลำเอียงในใจ** นั่นคือ“คนเป็นกลาง” ในจิตไม่มีกิเลส
ที่ยังเหลืออยู่ข้างไหนแล้ว เหลืออยู่ในปลายข้างกาม
สุขัลลิกะก็ไม่มี เหลืออยู่ในปลายข้างอัตตถกิมถะ
ก็ไม่มี ซึ่งไม่ใช่บวก-ไม่ใช่ลบ นิวทรอล(neutral)
แล้ว มัชฌัตตตา “ความเป็นกลาง”นี้เที่ยงธรรม

จึงไม่ได้หมายความว่า คนเป็นกลาง หรือ
ความเป็นกลางนั้นต้องอยู่นิ่งๆ อยู่เฉยๆ ไปขวาก็
ไม่ได้ ไปซ้ายก็ไม่ได้ พุดติเตียนข้างโน้นก็ไม่ได้ พุด
ชมข้างนี้ก็ไม่ได้ ช่วยกำจัดความไม่ดีให้แก่คนชั่วก็

ไม่ได้ ช่วยคนดีให้มีพลังทำดียิ่งๆขึ้นก็ไม่ได้ อย่าง
นั้นไม่ใช่เลย คนปกดินะ ไม่ใช่คนใบ้ ถ้าเป็นคนโง่ๆ
ไม่รู้ว่ามีฝ่ายไหนดี ฝ่ายไหนชั่วก็แล้วไปเถอะ นั้นมัน
ก็จ้านน เพราะไม่รู้ว่ามีใครดีใครชั่ว ส่วนผู้ที่รู้ทั้งรู้ว่า
ฝ่ายไหนดี ฝ่ายไหนชั่ว แต่ไม่ชมฝ่ายไหน ไม่ยกฝ่าย
ไหน นั่นคือคนไม่กล้า คนที่ยังมีภยาคติ ซึ่งยังมีอคติ
เพราะกลัวคนนั้นจะโกรธ กลัวคนนี้จะเสียอยู่ที่ใด แม้
กลัวจะเสียฟอร์มก็ด้วย จึงไม่กล้าทำการใด ไม่กล้า
เข้าข้างคนดี ให้คนชั่วรู้เสียบ้างว่า เขาเป็นหมาหัวเน่า
แล้ว สังคมจึงไม่ได้ประโยชน์จากคนแบบนี้ เพราะ
ยังหลงผิดว่า“ตนเป็นกลาง”แบบผิดๆอยู่

“ความเป็นกลาง”ของพระพุทธเจ้า ทุกวันนี้
เมื่ออธิบายกันเถอะเถอะ สุดโต่งไปถึงไหนๆก็มี แล้วยัง
หลงว่านั่นคือความเป็นกลาง ใครจะฝึกจะฝึนอดทน
เคร่งปฏิบัติ อันเป็นสัจธรรมก็ไม่ได้ หาวว่าสุดโต่ง
ไม่เป็นกลาง โดยเฉพาะพูดชมคนผิดว่าผิดก็ไม่ได้
ยกคนถูกว่าถูกก็ไม่ได้ หาวว่าไม่เป็นกลางไปหมด
ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้แล้วว่า นิคคัณเห
นิคคหารัง ปัคคัณเห ปัคคหารัง ให้ชม-ให้ยก ชัดๆ

เดี่ยวอาตมาจะอธิบายไล่ขึ้นไปถึง“สัจธรรม”
ซึ่งเป็นข้อที่ ๕ ของวรรณะ ๕ ต้องรีบๆหน่อย มีเวลา
ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงจะหมดเวลาแล้ว ขออธิบายวรรณะ ๕
นี้ให้จบก็แล้วกัน ส่วน“อวรรณะ”นั้นมี ๖

อวรรณะ ๖ อาตมาจะไม่อธิบายละวันนี้ ไม่
มีเวลา ขออธิบายแต่เรื่องของ“วรรณะ ๕”ก็แล้วกัน

อธิบายมาแล้ว ๑.สุภระ เลี้ยงง่าย ๒.สุโปสะ
บำรุงง่าย คือบำรุง คือทำให้เจริญ พัฒนาให้เจริญแก่
ชีวิตของผู้ที่พัฒนานี้ ง่ายแล้ว มีความรู้เข้าสู่ครอบครอง
ครองธรรมแล้ว ไม่สับสนแล้ว ไม่งมงายแล้ว
ไม่หลงโลกอีกแล้ว มีสัมมาทิฐิแล้ว ไม่วิจิกจนาใน
โลกียะในโลกุตระแล้ว ทำให้เจริญไปสู่ธรรมะที่เป็น
โลกุตระได้ง่าย ไม่ยาก ไม่ลำบากแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคน
ฉลาดมีความรู้ทางโลกหรือไม่ฉลาดไม่มีความรู้ทาง
โลกก็ตาม บางทีเรียนรู้อุป.๔ บางทีไม่ได้เรียน
หนังสือมาเลยก็บำรุงให้พัฒนาเป็นคนเจริญเข้าสู่

โลกุตระได้ง่าย เป็นคนอาริยะได้ง่าย ไม่ได้หมายความว่า จะบำรุงง่ายได้ก็ต้องมีความรู้จบปริญญาแบบโลกๆ ปริญญาตรี โท เอกอะไรนั้นแล้วจึงจะบำรุงให้เจริญเป็นโลกุตระได้ง่าย ไม่ใช่ะ แบบนั้นถ้าจะมีด้วยก็ได้ ก็ไม่ได้ห้ามกัน แต่ว่าผู้ที่บำรุงง่ายนั้น ต้องมีภูมิรู้ทางธรรม ตัวนี้เป็นตัวหลัก ต้องมีความรู้โลกุตระนี้เป็นตัวหลัก จึงจะชื่อว่า ผู้ที่บำรุงง่าย สุโปสะ บำรุงง่าย ทำให้เจริญง่ายคือ จิตพัฒนาเข้ากระแสโลกุตระ

แะออกไปอธิบาย สุโปสะ ข้อ ๒ เสียเยอะต่อไปข้อ ๓ อปัจฉะ มกน้อย อาตมาแปลคำว่า มกน้อยหรืออปัจฉะนี้ว่า“กถาลัง” เป็นคนกถาลัง คือไม่ต้องไป“กถารวย”หรือก ไครมันก็กถารวยกันทุกคน นั้นมันเก่าแล้ว นิยายบทเก่า นิยายน้ำเน่า ไปแย่งกันรายนะ ข้าซากเน่ามากเลย พระพุทธเจ้านี้พาคนมาจน มาดละล้างกิเลส และไม่ต้องไปสะสม ไม่ต้องไปกอบโกย ไม่ต้องไปเอาเปรียบเอาไร มีแต่เสียสละทำงานสร้างสรรค์แล้วก็เพื่อแผ่แจกจ่ายเจือจาน นี่คือคนเจริญ นี่คือคนประเสริฐ คืออาริยบุคคล เพราะงั้นก็มาเป็นคนมกน้อย หรือกถาลัง คือ ทำมาๆแต่เอาไว้น้อยๆ หรือทำขึ้นมาแล้วก็สละเข้าส่วนกลาง แล้วก็กินใช้ในกองกลางร่วมกันนั่นเองเป็น“สาธารณโภคี”ไปเลย แบบนี้สุดยอด อย่างสังคมของเราชาวโศกนี้ชุมชนแต่ละชุมชนของเรา“สาธารณโภคี”ทั้งนั้น คือกินใช้ส่วนกลาง เครื่องอุปโภคบริโภคส่วนกลาง ไม่ต้องมีสมบัติเงินทองเป็นของตนเอง ทำเท่าไรก็เข้าส่วนกลางหมด ในชุมชนทุกคนสมรรถนะแต่ละคนจะมีมากเท่าไรก็แล้วแต่ สมมุติว่าเราคนหนึ่งทำงานวันหนึ่งๆนี้ตีค่าสมรรถนะของเราประมาณวันหนึ่งพันบาท แล้วเราก็กินทั้งใช้ก็กินใช้กับส่วนกลางอยู่ในชุมชนนั้นแหละวันละเฉลี่ยแล้ววันหนึ่งประมาณสามร้อย ดังนั้น ส่วนของเราในกองกลางนั้นก็เหลือส่วนเกินอยู่ตั้งเจ็ดร้อย ซึ่งมันก็อยู่ในกองกลาง ไม่ได้เอามาเป็นของเรา คือเราทำแล้วก็เข้ากองกลางหมด และเราก็กินใช้อยู่กับกองกลาง ไม่ได้เอาไว้เป็นของเราเลย อย่างนี้คือ“สาธารณโภคี”ที่ชาวโศกทำกันอยู่

ในชุมชนเราบางคนมีสมรรถนะสูง สร้างสรรค์ได้มาก บางคนสมรรถนะต่ำสร้างสรรค์ได้น้อย และคนที่สร้างสรรค์ไม่พอกินพอใช้ แต่ก็ต้องอาศัยกินใช้ส่วนกลาง เช่น เด็กที่ทำกินทำใช้ยังไม่เป็น คนแก่ที่ร่างกายร่วงโรย คนป่วย คนพิการ คนไร้สมรรถภาพ ๕ สถานะนี้ในชุมชนก็ดูแลเกื้อกูลกันไปตามธรรมชาติแห่งสังขะ

แต่ถึงอย่างไร ในชุมชนชาวโศกทั้งหลาย คนที่มีสมรรถนะสร้างสรรค์จนเกิน จนเหลือที่ตนกินตนใช้ก็มีมากกว่าคนฐานะทั้ง ๕ นั้นอยู่ดี ดังนั้นรวมแล้วเฉลี่ยกันไปจึงเหลือกินเหลือใช้ และยังมีเหลือสะพัดออกไปเพื่อแผ่ให้คนอื่นนอกชุมชนได้อีก จึงแจกหรือขายในราคาต่ำกว่าทุนแก่สังคมข้างนอกได้ นี่ก็คือ เศรษฐกิจบุญนิยมที่สร้างประโยชน์ในสังคมแท้ๆ

คนที่มีปัญญาจริง จึงมกน้อย **เป็นคนที่ดีล้ำ “มีน้อย”หรือ“ไม่มี”ได้จริง ๆ** กิเลสในจิตที่เป็นความเห็นแก่ตัว-เห็นแก่ได้ ต้อง**ลดลงจริง ๆ** ถึงจะมกน้อยจริง คนที่มี“จิตมกน้อย-อปัจฉะ”จริงนั้น ก็จะไม่มกมาก ไม่เอามาให้ตัวเองมาก แม้ตนจะสร้างได้มาก ความรู้มากทำงานมาก เมื่อเกิดผลผลิตมากก็เอาไปเพื่อแผ่แจกจ่ายเป็นทานเป็นบริจาค ซึ่งจริง ๆ ก็คือ เป็นประโยชน์แก่ผู้คน แก่สังคมแท้ๆ เป็นกุศลพาเจริญเรียกว่า“นानุญ” ซึ่งเราเป็นผีนาที่มีแต่อกๆๆ ขยายต่ออย่างจั้น เป็นประโยชน์ออกไปกว้างเกือบแผ่ออกไป คนไหนงอกประโยชน์ขยายออกไปจริง คนนั้นก็“นानุญ” ถ้าเป็นหมู่กลุ่มสร้างแล้วก็งอกประโยชน์ขยายออกไป กลุ่มนั้นก็กลุ่มนानุญ “นानุญ”หมายความว่า นาผืนนี้มีแต่จะงอกขยายให้ประโยชน์เพื่อแผ่แก่ผู้อื่นออกไปๆ ไม่ใช่“นาบาป”ที่เอาอะไรหว่านลงไปแล้วก็มีแต่ดูด มีแต่เอาเปรียบหรือริบหมด คือ ตนเองไม่กล้าให้ออกไปมากกว่าเอา “นानุญ”รับมาแล้วท่านก็ให้ไปสละไปสร้างประโยชน์งอกไปเป็นประโยชน์สู่มวลมหาชนมากขึ้นๆ อย่างนี้เรียกว่า “นानุญ”นะ เพราะงั้นถ้าผู้ใดมกน้อยได้และสันโดษ อปัจฉะได้แล้วก็สันตุฎฐิคือสันโดษ สันโดษพูดคร่ำๆไปแล้วเมื่อคำว่า“พอ” รู้จักพอ คนใจพอ

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในประเทศไทยของเรา
ขณะนี้ ถูกมองด้วยทัศนคติที่ต่างกันไปหลาย
อย่าง บ้างมองเป็นความขัดแย้งระหว่างกลุ่ม
ผลประโยชน์ บ้างมองเป็นความขัดแย้งทาง
ความคิด บ้างมองเป็นความขัดแย้งระหว่าง
ชนชั้นและระดับการศึกษา

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน เผยแพร่

น.พ.เกษม ตันตผลาชีวะ

● ไทยโพสต์ ๑๖ พ.ค. ๒๕๕๙

ผู้จัดรายการโทรทัศน์คนหนึ่งที่เคยสนับสนุนรัฐบาล
หันมาตั้งคำถามเกี่ยวกับความไม่โปร่งใสของรัฐบาล
และเปิดเผยข้อมูลการทุจริตจนถูกสั่งถอดรายการ
จากนั้นก็ได้รับความสนใจจากประชาชนมากขึ้นเรื่อยๆ
เพราะรัฐบาลไม่สามารถตอบคำถาม
เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ได้
จึงเหมือนกับการร้องตะโกนให้ช่วยกันจับโจร
แต่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่จับโจร
เกิดไปอยู่ใต้อิทธิพลของเขาหมด
มีหน้าซ้ำ โจรยังไปเกณฑ์คนมาช่วย
โดยทำให้เขาเข้าใจผิดว่าตนถูกรังแก
เรื่องจึงดูเหมือนว่าจะเป็นการทะเลาะวิวาท
ทั้งที่เป็นอาชญากรรม

การแก้ไขความขัดแย้ง

ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ และ
ความรู้ความสามารถในการเข้าใจและวิเคราะห์
ปัญหา รวมทั้งผลประโยชน์ส่วนตนที่
เกี่ยวข้องด้วย

ผลของความขัดแย้งได้ก่อให้เกิดความ
เครียด ในระหว่างกลุ่มคนที่มีความคิดเห็น
ไม่ตรงกัน และมีความต้องการปรับความเห็น
ของผู้ที่เห็นตรงกันข้ามให้กลับมาเห็นตรงกัน
กับตน จนบางครั้งอาจก่อให้เกิดการทะเลาะ
วิวาทได้

ความขัดแย้งมิใช่เรื่องใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นมาใหม่
ในโลก แต่เป็นสิ่งที่มิขาดตลอดในสังคมของคน
และสัตว์ ผลที่ตามมาอาจเป็นไปได้ทั้งในทาง
ทำลายล้าง รบราฆ่าฟันกัน หรืออาจเป็นไป
ในทางสร้างสรรค์ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับ
ของพัฒนาการทางปัญญาและวุฒิภาวะของคน
ตลอดจนกลไกที่แต่ละสังคมได้วางเอาไว้เพื่อ
ใช้ในการแก้ไขความขัดแย้ง

หลักในการแก้ไขปัญหาใดๆ ด้วยวิธีการ
ทางจิตเวช คือ การวิเคราะห์ปัญหาและแก้ไข
ที่สาเหตุ ซึ่งก็ตรงกับหลักการในทางพระพุทธ
ศาสนา ที่กล่าวถึง “อริยสัจ ๔” คือ “ทุกข์
สมุทัย นิโรธ และมรรค”

การแก้ไขความขัดแย้งก็เช่นกัน ต้องเข้าใจ
สาเหตุและกลไกของการเกิดความขัดแย้ง
ให้ถ่องแท้เสียก่อน จึงจะแก้ไขปัญหาได้ผล

วิธีการต่างๆ ที่มีผู้เสนอแนะให้เป็นทาง
ออกของปัญหา เช่น “ถอยคนละก้าว” และ
“รักพ่ออย่าทะเลาะกัน” ย่อมไม่อาจบรรลุผล
สำเร็จได้ เพราะไม่ได้เข้าใจเหตุแห่งปัญหา
อย่างแท้จริง

การเปิดไฟหน้ารถเวลากลางวัน ก็เป็น
แต่เพียงสัญลักษณ์ของความมืดมิดของ
บ้านเมืองในระบอบประชาธิปไตยก้ำมละอ ที่
เสรีภาพของสื่อมวลชนและประชาชนถูก
ลิดรอนมากที่สุด

ประชาชนจำนวนมากถูกปิดบังข้อมูล ข่าวสาร จนกระทั่งเกิดอาการหูตามืดมัวและ เข้าใจสถานการณ์ผิดๆ จนนำไปสู่การเกิด ความแตกแยกในหมู่ผู้คนอย่างไม่เคยปรากฏ มาก่อน

หลักการแก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุใช้ได้ตั้งแต่ เด็กจนแก่ โดยเฉพาะในการเลี้ยงเด็กและ สอนเด็กจำเป็นต้องใช้วิธีการนี้ เพื่อพัฒนา เด็กให้เติบโตเป็นคนมีเหตุผลและมีวุฒิภาวะ ทางอารมณ์

พ่อแม่ที่มีลูกมากกว่าหนึ่งคนในบ้าน เดียวกัน อาจต้องพบปัญหาความขัดแย้งใน หมู่ลูกบ้างเป็นบางครั้งบางคราว วิธีการแก้ไข ของพ่อแม่เป็นบทเรียนที่สำคัญอย่างหนึ่งใน พัฒนาการของบุคลิกภาพของลูก และเป็น ศิลปะและความรู้ที่คนเป็นพ่อแม่พึงแสวงหา

พ่อแม่ที่เห็นลูกทะเลาะกัน แล้วใช้วิธีการ สั่งให้ลูกหยุดทะเลาะเพื่อตัดความรำคาญ โดยไม่มีการถามไถ่หาสาเหตุ อาจไม่ได้ส่งเสริม การเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาให้ลูก

การบอกลูกว่า “เป็นน้องต้องยอมให้พี่” หรือ “เป็นพี่ต้องยอมให้น้อง” โดยไม่รู้ เรื่องราวหรือไม่ได้รับฟังรายละเอียดที่จำเป็น จากลูกๆ อาจทำให้เกิดความไม่พอใจ หรือ คับข้องใจ หรือน้อยอกน้อยใจ และเก็บเอาไว้ เป็นปัญหาต่อไปในอนาคต

การแก้ไขความขัดแย้งระหว่างลูกควร รับฟังเรื่องราวทุกฝ่ายให้ละเอียดก่อน แล้ว ชี้ประเด็นให้ทุกฝ่ายเห็นเพื่อการยอมรับ ร่วมกันว่า สิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด หากเป็นเรื่องที่ก้ำกึ่งจะมีใครเป็น ฝ่ายยอมเสียสละได้บ้าง และผลที่ตามมา คืออะไรหากตัดสินด้วยแต่ละวิธี

การยอมใช้เวลาในเรื่องที่ละเอียดอ่อน เช่นนี้กับลูก จะช่วยให้ลูกได้เรียนรู้การแยก ถูกแยกผิด ไม่ตะแบงเข้าข้างตัวเอง อีกทั้ง ยังยอมเสียสละผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อ

ประโยชน์ของส่วนรวมในยามจำเป็นได้ด้วย นับว่าเป็นพัฒนาการที่สำคัญขั้นตอนหนึ่งของเด็ก เพื่อให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีวุฒิ ภาวะต่อไป

หากคนเราได้รับการสอนมาอย่างถูกต้อง ในวัยเด็ก ก็ไม่น่าจะสร้างปัญหาให้สังคมด้วย การไม่รู้จักรักผิดชอบชั่วดี เอาสีข้างเข้าถู ใช้ เหตุผลข้างๆ คูๆ แก้วตัวเพื่อเอาตัวรอดไปไม่รู้ ลิ้นสุด

การแก้ปัญหาในกรณีคนโตๆ แล้วขัดแย้ง กัน อาจยากกว่าเด็กที่เป็นพี่น้องทะเลาะกัน ทั้งนี้เพราะมักมีเรื่องของผลประโยชน์ เกี่ยวข้องด้วย และคนที่ขัดแย้งกันก็ไม่ใช่ พี่น้องกัน

การหาคนกลางผู้เป็นที่ยอมรับของคู่กรณี มาเป็นคนชี้ถูกชี้ผิดอาจทำได้ยาก และยังคง อาจมีกลุ่มผู้สนับสนุนมาเกี่ยวข้อง ทำให้เรื่องราว ซับซ้อนยิ่งขึ้น ถ้าเป็นผู้มีอำนาจในบ้านเมือง ก็ยิ่งหาคนกลางยากขึ้นไปอีก

การที่ผู้ใหญ่บอกเพียงว่าให้ไปคิดเอาเอง ว่าควรทำอะไร จะได้ผลก็ต่อเมื่อผู้ที่ขัดแย้ง กันนั้นเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะและมีคุณธรรม แต่ คงหวังผลได้ยากเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องถูกกล่าวหา ในเรื่องเกี่ยวกับจริยธรรมและการทุจริตเป็น ประเด็นสำคัญ

ในกรณีที่ทะเลาะกันด้วยเรื่องส่วนตัว ก็ อาจมีช่องทางตามกฎหมายหรือศาลยุติธรรม เป็นผู้รับผิดชอบในการตัดสินคดีความ

หากเป็นการขัดแย้งกันในเรื่องของ ประโยชน์สาธารณะหรือประเทศชาติก็จำเป็นต้อง ให้สาธารณชนได้รับทราบข้อมูลจาก คู่กรณีทุกฝ่าย แล้วค่อยตัดสินด้วยเสียงของ ประชาชน

การใช้สื่อสารมวลชนเป็นเครื่องมือให้ ประชาชนรับทราบข้อมูล เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในปัจจุบัน สื่อแต่ละประเภทมีข้อ จำกัดในตัวเองไม่เหมือนกัน

ประชาชนที่มีการศึกษาน้อยอาจไม่อ่านหนังสือพิมพ์ หรือเลือกอ่านเฉพาะที่อ่านง่ายๆ มีรูปภาพเยอะๆ จึงไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ที่เน้นข่าวสารเชิงวิเคราะห์ระดับลึก

วิทยุเป็นสื่อสารที่มีผู้รับฟังมากที่สุด โดยเฉพาะเวลาขับรถยนต์ จึงมีอิทธิพลมากในคนบางกลุ่ม

โทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลมากที่สุดในชีวิตของคนไทยในปัจจุบันก็ว่าได้ เพราะคนไทยได้รับข่าวสารกันทางโทรทัศน์แทบทุกชั่วโมง ข่าวภาคค่ำของเราก็ดูเหมือนจะกินเวลามากกว่าประเทศอื่นใดในโลกนี้ การคุมสื่อโทรทัศน์ได้จึงสามารถสร้างความได้เปรียบ และอาจใช้เป็นเครื่องมือในการโฆษณาชวนเชื่อปิดเบือนข่าวสารได้

การใช้เคเบิลทีวีและอินเทอร์เน็ตก็ยังเป็นช่องทางรับข่าวสารได้ในคนเพียงบางกลุ่มเท่านั้น บางทีการรับชมรับฟังแต่ละที่อาจยากกว่าฟังวิทยุ “เสียงประชาชนแห่งประเทศไทย” ในอดีตเสียอีก

หนทางที่ดีที่สุดน่าจะเป็นการพูดคุยตอบข้อซักถาม ในประเด็นที่มีความสงสัยหรือถูกกล่าวหา โดยถ่ายทอดสดให้ประชาชนทั้งประเทศได้รับทราบข้อมูลพร้อมกัน ไม่ต้องกลัวว่าจะทะเลาะกัน เพราะผู้ดำเนินรายการที่เป็นคนกลางน่าจะมีความสามารถพอ และใครมีนิสัยเกรงชนทะเลาะหรือชอบโกหกก็จะได้เห็นกันชัดๆ กรณีแบบนี้จะไปแอบปิดประตูคุยกันคงไม่ได้ เพราะไม่ใช่เรื่องผลประโยชน์ส่วนตัวที่แบ่งกันไม่ลงตัว แต่เป็นเรื่องผลประโยชน์ของชาติที่บุคคลสาธารณะต้องตอบอย่างเปิดเผย ใครที่กลัวการตอบคำถามในลักษณะเปิดเผย ก็น่าจะต้องให้ประชาชนพิจารณาว่ามีอะไรแอบแฝงอยู่หรือเปล่า

ความยุติธรรมเบื้องต้นน่าจะอยู่ในเรื่องความเสมอภาคในการใช้สื่อแถลงข่าวสาร หากคู่กรณีฝ่ายหนึ่งมีสิทธิ์พูดฝ่ายเดียวใน

โทรทัศน์ทั้งรายการ และไม่ยอมให้อีกฝ่ายหนึ่งมาออกรายการพร้อมกัน ทำไม่ยอมยอมเชิญอีกฝ่ายหนึ่งมาออกรายการในลักษณะเดียวกันบ้าง แบบนี้เป็นกติกาของใคร มีการใช้กติกาคล้ายกันในกรณีอื่นๆ ด้วยใช่หรือไม่ รวมทั้งการเลือกตั้ง

ประเด็นสำคัญที่คนไทยทั้งหลายไม่ควรหลงเข้าใจผิด ก็คือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองขณะนี้เป็นการทะเลาะกันใช่หรือไม่ หากจะทบทวนกันอีกที เรื่องราวทั้งหลายเริ่มจากการที่มีผู้จัดรายการโทรทัศน์คนหนึ่งที่เคยสนับสนุนรัฐบาล หันมาตั้งคำถามเกี่ยวกับความไม่โปร่งใสของรัฐบาล และเปิดเผยข้อมูลการทุจริตจนถูกสั่งถอดรายการ จากนั้นก็ได้รับความสนใจจากประชาชนมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะรัฐบาลไม่สามารถตอบคำถามเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ได้ จึงเหมือนกับการร้องตะโกนให้ช่วยกันจับโจร แต่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่จับโจร เกิดไปอยู่ใต้อิทธิพลของเขาหมด มีหน้าซ้ำ โจรยังไปเกณฑ์คนมาช่วย โดยทำให้เขาเข้าใจผิดว่าตนถูกรังแก เรื่องจึงดูเหมือนว่าจะเป็นการทะเลาะวิวาททั้งที่เป็นอาชญากรรม ทำนองเดียวกับโจรที่ฉูดฉาดผู้หญิง แล้วป่าวร้องให้คนเข้าใจผิดว่าเป็นเรื่องของผัวเมีย คนอื่นไม่เกี่ยว ย่อมไม่ใช่การทะเลาะวิวาทแน่นอน

เรื่องแบบนี้สมมติว่าเกิดขึ้นในครอบครัว มีลูกไม่ดื้อขโมยทรัพย์สินในบ้านรวมทั้งโฉนดที่ดิน ทะเบียนรถ สมุดธนาคาร บัตรเอทีเอ็ม บัตรเครดิต และไปชักนำให้คนอื่นมายึดบ้านของคนทั้งครอบครัว หากพ่อจับได้คงต้องส่งตำรวจดำเนินคดี ไล่ออกจากบ้านและตัดขาดจากสกุลไปเลย แต่ต้องพิสูจน์ให้ชัดเจนเสียก่อน และต้องรีบกระทำโดยเร็วด้วยก่อนที่จะเกิดความเสียหายมากไปกว่านี้

๗

‘พุดธอุดมการณ์’ กับหัวเลี้ยวหัวต่อของสังคมไทย

(คอลัมน์ “เทศมอไทย” มติชนสุดสัปดาห์
ฉบับที่ ๑๓๔๐ วันที่ ๒๑-๒๗ เมษายน ๒๕๕๙)

ในช่วงที่ท่านรักษาการนายกรัฐมนตรีเมืองไทยหายหน้าหายตาไปหลายวัน มีบทความ น่าสนใจอยู่ ๒ ชิ้น ที่เสนอแนะว่าใครที่สนใจสถานการณ์การเมืองไทย ควรไปหาอ่าน

เรื่องแรก เป็นงานเขียนของ คริส เบเกอร์ กับ ผาสุก พงษ์ไพจิตร ตีพิมพ์ใน นิวยอร์กไทมส์ ฉบับประจำวันอังคารที่ ๑๓ เมษายน ชื่อเรื่อง “After Thaksin, a deluge?” ถือเป็นบทความค่อนข้างยาวเกี่ยวกับสถานการณ์เมืองไทยในอดีต ที่ผ่านไปหมาดๆ ปัจจุบันที่เป็นอยู่ และอนาคตอันใกล้

อีกเรื่องเป็นงานแสดงความคิดเห็นขนาดไม่ยาวนักของ เจมส์ โรส นักวิชาการ นักเคลื่อนไหวและบรรณาธิการ แห่งคอร์ปอเรตส์แอนด์เนชั่น-เอเชียผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ชั้นนำบนเกาะฮ่องกงอย่าง “เดอะ สแตนดาร์ด” ฉบับประจำวันจันทร์ที่ ๑๗ เมษายนที่ผ่านมา

เรื่องแรกต้องหาอ่านกันเอง จะเล่าสู่กันฟังเฉพาะเรื่องหลัง เพราะรู้สึกว่า เจมส์ โรส มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนท้องถนนบ้านเราไม่เหมือนคนอื่น เจมส์ โรส มองสถานการณ์ในบ้านเราข้ามพ้นจากกรอบเรื่องการเมือง พ้นจากการมองเรื่องของรูปแบบ ไปสู่นี้อาสาและตั้งคำถามเอาไว้ให้คนไทยตอบอย่างน่าสนใจ

ด้วยความพยายามที่จะทำให้อ่านกระชับ เจมส์ โรส บอกไว้แต่เพียงว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นว่า พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีไทยทำผิดใหญ่หลวงไว้ ใหญ่

หลวงขนาดที่ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านเขามีพื้นฐานกว้างใหญ่ ขนาดเท่าสนามหลวง ในอันที่จะรังสรรค์ “วิสัยทัศน์ในด้านตรงกันข้าม” กับเขาขึ้นมา

เจมส์ โรส เชื่อว่าเรื่อง “ดิล ประวัตินาศาสตร์” กรณีชินคอร์ปนั้น เป็นเพียง “ฟางเส้นสุดท้าย” เท่านั้น ภาพโดยรวมนั้นใหญ่โตมากกว่านั้นมาก

เขาบอกว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลัง “ดิล ชิน” และการต่อต้าน ชัดขวางการแปรรูปรัฐวิสาหกิจอย่างการไฟฟ้าฯ โดยสหภาพต่างๆ กิติ หรือกลุ่มเคลื่อนไหวพลเรือนอื่นๆ กิติ ถือเป็นสัญญาณแรกสุดที่สะท้อนบางอย่างออกมา

เจมส์ โรส เชื่อว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นสัญญาณแสดงให้เห็นว่า คนเมืองระดับชนชั้นกลางและผู้คนในแวดวงอาชีพชั้นสูงของสังคมพบว่าแนวโน้มขยายด้านการเมือง เศรษฐกิจ ในกรอบของ “โพสต์-โกลบอลไลเซชัน” และ “ฟรี-เทรด วอชิงตัน คอนเซนซัส” แต่เป็น “ทักษิณ เวอร์ชัน” นั้น “ขม” จนกลืนไม่ลงคอ!

เขาเชื่อว่าการถกกันเรื่องแปรรูป จะกลายเป็นชนวนให้เกิดบรรยากาศของการ “ต่อต้านทักษิณ” “ต่อต้านโลกาภิวัตน์” เพิ่มมากขึ้น นำไปสู่คำถามทั้งในเชิงของ “รูปแบบ” มากพอๆ กับ “สารัตถะ” ของเรื่องนี้ในที่สุด นอกเหนือจากที่มีความกังวลอย่างจริงจังอย่างยิ่งที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่อง “ธรรมชาติ” ของเรื่องการค้าเสรี และเรื่องของ “ความเหมาะสม”

ที่จะใช้มันเป็น “โมเดลเศรษฐกิจ” ของประเทศไทยในทุกวันนี้

ประเด็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ซึ่ง เจมส์ โรส นำเสนอไว้ในบทความชิ้นนี้ ในขณะที่หลายคนไม่ได้ใส่ใจมากมายนัก โดยอาจสนใจก็เพียงแค่ “รูปแบบ” ภายนอกก็คือ การยืนยันอย่างชัดเจนว่า “กองทัพธรรม” ขบวนการธรรมะของ “สันติอโศก” นั้นนำเสนอ “โมเดล” ของวิสัยทัศน์ที่รุ่มรวยในเชิงจิตวิญญาณ และเป็นไทยทั้งดุ้น มาเป็นทางเลือกให้กับสังคมชนิดที่เรียกได้ว่าสามารถต่อกับวิสัยทัศน์ “ทุนนิยมสมัยใหม่” ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ได้แบบเรียงประเด็น

เป็นการนำเสนอแนววิสัยทัศน์ใหม่สำหรับประเทศไทยยุคใหม่ของเรา

เรามองสภาพการณ์ในยามนี้ว่า ตกอยู่ในสภาพ “ตั้งเครียด” ที่เกิดจากการเผชิญหน้าระหว่าง “พลังทางสังคม” ที่ตรงกันข้ามกันที่กำลังส่งระลอกคลื่นกระเพื่อม กระแทก กระตุ้น ออกไปต่อเนื่องระลอกแล้วระลอกเล่า เป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องในขอบเขตที่เกี่ยวข้องกับการ “สร้างไทยใหม่” อยู่ในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแบ่งแยกกระหว่างเมืองกับชนบท เรื่องจริยธรรมในแวดวงธุรกิจ เรื่องธรรมชาติของทุนนิยมในกรอบของประชาธิปไตย เรื่องบทบาทของภาคประชาชน และเรื่องสำคัญเหนืออื่นใด นั่นคือสิ่งที่ เจมส์ โรส เรียกว่า “วิถีแห่งเอเชีย” นั่นเอง

คำถามที่ทำทนายอย่างมาก ที่ เจมส์ โรส ถามเอาไว้ก็คือ ตอนนี้อยู่เมื่อ พ.ต.ท. ทักษิณ พ้นสภาพนายกรัฐมนตรีไปแล้ว แนวความคิดที่เกิดขึ้นระหว่างการต่อสู้ของขบวนการต่อต้านทักษิณ จะถูกแปรไปเป็น “วาระ” ต่างๆกันอย่างไร? และได้มากน้อยขนาดไหน?

เขายกตัวอย่างไว้ เช่น คำถามที่ว่า... “พุทธอุดมการณ์” จะหลอมรวมเข้ากับ

คำสอง สองคำ

• น้อมคำ อิศรา

ศตวรรษพุทธศาสนา รำลึก

ยี่สิบ	อายุบวชกุลบุตร
เจ็ด	สัปปุริสธรรมพุทธเพื่อไทยผอง
พฤษภาคม	ใช้วัฏพราหมณ์มาล้าพอง
คม	ชดลิกพุทธทาสต่อธรรมสู่ไทย
สอง	คุณธรรมสติสัมปชัญญะ
ห้า	อินทรียพละธรรมสมัย
สี่	อริยสังมรรคทุกขั้นโรธสมุทัย
เก้า	โลกุตระธรรมในมรรคผลนิพพาน
ครบ	ชาติกาลคือวันเกิด
รอบ	มนุษย์กำเนิดธรรมสนาน
หนึ่ง	ยูเนสโกยกหนึ่งอนันตกาล
ร้อย	โลกร้อยจักรวาลยากพานพบ
ปี	มหาบุชชามหาเถระ
พุทธ	วณะะสัญญาตามาบรรจบ
ทาส	คำสอนจิตว่างปล่อยวางครบ
ภิกขุ	ผู้คิดขบอิทัปปัจจยตา
วัด	ใจให้ห่างยึดอุปาทาน
สวน	ปัจฉยาการหมั่นศึกษา
โมกข	ธรรมนำพ้นพันธนา
พลาราม	ล้ำค่าอริยธรรม

• ทิวเรื่อง ไทยเขียว

เศรษฐกิจที่ทันสมัย เต็มไปด้วยการแข่งขันของประเทศได้อย่างไร?

เจมส์ โรส สรุปเอาไว้ว่า ขบวนการดังกล่าวเหล่านี้ ชวนให้จับตามองอย่างยิ่งยวด และจะถูกจับตามองจากทั่วทั้งภูมิภาค

แต่ถ้าถามว่า อะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนั้น เจมส์ โรส เองก็คงไม่แน่ใจมากมายนัก แต่เขาเชื่อว่าไทยได้แสดงให้เห็นแล้วว่า มีทั้งพลังและศักยภาพในการดำเนินการดังกล่าวนี้

และแน่ใจอยู่อย่างหนึ่งว่าภายใต้กระบวนการดังกล่าวนี้ ความเป็น “นายกฯ ซีอีโอ” ของ พ.ต.ท.ทักษิณ มีอันถึงจุดจบแน่นอน

สมณะหรือนักบวชชาวอโศก เป็นพระของพุทธ ที่มีวัตรปฏิบัติและการแต่งกายแตกต่างจากสงฆ์หมู่ใหญ่ในเมืองไทย จึงได้แยกตัวออกมาตามหลักการนानาสังวาส (ที่พระพุทธองค์ทรงให้ทางเลือกเอาไว้) คือเมื่อมีความคิดเห็นแตกต่างกัน ก็ให้ต่างคนต่างปฏิบัติไปตามความเชื่อของตัวเอง ไม่ต้องมายุ่งเกี่ยวกัน

สมณะชาวอโศกฉันมื้อเดียว ไม่ฉันเนื้อสัตว์ ไม่ใช้เงินทอง และนุ่งห่มด้วยผ้าสิกรัก (สีน้ำตาลแก่) แน่ใจว่ายังมีทั้งคนที่เข้าใจ (เป็นส่วนน้อย) ว่าสมณะชาวอโศกเป็นพระแท้ และไม่เข้าใจ (เป็นจำนวนมาก) คิดว่านักบวชชาวอโศกเป็นพวกนอกรีตที่จะมาทำลายศาสนา แต่ความจริงย่อมคงทนต่อการพิสูจน์ และธรรมะก็ได้ปกป้องรักษาผู้ประพฤติธรรมมาโดยตลอด

ปลายปี พ.ศ.๒๕๔๔ นักบวชชาวอโศก ๒ รูป คือ ท่านกลางดิน (โสรัลโจ) และท่านบินแก้ว (อิทธิภาโว) ได้เดินธุดงค์จาริกกว่า ๑,๕๐๐ กิโลเมตร ใช้เวลาประมาณ ๑๐๐ วัน (๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๔-๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙) จากประเทศลาว เขมร เวียดนามเหนือ เวียดนามใต้ สู่จุดหมายปลายทาง คือประเทศอินเดีย ตลอดระยะเวลาการเดินทางไกลนับเป็นพันๆ กิโลเมตร มีเรื่องราวที่น่าประทับใจมากมาย ระหว่างนักบวชต่างแดน และประชาชนต่างศาสนา ท่านกลางดิน โสรัลโจ ได้กรุณาถ่ายทอดเรื่องราวดีๆ เหล่านั้นสู่กันฟัง โดยเฉพาะความศรัทธาประชาชนทั่วไปที่มีต่อนักบวชอโศก

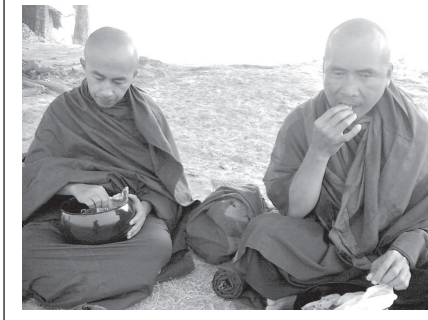
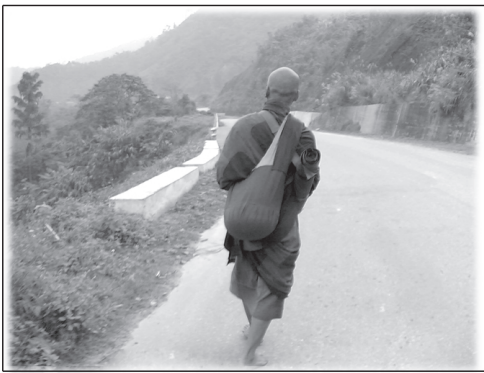
สมณะกลางดิน

โสรัจโจ

สี่ สัน
สี่ ชีวิต สมอ.

๑๐๐ วัน กว่า ๑,๕๐๐ กม. บทพิสูจน์ศรัทธา ใน ๕ ประเทศ

● ที่เวียดนาม

❖ มีความคิดยังไงคะในการเดินสุดขั้วไปไกลขนาดนั้น

ในเมืองไทยอาตมาก็เคยเดินจาริกอยู่หลายครั้ง มันมีความคิดว่าอยากจะพิสูจน์การเป็นนักบวชที่พึ่งตัวเองได้ บิณฑบาตเลี้ยงชีพได้ ในเมืองไทยเราก็มั่นใจแล้วว่าเป็นไปได้ แต่อยากรู้ว่าวิถีชีวิตนักบวชที่พระพุทธเจ้าพาทำในต่างประเทศจะเป็นไปได้แค่ไหน รู้สึกว่าเป็นการทำทนายก็เลยอยากทดลองดู อีกอย่างหนึ่งคืออาตมาบวชมาครบ ๒๕ พรรษา ก็อยากจะฉลองให้ตัวเอง และทำอะไรที่เป็นการปฏิบัติบูชา เบื้องต้นก็ไปลาวก่อน อาตมาไปลาวหลายครั้ง ก็มีทั้งเดินและขึ้นรถ บางครั้งไปเฉพาะสมณะไม่มีญาติโยมตามไปเลย เงินทองไม่มี ไปขอเขาพักตามวัดต่างๆ แล้วก็บิณฑบาตเลี้ยงชีพทำให้มั่นใจว่าเป็นไปได้

❖ ความศรัทธาของชาวพุทธในประเทศลาวเป็นอย่างไรบ้างคะ

ไปลาวนี่...จริงๆ อาตมาค่อนข้างสบายใจ ถ้าเป็นพระไทยเขาค่อนข้างจะชื่นชมมาก ที่เวียงจันทน์ บางที่เขาเปิดห้องวีไอพีให้อยู่เลย หรือถ้าเราไปขอพักตามวัดท่านก็จะต้อนรับอย่างดีมาก เอาฟูกเอาผ้ามาปูให้อย่างดีเป็นพิเศษ เทียบกับเมืองไทย เวลาอาตมาไปขอพักตามวัดต่างๆ ท่านก็จะชี้ให้ว่าไปพักตรงนั้นตรงนี้ แต่ลาวนี่ไม่ธรรมดาแล้วภาษาก็ไม่แตกต่างกันมากยังพอสื่อสารกันได้อยู่ การถวายอาหารก็สมบูรณ์ตามประสาของเขานั้นแหละ คือพระลาวไม่ฉันมังสวิรัต อาหารที่ได้ก็เลยมีแต่ผักดองกับขนมก็พอเป็นไปได้ อย่างน้อยผักดองก็เป็นที่พึ่งได้ดีพอควรทีเดียว (หัวเราะ) การไปลาวก็ทำให้มั่นใจระดับหนึ่งว่าชีวิตนักบวชแบบเราก็คสามารถใช้ชีวิตอยู่ได้ในต่างประเทศ ครั้งนั้นใช้เวลา ๑๕ วัน ไปทางหลวงพระบาง

ก็เดินไปเรื่อยๆ ไม่ได้ปักหลักที่ไหน

❖ เจอพระรูปคนลาวขอหวยไหมคะ

ก็ขอบ้าง แต่อาตมาเป็นพระไทยไปเขาก็ไม่กล้าแสดงออกมากนัก แต่กับพระเจ้าเองก็ขอกันเยอะ คนลาวอาการหนักกว่าคนไทย หวยลาวเดือนหนึ่งออกตั้ง ๑๐ หน มีทุกสัปดาห์ ทุกวันพฤหัสบดี และอะไรอีกเยอะแยะ ไทยเรามีแค่ ๒ ครั้ง ก็ได้เห็นรูปรอยในการลุ่มหลง หวยเบอร์มากเหมือนกัน จากลาวก็ไปฮานอย ใช้เวลาเดิน ๑๔ วัน ประมาณ ๔๐๐ กิโล

❖ อยู่เวียดนามสื่อสารกับชาวบ้านยังไงคะ

ที่ลาวยังพอคุยกันรู้เรื่อง แต่ไปเวียดนาม ภาษาแตกต่างกันมาก อาตมาพูดได้คำเดียวคือ “อันเกม” แปลว่ากินข้าว แต่พอนานวันไปก็เริ่มรู้ขึ้นมาเรื่อยๆ เช่น จะกินอาหารพูดว่า “อันเกม” แต่เรากิน “อันใจ” (อันเกมใจ=ใจ)

❖ วัตรปฏิบัติของพระที่เวียดนามแตกต่างจากบ้านเราอย่างไรบ้าง

ที่เวียดนามมีทั้งมหายานและเถรวาท ซึ่งแตกต่างกันมาก มหายานก็ไปอีกแบบหนึ่ง ใส่กางเกง ฉ้น ๓ มือแต่เป็นเจ แล้วเน้นพิธีกรรมเรื่องการสวด ส่วนเถรวาทก็จะเป็นอีกแบบ มีฉ้นมือเดียวหรือสองมือเหมือนพระทั่วไป ซึ่งก็มีจุดด้อยจุดเด่นที่ต่างกัน ฆราวาสเขาพอรู้ว่าพวกอาตมาฉ้นมือเดียว ไม่ฉ้นเนื้อสัตว์ เขาก็ทิ้งและศรัทธามากที่เราทำได้ แต่เราเป็นนักบวชที่ค่อนข้างจะรวม คือรวมทั้งเถรวาทและมหายานเข้ามาเป็นอันเดียวกันได้ ไปเจอฝ่ายมหายานก็กลมกลืนโดยเฉพาะสีฉิว หรือเวลาที่อาตมาไปพักที่วัดก็มีการพูดคุยสนทนากันบ้าง

❖ คนเวียดนามขอหวยไหมคะ

ไม่มีใครขอหวยเลย เพราะภาษาก็ค่อนข้างจะคุยกันยาก แต่อาตมารู้สึกว่าคนเวียดนามไม่ถนัดมือจ๋าทำค้อยถูกหวยเบอร์ชีวิตเขาสู้ ตัดดิน อดสาหะพากเพียร เท่าที่ได้สัมผัสแม้คนอายุมากแล้วก็ยังทำงาน หาบของเก็บของ ทำไร่นา ทำงานกันแต่เช้า ลังเกตได้ว่าไปเวียดนามไม่เจอคนอ้วนเลย ส่วนผู้หญิงก็จะทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้ชาย ชีวิตพวกเขาเคยลำบากเคยต่อสู้ก็จะมีพื้นฐานในเรื่องความขยัน

❖ อยู่ที่เวียดนามกี่วัน

๔๖ วัน ทั้งเวียดนามเหนือ เวียดนามใต้ เฉพาะเวียดนามเหนือ ๒๔ วัน จากเวียดนามเหนือก็ไปเวียดนามใต้ ไปโฮจิมินห์ ก็ได้พักที่วัดบ้าง บ้านโยมบ้าง ...โยมนี้ก็ไม่รู้จักกันนะ พอเขาเห็นเราก็นิมนต์ไปที่บ้าน แล้วก็ชวนเพื่อนบ้านมาร่วมทำบุญ โชคดีที่ช่วงนั้นมีล่ามที่พูดภาษาไทยได้ ทำให้เขาได้เข้าใจธรรมะมากขึ้น หลังจากนั้นก็มีญาติโยมนิมนต์กันต่อไปเรื่อยๆ จากบ้านนั้นไปบ้านนี้ ตลอดเส้นทางที่เดินผ่าน แล้วในช่วงที่เดินจาริกธุดงค์ก็มีญาติโยมชายหญิงทั้งหมด ๙ คน เขาเดินตามพวกอาตมาไปด้วย บางคนนับถือคริสต์ด้วย ซ้ำ บางคนจูงจักรยาน มอเตอร์ไซค์ แล้วถอดรองเท้าเดินตามพระ คือเขาศรัทธาพวกอาตมา ขนาดวางภารกิจของตัวเองแล้วเดินทางมาส่งถึงชายแดนเขมร ใช้เวลาเดิน ๓ วัน ระยะทางประมาณ ๔๐ กิโล

❖ สิ่งที่ท่านประทับใจจากเหตุการณ์นี้

อาตมาประทับใจตรงที่ว่าทุกคนเคยสบายก็มีศรัทธามาเดินตาม พวกเขาใส่รองเท้า ใส่หมวก มีผ้าปิดหน้าพร้อม แต่อาตมาเดินเท้าเปล่า หัวก็โล้น เดินๆ ไปเขาก็มานั่งร้องไห้ เขาบอกว่าขนาดเขาใส่หมวกใส่รองเท้า มีผ้า

ปิดหน้า ยังรู้สึกว่ล่ำบากและทรมาณมาก แต่ทำไมพวกอาตมาหัวก็ตากแดดร้อนๆ เดินเท้าเปล่า ก็ยังเฉยๆ

พวกเขาทิ้งมาก อาตมาารู้สึกว่าเออ...สิ่ง ที่เราบอกเขาไปมันก็สอดคล้องกับการปฏิบัติ ไม่ใช่แค่บอกเฉยๆ แต่เราทำให้ดูด้วย แล้วประทับใจที่ว่าเขาเดินตามมาเพราะห่วงเรา พอหยุดเดินเขาจะเอาผ้าขนหนูชุบน้ำแข็งมาให้เราเช็ดหน้าเช็ดตา พยายามดูแลอย่างดี อย่างเดินรุดงค์ไปเขาก็จะติดต่่วัดต่างๆ เอาไว้ให้ตลอดเส้นทาง มีการประสานงานอย่างดี บางคนยังตามมาเยี่ยมเมื่อรู้ว่าอาตมาอยู่ตรงไหน ต้องบอกว่าเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิด แม้แต่ในเมืองไทย ที่ถึงขนาดลงทุนมาเดินกับเราด้วยทั้งที่รู้จักกันไม่กี่วัน แต่ก็รู้สึกสนิทใจ เหมือนเป็นญาติธรรม

อาตมาคิดว่าต่อไปถ้าเราจะทำงาน ศาสนากับคนที่นี่จะง่ายมากเลย รู้สึกว่าเจโต เขาถึง มีใจที่สู้แต่ไม่มีแบบอย่าง เพราะพระ เขานั่งตั้ง ๓ มื้อ แล้วไม่เคร่งเท่าไร พอ เขาเจอเราความรู้สึกเขาคลายๆ กับว่าเจอ แล้วอะไรทำนองนี้ เหมือนครั้งแรกที่พวกเรา ได้ฟังธรรมะจากพ่อท่าน แล้วพอจะลากันจริงๆ เขาตะโกนเรียก “อาจารย์ อาจารย์”

หันกลับไปมองทุกคนน้ำตาคลอเบาๆ พอ เดินไปอีกก็ร้องตะโกนร้อง “อาจารย์ อาจารย์”

❖ แล้วที่เขมรล่ะคะ

ที่นี่เป็นอีกแบบหนึ่ง ผิดไปจากความคาดหมาย...ผ่านชายแดนมานี่บ้านเขาน่าอยู่มาก เป็นบ้านดินที่เราคิดไม่ถึง สภาพบ้านเรือนใน ชนบททั่วไปจะมีต้นไม้ ลานนั่งเล่น น้ำใจคนก็ ดีมาก ไปถึงก็มีการเลี้ยงน้ำเลี้ยงข้าวอย่างดี คนเขมรพอเห็นพระอโศกเขาจะให้ค่ามาก เรียก “พระตะดงๆ” ยิ่งเราเคร่งเขาก็ยิ่งศรัทธามาก นิมนต์ไปพักที่บ้าน ตอนนั้นอาตมาได้พักที่ บ้านนายอำเภอด้วย เดินที่เขมรไม่กี่วันก็เข้า

มาไทยจากนั้นก็ต่อไปอินเดีย

❖ ไปยังใจคะ

ความจริงตั้งใจเดินผ่านพม่าไปอินเดีย แต่ ได้ข้อมูลว่าทางชายแดนพม่ายังมีปัญหาทาง การเมืองและเขายังไม่มีวีซ่าที่ผ่านไปตลอด จะเดินไปคงเป็นไปได้ยาก ทางเดียวคือต้อง นั่งเครื่องบินไป ก็มีญาติธรรมซื้อตั๋วให้และ ตามไปด้วยหนึ่งคน แต่เราก็พยายามไปถูกๆ คือสายการบินภูฐาน ค่าเครื่องบินแค่ ๕,๔๐๐ บาทเท่านั้น ใช้เวลาเดินทาง ๒ ชั่วโมงครึ่ง ไปลงที่กัลกัตตา แล้วขึ้นรถไฟไปที่พุทธคยา ไปเริ่มต้นเดินรุดงค์จาริกที่นั่น

❖ เคยได้ยินมาว่ารถไฟที่อินเดียโหดมาก

โอโห! บรรยากาศการขึ้นรถไฟนี่หนักเอา การ เคยฟังมาว่าสมัยคนวัยยังขึ้นไม่ได้ ต้อง ให้คนช่วยแบกใส่เข้าทางหน้าต่าง ที่อินเดีย คนจนเยอะ บางคนเงินซื้อตั๋วแทบจะไม่มี เขา เลยให้มีขึ้นสำหรับคนจน ๒ คู่พิเศษ ใครก็ขึ้น ได้หมดไม่อันเลย แต่เราไม่รู้หลวมตัวไปซื้อ เพราะราคาถูก คิดเป็นเงินไทยก็ ๑๑๐ บาท

ตอนซื้อตั๋วคนขายก็ถามย้ำเหมือนกันว่า จะซื้อชั้นนี้จริงๆ หรือ เราก็ไม่เข้าใจ เขาบอกว่า จะไม่มีคนต่างชาติมาซื้อตั๋วชั้นนี้หรอก พอ ถึงเวลาขึ้นไปแล้วเรามีตั๋วก็จริง แต่ไม่มีความ หมายอะไรเลย เพราะไม่มีการตรวจตั๋ว ใคร ขึ้นได้ก็ขึ้นไปเลย เราไปถึงเขาก็นั่งกันหมดแล้ว สุดท้ายก็ต้องไปนั่งตรงทางขึ้น ตอนแรกยัง พอนั่งได้ แต่พอจอดสถานีถัดไปคนก็ขึ้นมา อีกหลายๆ ที่เต็มแล้ว มันแน่นชนิดขยับเขยื้อน ภายไม่ได้เลย ต้องคอยเอามือจับเท้าเขาไว้ ในที่ที่วางได้ แทบไม่ได้นอนเลยทั้งคืน แต่ถึง ขนาดนี้ก็รู้สึกว่าเขาไม่ได้รู้สึกอึดอัดอะไรนะ

เหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดา

❖ มือแรกที่อินเดียได้ฉันยังงใจคะ

คือจากสถานีรถไฟเดินไปพุทธคยา ระยะทางประมาณ ๑๐ กิโลเมตร พวกเราก็เดินไป พอสายหน่อยประมาณ ๙ โมง ก็ออกบิณฑบาตที่อินเดียเขาจะกินข้าวสาลี ก็ได้อาหารนะ ส่วนมากเป็นจาปาตี บางที่ได้นมเปรี้ยว ก็มันใจมากกว่าจะไม่อด หลังจากนั้นบ่อยครั้งก็จะมีคนนิมนต์ให้ไปฉันอาหารที่บ้าน ประเพณีของเขาทำให้อาดมาเยือนนึกไปถึงสมัยพระพุทธเจ้าที่มีคนนิมนต์พระองค์ไปที่บ้าน แล้วคอยถวายอาหารอันประณีต การให้ของเขา ก็เรียกว่าให้แบบเต็มปรี ทุกอย่างคือให้สุดๆ ให้แบบเต็มๆ ขนาดเราฉันอิ่มแล้วก็ทำมือว่าให้ฉันอีกหน่อยนะ

❖ คนที่ใส่บาตรและนิมนต์ไปฉันเป็นชาวพุทธไฮ้ไหมคะ

ที่อินเดียส่วนใหญ่จะนับถือฮินดูกับอิสลาม ส่วนพุทธนี่เหลือน้อยมาก ชาวพุทธที่อินเดียจะมีอยู่เฉพาะที่เป็นแห่งๆ เท่านั้น เช่น ที่สังเวชนียสถาน ซึ่งจะมีวัดแบบนานาชาติเป็นวัดไทย วัดศรีลังกา วัดพม่า วัดทิเบต คือคนที่นับถือพุทธของแต่ละประเทศก็จะไปสร้างวัดของตัวเองอยู่รอบๆ พุทธคยา หรือสารนารถ ในอินเดียเองตอนนี้แทบจะไม่มีพุทธอยู่แล้ว ช่วงแรกที่เริ่มต้นเดินอาดมาไม่เจอพุทธเลย เจอแต่ฮินดูและอิสลาม **อินเดียมีประชากรเป็นพันล้านคน แต่ ๘๐๐ กว่าล้านคนกินมังสวิรัต** เรียกว่าเกือบทั้งประเทศนานๆ จะเจอคนใส่เนื้อสัตว์บ้าง แต่เมนูหลักของเขาคือถั่ว อาหารการกินเป็นแบบง่าย ๆ

❖ รูปแบบนักบวชอย่างชาวโคกเขาเห็นแล้วมีท่าทีอย่างไรบ้าง

ประเทศอินเดียเป็นแหล่งของจิตนิยมตั้งแต่ดั้งเดิมมาแล้วที่พระพุทธเจ้าปลุกฝังเอาไว้ **ที่นี่เปิดเสรีที่สุด ไม่มีการกีดกัน** มีหลากหลายลัทธิ หลายรูปแบบ ทั้งวัหนวดไว้เครา นุ่งห่มใบไม้ จนถึงขั้นเปลือยกาย คือสละออกไปหมด อาตมาที่งนะพวกนิครนถ์ที่ทำได้ ภาพแบบนี้ที่อินเดียเป็นเรื่องธรรมดา มาก ยิ่งทำอย่างนั้นได้คนก็ยิ่งศรัทธามาก เราเองก็เป็นหนึ่งในลัทธิที่หลากหลายนั้น เขาไม่ได้มองว่าเราเป็นพุทธ เขาเป็นฮินดู เขาไม่ได้คิดแบบนั้น... เขาก็ยกย่องนับถือว่าเราคือนักบวช (บา บา) ผู้แสวงบุญ คุณจะแต่งตัวอย่างไรก็ได้ไม่มีปัญหา แต่เมื่อคุณคือนักบวชผู้แสวงหา เขาก็พร้อมที่จะให้อาหารคุณได้ ถ้าไม่มีที่พักเขาให้ที่พักรักคุณได้ ไม่รู้ลึกว่าเป็นความต่าง

มืออยู่ครั้งหนึ่งพวกอาดมาเดินจาริกผ่านวัดไป คนในวัดไม่เห็นพวกเรา แต่พอเห็นเขาก็ร้องเรียก แต่เราไม่ได้เดินย้อนกลับไป เขาก็เป็นฝ่ายวิ่งมาหา มาถึงก็แสดงอาการดีใจมากแล้วก็มลงไปกอดเท้า แล้วเอาศีรษะลูบกับเท้า แล้วให้ออาดมายกเท้าขึ้นจากนั้นก็เอามือมาลูบเท้าเราแล้วไปลูบที่หัวเขา เป็นการแสดงออกถึงความศรัทธามาก ทำให้นึกถึงประโยคที่ว่า “ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท” ที่พ่อท่านเคยพูดประโยคนี้นับว่าบูชาพระพุทธเจ้า

❖ เขาแสดงออกเฉพาะกับท่านหรือนักบวชทั่วไปในอินเดีย

ในรายละเอียดอาดมาไม่ทราบ... แต่เขาก็ดูนักบวชเหมือนกันเพราะที่นี่มีหลากหลายแบบ ถ้าเป็นนักบวชบางคนที่ชอบมากเกินไปเขาก็ไม่เอาด้วย ที่อินเดียจะไม่ตรวจว่าคุณเป็นพระไหม แต่เขาเอาใจไว้ใจ จะสังเกตุกิริยาท่าทางเขาไว้มาก ปัญญาเขาจะดีเหมือนกัน คงเห็นมาเยอะเลยรู้ว่าใครใช่ ใครไม่ใช่ นักบวชจริง

เขาเน้นศาสนาแบบจิตวิญญาณเป็นหลัก เพราะฉะนั้นเราก็มั่นใจในสิ่งที่เรามี คือความบริสุทธิ์ใจ เพราะเราไปเพื่อให้ไปเพื่อเสียสละไปเพื่อเป็นพุทธบูชา สิ่งนี้มันมีน้ำหนักนะ ไปที่ไหนๆ ก็เจอแต่มิตรภาพ

ที่เคยคิดว่าจะไปบิณฑบาตอย่างไร จะไปนอนยังใ้ พอไปจริงกลับง่ายมาก ไม่มีปัญหาเลย ง่ายกว่าที่เมืองไทยอีกนะ แม้แต่คนที่จนมากๆ ก็นิมนต์เรา ตอนนั้นอาตมายังคิดว่าเขาจะเอาอะไรมาถวายนะ เพราะไม่เห็นมีอะไรเลย ไม่มีที่ทำอาหารด้วยซ้ำไป แต่เขาศรัทธาบอกว่าขอนิมนต์เถอะ... จากนั้นก็ไปหาหม้อ หาฟืนมาก่อไฟแล้วไปทำอะไรมาถวายเราจนได้ หรือแม้แต่ไปพักตามวัด อินดูเขาก็ต้อนรับอย่างดี บางครั้งให้อาหารด้วย บางครั้งก็มาคารวะ ไม่มีใครรังเกียจ

❖ **อยู่ที่อินเดียนานเท่าไรคะ**

จากพุทธคยาไปสารนาถ ระยะเวลาประมาณ ๒๓๕ กิโลเมตร ใช้เวลาเดิน ๑๕ วัน เดินจากสถานที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ ไปถึงสถานที่ที่พระพุทธรเจ้าแสดงปฐมเทศนาที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ที่ปัญจวัคคีย์เคยอยู่ ใช้เวลา ๑๕ วัน จากสารนาถมาที่เมืองกุสินารา เมืองที่พระพุทธรเจ้าปรินิพพาน ระยะเวลาประมาณ ๒๖๕ กิโลเมตร ใช้เวลาเดิน ๑๑ วัน จากกุสินารามาลุมพินีในเขตประเทศเนปาล ใช้เวลา ๖ วัน รวมแล้วใช้เวลาเดินเดือนกว่า

❖ **เรื่องเท้าไม่มีปัญหาบ้างหรือคะ**

ถนนเขาตีมาก เดินไปก็มีต้นไม้ตลอดทาง แล้วเขาก็ทำทางไว้เพื่อให้คนเดินด้วย เราเองก็เดินแบบไม่หักโหมเกินไปเท้าจึงไม่มีปัญหามากนัก แล้วอาตมาก็ตั้งใจว่าจะขอเดินเป็นพุทธบูชาจนถึงลุมพินี จะเจ็บป่วยขนาดไหน ถ้าไม่หนักมากจริงๆ ก็จะไม่ขึ้นรถ

❖ **อยากให้ท่านเล่าเรื่องของคนจนที่นั่นบ้าง**

ครั้งแรกที่บิณฑบาต อาตมารู้สึกว่าคนที่ใส่บาตรเขาเป็นคนจน หรืออาจเป็นขอทาน อยู่ข้างถนนด้วยซ้ำ

พอเห็นเราเขาทำท่าจะใส่บาตร แล้วค่อยๆ แก้มือที่มดอยู่กับสาหร่ายที่มีอยู่แค่นั้นแหละ เหยียดหนึ่งมาใส่บาตร โอโห... เป็นสิ่งที่ประทับใจมาก ขนาดจนสุดๆ เขายังมีใจที่จะทำบุญ อาตมาก็รับเพราะเขามีจิตศรัทธาให้ด้วยความเต็มใจ เรียกว่าปฏิเสธไม่ได้เลย นี่อาตมาก็เอาเงินนั้นมาเป็นขวัญถุงเป็นที่ระลึก เพราะเป็นครั้งแรกที่ไปอินเดียแล้วได้เจอแบบนี้

แล้วมีอีกครึ่งหนึ่ง ไปบิณฑบาตที่บ้านของนางสุชาดาก็ได้ข้าวมธุปายาส มีขอทานมาขอเงินอาตมา อาตมาก็ถือไปว่าคุณมีรองเท้ามีอะไรมากกว่าอาตมาอีก อาตมารองเท้าก็ไม่มี เงินก็ไม่มี ถ้างั้นอาตมาขอคุณบ้าง พอพูดอย่างนั้นเขาก็เอาผ้าสีขาวที่ใช้นุ่งมาใส่บาตร ได้เห็นว่าแม้เขาจนก็จริง แต่เมื่อเจอคนที่จนกว่าเขาก็มีน้ำใจแบ่งปันให้ได้ อินเดียจึงมีภาพการให้อยู่เยอะ แม้จะเป็นขอทานก็มีศักดิ์ศรีของเขาเหมือนกัน เขาถือว่าเขาไม่ได้ปล้นใคร แล้วเขาเป็นสิ่งที่ทำให้สังคมเกิดการให้และรับกันขึ้นมา เพราะฉะนั้นที่อินเดียการขอไม่ถือว่าเสียศักดิ์ศรีเขาขอและรับกันเป็นธรรมดา จึงมั่นใจว่าถ้าเราบิณฑบาตเลี้ยงชีพที่นี่ไม่มีปัญหาเลย

❖ **สิ่งที่ท่านได้จากภารกิจสุดท้ายในอินเดีย**

อาตมารู้สึกว่าที่เมืองไทยค่อนข้างปิดกั้น เรื่องความเชื่อของคน ทำให้ไม่สามารถที่จะแสวงหาสิ่งที่เราปรารถนาได้เต็มที่ ซึ่งต่างจากที่อินเดีย ที่นี่เรียกได้ว่าเป็นเมืองศาสนา เขาเปิดมาก ใครยึดถือศรัทธาแบบไหนก็

สามารถทำได้เต็มที่ ตามที่คุณเชื่อถือว่า จะทำให้พันทุกซ์ได้ และเขาก็พร้อมจะช่วยเหลือคุณเต็มที่ ขอให้คุณบำเพ็ญปฏิบัติไปสู่ความสูงตามที่คุณเห็นก็แล้วกัน จุดนี้ชัดเจนมาก แต่ที่เมืองไทยไม่เป็นแบบนั้น... ทั้งๆ ที่อยู่เมืองไทยเราก็เป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างเคร่งครัด อาตมาว่าถ้าพระอโศกไปอยู่ต่างประเทศ โอโห... เอาแค่เวียตนาม คนจะศรัทธาเยอะมาก หรือที่อินเดียก็ตาม เพราะขณะนี้ส่วนใหญ่ก็มีแต่พิธีกรรมและการกราบไหว้เท่านั้น เราที่มีหลักการปฏิบัติตามคำสอนชัดเจน รับรองไปแล้วจะได้การยอมรับมาก

ไม่ต้องอื่นไกลนะ... แม้แต่พระที่ไปจากเมืองไทยที่เขาไม่ชอบเรา พอไปอยู่อินเดียแล้ววิถีก็เปลี่ยนไปเลย

บางครั้งท่านไม่เห็นด้วยกับเรา แต่ก็พร้อมที่จะต้อนรับ อำนวยความสะดวกเรื่องที่พัก ไม่มีอคติใดๆ เพราะที่อินเดียจะเปิดหมด ยิ่งการแต่งตัวหลากหลายมาก ทั้งหมิ่นหมิ่นนี้ มีคิ้วไม่มีคิ้ว พระทิเบตยังแต่งงานมีลูกเมียด้วย

ตรงนี้ก็แล้วคุณจะศรัทธาใคร เขาจะไม่ก้าวก่าย แต่ให้สิทธิเสรีภาพในการแสวงหา นักบวชคนไหนทำดีไปได้สูงคนก็จะศรัทธา จะมาเอง ถ้าทำไม่ดีเขาก็ไม่ศรัทธา คนเหล่านั้นก็อยู่ไม่ได้

❖ เรื่องประทับใจอื่นๆ ละคะ

อินเดียเป็นประเทศที่มีอะไรแบบสุดๆ สูงสุด ต่ำสุด รวยสุด จนสุด สะอาดสุด สกปรกสุด ฯลฯ ทำให้ได้เห็นสังขารชัดเจน อย่างคนที่จนก็อยู่อย่างทุกข์ทรมานมาก ต้องหนาวตายร้อนตายอยู่ข้างถนน ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ได้ก็เพราะเป็นเมืองที่เปิด หลายอย่างที่ ได้สัมผัสมากก็เห็นว่าเป็นไปได้จริงในสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนให้เราปฏิบัติ ซึ่งสามารถนำ

มาพิสูจน์ได้ในยุคนี้ กาละนี้ ขอเพียงให้เราปฏิบัติจริง ถึงแม้ว่าทุกวันนี้อินเดียจะไม่ได้เป็นเมืองพุทธแล้วก็ตาม แต่วิถีพุทธก็ยังมีให้เห็นทั่วประเทศอินเดีย อันเป็นผลจากที่พระพุทธเจ้าปลุกฝังมา ปัจจุบันสิ่งดิงามเหล่านั้นก็ยังอยู่ แม้โดยนิตินัยชาวพุทธในอินเดีย อาจเหลือแค่ ๐.๗ % เท่านั้นเอง แต่โดยพฤตินัยแล้วอาตมาว่า ๘๐ % นะที่เป็นพุทธ

ไปเห็นแล้วรู้ว่านี่ใช่เลย... วิถีชีวิตของเขา ไม่ได้บอกว่าถือศีล ๕ หรือ ๘ แต่มันเป็นแล้ว คนเขาจะมีศีล ๕ เป็นปกติ ไม่ฆ่าสัตว์เป็นปกติ และไม่กินเนื้อด้วย เรื่องลักขโมยก็มีบ้างในกลุ่มคนจน แต่ศีลข้อ ๓ ยิ่งชัดเจน ข้อ ๔ ข้อ ๕ กินเหล้าเมาอย่าไม่ค่อยมีนะ ค่อนข้างจะอยู่กันแบบเรียบง่าย แพทจะพูดว่าวิถีชีวิตเขาเป็นศีล ๕ ได้เลย เป็นเมืองศาสนา ไปอินเดียอาตมาารู้สึกคุ้นเคยเหมือนไปบ้านตัวเอง เวลามีปัญหาไม่ต้องถามว่าเป็นเนื้อสัตว์หรือเปล่านั้นเจหรือเปล่า ที่นี้มั่นใจได้ทุกมี้อว่าที่เขาใส่บาตรให้เป็นมังสวิรัติหมดเลย

❖ ฟังท่านเล่าแล้ว อคติไม่ได้ว่าคนไทยเหมือนไกลเกลือกินต่าง

อาตมาคิดว่าเราเป็นคนไทยแล้วปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้อย่างนี้ น่าจะเป็นความภาคภูมิใจของคนไทยนะ มันเป็นจุดขายที่หาไม่ได้ในโลก แต่กลับกลายเป็นว่าพระอโศกในเมืองไทยอยู่ลำบาก ถูกรังเกียจว่าเป็นพระปลอม เป็นมารศาสนา อะไรต่างๆ นานา ก็น่าน้อยใจนะ... แต่ความจริงไม่น้อยใจหรอก เพราะเราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าและถึงแม้เราจะปฏิบัติดีทุกอย่าง และพร้อมจะช่วยเหลือประเทศไทยทุกอย่าง แต่เขากลับเอาความยึดถือในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันมาลิตรอนเสรีภาพซึ่งกันและกัน อาตมาว่าเป็นสิ่งที่น่าสลดใจมาก

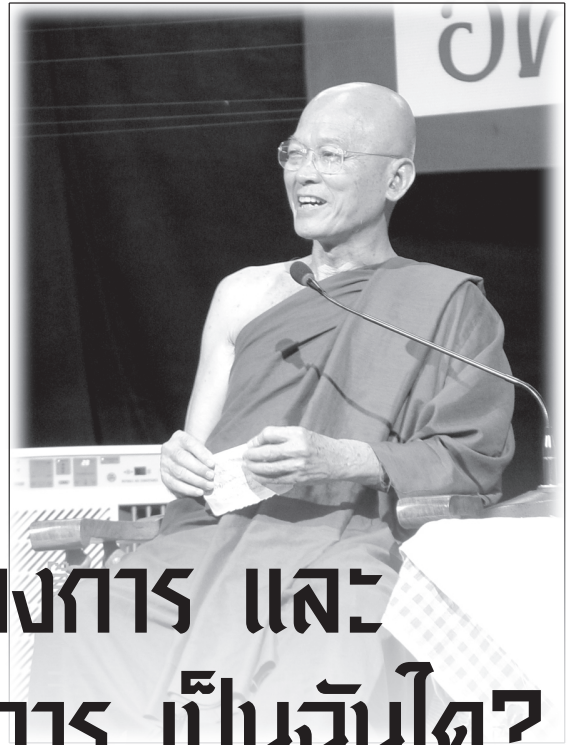
๒

ในขณะที่รัฐบาลกำลังจัดงาน “วิสาขบูชาโลก” อย่างยิ่งใหญ่ โดยเชิญพระทุกๆ นิกาย ทั้งเถรวาท ทั้งมหายานมาประชุมร่วมกันในดินแดนที่ได้ชื่อว่า เป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก

ไม่น่าเชื่อว่าขณะที่มีการประชุมพระจากทั่วโลกอยู่นั้น ในขณะเดียวกัน ท่านโพธิรักษ์ กลับต้องเดินขึ้นโรงพักที่ สน.ชนะสงคราม เพราะถูกกล่าวหาว่า ไม่มีลัทธิแต่กายเป็น “พระ” ในพุทธศาสนา ทั้งๆ ที่ท่านบวชมาตั้งแต่หนุ่มๆ จนอายุปุนนี้เข้าไปแล้ว (เดือนหน้าจะครบ ๗๒ ปีเต็ม) ชีวิตของผู้แพ้ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา มีทั้งผู้หาทางกำจัดกวาดล้าง และมีทั้งผู้เห็นว่าเป็นผู้มาสร้างคุณูปการให้แก่สังคม และประเทศชาติ โฉนสองคนยลตามช่อง จึงมีมุมมองคนละซั้ว? อะไรถูกอะไรผิด? เชิญผู้อ่านใช้วิจารณญาณตัดสินใจด้วยตนเอง...

• ท่านโพธิรักษ์

พระที่บาติไม่ต้องการ และพระที่บาติต้องการ เป็นฉันใด?

ทำไมแพ้วจึงเป็นพระ?
และเมื่อยังเป็นพระ
จึงมีลัทธิแต่กายแบบพระได้ใช้หรือไม่?

คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ มีคำตอบ !

ศาลแขวงพระนครเหนือ คดีหมายเลขดำที่ ๑๒๘๖๑/๒๕๓๒ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๒๕๗๔/๒๕๓๔

คดีนี้โจทก์ฟ้องโดยสรุปว่า จำเลยประพฤติล่วงละเมิดพระธรรมวินัยเป็นอาชญา ไม่สังกัดอยู่วัดหนึ่งวันใด กับทั้งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง มหาเถรสมาคมจึงใช้อำนาจวินิจฉัย

และมีคำสั่งลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ ให้จำเลยสละสมณเพศพ้นจากการเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาซึ่งจำเลยจะต้องสึกภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับความวินิจฉัยนั้น แต่จำเลยก็ได้ฝ่าฝืน ไม่สึก.....

คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น

สำหรับปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยประเด็นต่อไปว่า จำเลยได้สละสมณเพศภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับความทราบคำวินิจฉัยแล้วหรือไม่ เห็นว่า ตามพระไตรปิฎกฉบับสังคายนา พ.ศ. ๒๕๓๐ ของกรมศาสนา และหนังสือวินัยมุขเล่ม ๓ (หลักสูตตรนักรธรรมชั้นเอก) ของสมเด็จพระ

มหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส เอกสารหมายเลข ๑.๓๔ และ ๑.๓๕ ซึ่งเป็นหนังสือที่พุทธศาสนิกชนทั่วไปย่อมทราบกันดี มีข้อบัญญัติว่า “การลาสิกขาของพระภิกษุจะทำได้ด้วยการปฏิญาณตนต่อหน้าผู้อื่นว่า ไม่ยินดีในความเป็นสมณะ บรรารณาความเป็นคฤหัสถ์ บรรารณาความเป็นอุบาสก” นอกจากนี้โจทก์ยังมีพยานบุคคล คือ นายเสนาะ พ่วงภิญโญ รักษาการอธิบดีกรมการศาสนา ในฐานะเลขานุการมหาเถรสมาคม นายสุชีพ ปุญญานุภาพ ผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนา และภาษาบาลีกับพระภิกษุชั้นผู้ใหญ่ คือ พระสุเมธาธิบดี รองสมเด็จพระเจ้าคณะกรุงเทพมหานคร กับพระเทพเวที หรือพระธรรมปิฎก แห่งวัดพระพิเรนทร์ เบิกความสอดคล้องต้องกันว่า การลาสิกขาจะต้องมีการสละเครื่องนุ่งห่มของพระภิกษุ และต้องเปล่งวาจาลาสิกขาต่อผู้อื่นด้วย แต่ในวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังครบ ๗ วัน นับแต่วันที่จำเลยได้รับทราบคำสั่งของมหาเถรสมาคมที่ให้จำเลยสละสมณเพศแล้ว นายเสนาะ พ่วงภิญโญ ได้สอบถามจำเลยว่า “จำเลยสึกแล้วหรือยัง จำเลยเป็นคฤหัสถ์ใช่หรือไม่” แต่จำเลยพูดว่า “อาตมาไม่ขอตอบใดๆ” นั้น ย่อมแสดงว่า จำเลยยังไม่ได้สละสมณเพศ เพราะไม่ยอมเปล่งวาจาลาสิกขาต่อผู้อื่น นอกจากนี้จำเลยก็ตอบคำถามค้านของโจทก์รับว่า ปัจจุบันจำเลยยังไม่ได้สึก จำเลยยังคงปฏิบัติกิจของสงฆ์ตามฐานะที่เป็นภิกษุของพระพุทธเจ้า ซึ่งรวมทั้งการบิณฑบาต การแสดงธรรม การเรียกตนเองว่า “อาตมา” อันเป็นการแสดงตนต่อผู้อื่นว่า จำเลยยังคงเป็นพระภิกษุ

คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์

ปัญหาต่อไปมีว่า จำเลยฝ่าฝืนไม่สละสมณเพศ หรือไม่สึกภายใน ๗ วัน นับแต่

วันที่ได้รับทราบคำวินิจฉัย หรือไม่ โจทก์มีนายเสนาะ พ่วงภิญโญ และ พันตำรวจโท รัชชัย พรหมประสิทธิ์ เบิกความเป็นพยานว่า เมื่อครบกำหนด ๗ วัน นับแต่วันที่จำเลยทราบคำวินิจฉัยของมหาเถรสมาคม พยานได้ไปสอบถามจำเลยว่า จำเลย หรือพ่อท่านพระโพธิ์รักษ์ได้สึกแล้วหรือยัง จำเลยตอบว่า “อาตมาไม่ขอตอบใดๆ” และต่อมาจำเลยยังประพฤติปฏิบัติเช่นเดียวกับพระภิกษุ เช่น ออกบิณฑบาต และขึ้นธรรมมาสน์เทศน์ สั่งสอนประชาชนอยู่ อันแสดงว่าจำเลยไม่ยอมสึกตามคำสั่งของมหาเถรสมาคม ที่จำเลยนำสืบว่า จำเลยได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายจากภิกษุในคณะสงฆ์ไทยเป็นแบบอื่น และไปยื่นคำขอมิบัติประจำตัวประชาชน ตลอดจนขอแก้ไข คำนำหน้านาม จากพระเป็นนายแล้วนั้น

โจทก์มีนายสุชีพ ปุญญานุภาพ พระสุเมธาธิบดี และพระเทพเวที ซึ่งเคยอุปสมบทและเป็นพระเถระชั้นผู้ใหญ่มาเป็นพยาน เบิกความว่า การกระทำของจำเลยนั้นไม่ถือว่าเป็นการสึกหรือสละสมณเพศตามที่กำหนดไว้ในพระไตรปิฎก เพราะการสละสมณเพศจะต้องมีการเปล่งวาจาต่อผู้อื่นว่า ตนขอสละสมณเพศ และเปลื้องผ้ากาสายะออก นอกจากนี้ จำเลยยังเบิกความตอบทนายความจำเลยด้วยว่า การที่จำเลยเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มดังกล่าวนั้นเปรียบเสมือนถูกโจรลักเครื่องนุ่งห่มพระไป แต่ความเป็นพระยังไม่ได้ขาด ซึ่งแสดงว่า จำเลยไม่ยอมสึก อันเป็นการเจือสมกับพยานโจทก์ด้วย

บทสรุป

คดีของพ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์ถึงที่สุดโดยคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ จำเลยไม่ประสงค์จะยื่นฎีกาต่อไป เพราะทั้งโจทก์ พยานโจทก์ จำเลย และ พยานจำเลย ต่างเห็นสอดคล้องต้องกัน

ว่า พ่อท่านโพธิรักษ์ยังไม่สึก นั่นหมายความว่าท่านยังอยู่ในสมณเพศต่อไป ในส่วนของจำเลย และพยานจำเลยนั้น ย่อมมั่นใจอยู่แล้วว่า พ่อท่านไม่สมควรต้องสึกออกไปด้วยประการใดๆ แต่ด้วยราชภัยเมื่อถูกผู้ปกครองใช้อำนาจเข้าบังคับข่มขู่ พระพุทธองค์ก็ทรงอนุญาตให้อยู่ในรูปแบบอื่นได้ เพราะเป็นเสมือนผู้มี **“จิวรอันโจรลักไป”** ภิกษุก็จำเป็นต้องนุ่งห่มอะไรอื่น หรือแม้แต่ห่มใบไม้แทนได้ เช่นเมื่อคราวพระพิมลธรรมถูกอำนาจรัฐยึดเอาผ้าจิวรไป และบังคับท่านนุ่งขาวห่มขาว หลังจากพันธุศลมัยแห่งอำนาจเถื่อนนั้นแล้ว ท่านก็กลับมานุ่งห่มไตรจีวร และได้รับตำแหน่งสมเด็จพระราชาคณะในที่สุด ในทำนองเดียวกับพ่อท่าน เมื่อท่านยังไม่ได้คิดจะสึก และไม่มีความผิดถึงขั้นต้องให้สึกตามพระธรรมวินัย เมื่อพ้นจากราชภัยแล้วก็ย่อมมีสิทธินุ่งห่มผ้า ๓ ผืน ตามธรรมวินัยได้ เพราะทางนำสืบของโจทก์ พยานโจทก์ต่างยืนยันว่าพ่อท่านยังไม่สึก แม้จะเปลี่ยนรูปแบบแล้ว หรือไปทำบัตรประชาชนมาแล้วก็ตาม **ตราบใดที่พ่อท่านยังไม่สึกก็จะต้องเป็นเหตุให้พ่อท่านต้องแพคดี และต้องมีความผิดตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ฯ มาตรา ๒๗** **ฐานไม่ยอมสึกตามคำสั่ง และสุดท้ายทั้งศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ ต่างก็วินิจฉัยสอดคล้องกัน ให้พ่อท่านเป็นผู้แพ่และมีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ฐานที่ไม่ยอมสึก** แม้จะได้ยินยอมทำตามข้อตกลงกับกระทรวงศึกษาธิการแล้วก็ตาม แต่โจทก์ และพยานโจทก์เห็นว่า ยังไม่สึก จึงต้องถูกดำเนินคดี เพราะฉะนั้น **แพ่จึงต้องเป็นพระด้วยเหตุนี้ และเมื่อยังเป็นพระอยู่จึงมีสิทธิแต่งกายเป็นพระได้** ดังคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๘๒/๒๕๔๓ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๘๒/๒๕๔๓ ระหว่าง พนักงานอัยการประจำศาลแขวง

พระนครศรีอยุธยา โจทก์ นายสุดใจ ฉะอ้อน-โฉม จำเลย ซึ่งศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาว่า ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ฯ มาตรา ๒๙ การสละสมณเพศเพราะถูกจับโดยต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาไว้ ๓ กรณี คือ เมื่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการไม่เห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราว และเจ้าอาวาสแห่งวัดที่พระภิกษุนั้นสังกัดไม่รับมอบตัวไว้ควบคุม พนักงานสอบสวนมีอำนาจจัดการดำเนินการให้สละสมณเพศได้กรณีหนึ่ง หรือเมื่อพนักงานสอบสวนหรืออัยการไม่เห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราวและไม่เห็นสมควรให้เจ้าอาวาสรับตัวไปควบคุม พนักงานสอบสวนมีอำนาจจัดการดำเนินการให้สละสมณเพศได้กรณีหนึ่ง หรือเมื่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการไม่เห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราวหรือพระภิกษุรูปนั้นมีได้สังกัดวัดใดวัดหนึ่ง หรือเป็นพระจรจัด พนักงานสอบสวนมีอำนาจดำเนินการให้สละสมณเพศได้อีกกรณีหนึ่ง ก่อนนี้จำเลยถูกจับกุมในข้อหาผิดอุกฤษฏ์ต่อจิตประสาทไว้ในครอบครอง พนักงานสอบสวนไม่เห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราว และพาจำเลยไปวัดหนึ่งแต่เจ้าอาวาสไม่ยอมสึกให้พนักงานสอบสวนจึงพาจำเลยกลับไปสถานีตำรวจ และจัดการให้จำเลยลาสิกขาบทต่อหน้าพระพุทธรูปที่อยู่บนสถานีตำรวจดังนี้ จำเลยยอมเข้าใจได้ว่าจำเลยยังไม่ขาดจากความเป็นพระภิกษุเนื่องจากจำเลยไม่สมัครใจลาสิกขาบท และการดำเนินการให้จำเลยสละสมณเพศกระทำโดยผลการของเจ้าพนักงานตำรวจ เมื่อจำเลยแต่งกายเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาเมื่อพ้นจากการคุมขังโดยได้รับการปล่อยชั่วคราวแล้ว จึงถือว่าจำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ ท่านผู้พิพากษาทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ ได้บันทึกต่อท้ายไว้ด้วย

และสำนักงานศาลยุติธรรมได้จัดพิมพ์ลงในวารสารศาลยุติธรรมฉบับพิเศษ ประจำเดือน พฤษภาคม-สิงหาคม ๒๕๔๔ แจกจ่ายแก่ผู้พิพากษาและหน่วยงานต่างๆ ในสำนักงานศาลยุติธรรมว่า **การสึกต้องเป็นไปตามพระธรรมวินัย การไม่กล่าวลาสิกขาจึงยังถือว่าบุคคลดังกล่าวยังเป็นพระภิกษุ ยังสามารถบวชใหม่บวชจีวรได้อีก.**

พระที่ชาติต้องการ

วิกฤติทางการเมืองที่เกิดขึ้นกับประเทศไทยในขณะนี้ เป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ครั้งแรกในประเทศไทยที่ศาสนามีส่วนสำคัญอย่างยิ่ง

ตั้งแต่ต้นจนนำไปสู่การชุมนุมต่อต้านผู้นำประเทศและเป็นแกนหลักของขบวนการกู้ชาติเป็นครั้งแรกที่ชาวพุทธและศาสนิกชนในศาสนาต่างๆ ในประเทศไทยออกมาเรียกร้องให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

คงไม่มีใครใตปฏิเสธว่าหากปราศจากผู้นำทางศาสนา ๒ ท่าน คือ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง และสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำสำนักสันติอโศก การต่อสู้ของผู้รักความเป็นธรรม และรักประเทศไทย คงไม่เดินมาถึงจุดนี้

กระนั้นเอง ชาวพุทธในประเทศไทยจำนวนมากมิได้ให้การสนับสนุนต่อการชุมนุมกู้ชาติครั้งนี้ด้วยเลย

พระเถระทรงสมณศักดิ์หลายรูปออกโรงประณาม พล.ต.จำลองและสันติอโศก อย่างรุนแรง บางรูปออกมาให้พรแก่ผู้นำประเทศให้อยู่ต่อไปอีกจนครบเทอม หรือนานกว่านั้น

เจ้าคุณบางรูป ให้ท้ายถึงขนาดปิดวัดใน

วันงานบุญใหญ่ประจำเดือน ระดมส่งสาธุศิษย์ให้ไปร่วมชุมนุมให้กำลังใจท่านผู้นำประเทศ

บางรูปให้สมาชิกพรรคการเมืองขนาดใหญ่ใช้หาเสียง อย่างออกนอกหน้า ในขณะที่เจ้าคุณบางรูปถึงขนาดมือชูสองนิ้ว เมื่อเทศน์จบทางโทรทัศน์ เพื่อเป็นการหาเสียงให้พรรคการเมืองใหญ่ ให้มีชัยในการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมา

แม้ท่านนายกฯทักษิณ ประกาศเว้นวรรคทางการเมือง ไม่รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในสมัยหน้า ปัญหาที่ชาวพุทธไทยน่าจะถามตนเองคือ

“ขณะนี้ประเทศไทยชาติต้องการพระประเภทไหน?”

สิ่งที่เห็นชัดเจนประการหนึ่งในสังคมไทยขณะนี้คือสำนักสันติอโศกนั้น แม้จะถูกพระเถระานุเถระ ผู้ทรงสมณศักดิ์ระดับสูงทั้งหลายประณามอย่างต่อเนื่องว่าเป็น **“เลี่ยนหนามต่อพระพุทธศาสนา”** แต่กลับพิสูจน์ตัวให้สังคมไทยตระหนักว่า สำนักนี้มีจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคมยิ่งกว่า พุทธกระแสหลักทั้งหลายในประเทศไทยเป็นรูปแบบของนักบวชที่เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของประเทศชาติได้จริง

ส่วนพระเถระผู้ทรงสมณศักดิ์เหล่านั้นต่างหาก ที่ไม่แสดงจุดยืนใดๆ ให้ชัดเจนเลย ว่ามีความรับผิดชอบต่อแผ่นดิน ไม่นับผู้ที่หลงไปสนับสนุนคนผิด ให้ท้ายคนชั่ว ให้อยู่ในอำนาจได้นาน

พระที่ประเทศไทยชาติต้องการ จึงไม่ใช่พระที่ทรงสมณศักดิ์ ที่เห็นแต่ตำแหน่งความยั่งยืนของตนในระบอบขุนนางพระ ซึ่งเป็นระบบคักตินาของพระ ไม่เคยให้คุณแก่ประเทศชาติหรือศาสนานอกจากหมู่พวกของตนเองเท่านั้น.

เมตตานันโท ภิกขุ

www.mettanando.com

(คมชัดลึก ๘ พ.ค. ๒๕๔๙)

สมณะโพธิรักษ์ มิได้เรียนนักธรรมบาลีในหลักสูตรระบบพุทธกระแสหลัก
แผนทำงานบ้นเทิงทางโทรทัศน์ช่อง ๔ บางขุนพรหม
โยบังอาจมาฐัธรรมฐับาลียังกะคนเคยเรียนนักธรรมบาลีมา

● ประเทือง ไทยเชียว

พมกำลังเขียนบทกลอนดอกสร้อยรำพึง
ในป่าช้า ของพระยาอุปถิตศิลปสาร ทั้ง
๓๓ บทลงในแผ่นฟิวเจอร์บอร์ดสีเหลือง
ติดไว้ข้างฝาศาลาการเปรียญชำรุด ต่อมา
เมื่อนายกพุทธสมาคมจังหวัดร้อยฝ้าออกโดย
แรงงานนักโทษเรือนจำชัยนาท จึงย้ายไปติด
ที่เสาปูนศาลาหลังเดิมอีกครั้ง ของวัดพระ
บรมธาตุวรวิหาร วัดหลวงชั้นโท แต่ปัจจุบัน
และอดีตย้อนหลังไป ๒๐ ปี เป็นพระอาราม
หลวงชั้นโท (รม) พุทธสมาคมจังหวัดจึงรับวัดไว้
อุปถัมภ์บูรณปฏิสังขรณ์ได้บางส่วน อาคาร
หลักทั้งโบสถ์วิหารและพระบรมธาตุเป็น
หน้าที่ของกรมศิลปากร

วัดทั้งบริเวณจึงดูเหลืองอร่ามไปด้วย
ต้นไม้พุดได้ พุทธภาษิต สุภาษิตต่างๆ ใครๆ ก็
สามารถเข้าไปศึกษาหาความรู้จากวัดเท่าที่พวก
เรา “อารามทาส” และ “วิหารทาส” จะชักชวน
กันทำได้แบบแรงมด (เลียนชื่อแบบท่านพุทธทาส)

รำพึงในป่าช้าเขียนขึ้นเพื่อให้เกิดมรณานุสติ
ใกล้เตาเผาและคนเข้าวัดจะได้อ่าน ผมจึงใช้
“รำพึงในป่าช้า” มาเป็นชื่อเทียบเคียงบทความ
นี้ว่า “รำพึงในบ้านรำคาญในวัด” ผกญาติธรรม
“เราคิดอะไร” เพื่อให้รู้ว่าผมกำลังคิด (คต) อะไร
อยู่ต่อบ้านและวัด ด้วยประการฉะนี้แล

ผมมิได้เป็นอริยชน หรือ อาริยชน หรือ
อารยชน อาจจะถูกกึ่งกลางระหว่างกัลยาณชน
กับปุถุชนก็ได้ (แน่ะ อวดอุตริมนุสธรรมเสียด้วย)
เคยบวชเรียนเล่าเรียนเขียนอ่านในระบบพุทธ
กระแสหลักมา ๑๓ ปี (สามแฉก ๘ ปี พระ ๕ ปี) สอบ
ได้นักธรรมเอก และเปรียญธรรม ๕ ประโยค
เคยเป็นนักเรียนนิสิตเรียนบาลีอบรม เตรียม
อบรม และเรียนพุทธศาสตร์บัณฑิตใน
มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุฯ
ท่าพระจันทร์ ๕-๖ ปี (๒๕๐๕-๒๕๑๐)

จึงรู้บทบาทหน้าที่ วัตรปฏิบัติและปฏิปทา
ของพระสังฆาธิการ พระภิกษุสามเณร นักเรียน

นิสิต ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ
ของพวกเราในชีวิต “ดงขมิ้น” ได้ดีพอสมควร

ผมสนใจหนังสือธรรมะของท่านพุทธทาส
ภิกขุ ปัญญานันทภิกขุ ธัมมานันทภิกขุ ตั้งแต่
สมัยปลีกวิเวกไปอยู่ที่วัดมหาธาตุ เมืองเก่า
สุโขทัย กับอดีตพระอาจารย์พระมหาสุธีร์
ศรีฉ่ำ เปรียญธรรม ๘ ประโยค ลาลิกขาไปมีคู่
แล้วกลับมาบวชอีก สอบได้เปรียญธรรม ๙
ประโยค สมัยผู้ว่านายเชื้อม ลีริสนธ์ ไปเฝ้า
วัดโบราณสถานให้ทางราชการ ๑ เดือนเศษ

เป็นจุดแรกที่จุดประกายให้เริ่มสนใจ
ศึกษาธรรมะธัมมโหมหนังสือเครือพุทธทาสมีเล่ม
ลุยอ่านหมด ตอนหลังมาเป็นครูยังอัดเทป
คาสเซตปาฐกถาธรรมของท่านในสถานีวิทยุ
ประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์ อยู่หลายปี
เดี๋ยวนี้ยังใช้เทปธรรมะท่านออกอากาศ
สวท.ชยันนาทในบางโอกาส

แต่กับพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ผู้มาแปลก
แหวกแนว มิได้เรียนนักธรรมบาลีในหลักสูตร
ระบบพุทธกระแสหลักเหมือนผมเหมือน
มหาเปรียญทั่วไป แถมทำงานบันเทิงทาง
โทรทัศน์ช่อง ๔ บางขุนพรหม ศึกษาทางโลกก็
ระดับโรงเรียนเพาะช่าง พาหุรัด ไยบังอาจมา
รู้ธรรมรู้บาลียิ่งกะคนเคยเรียนนักธรรมบาลีมา

ก็ยิ่งทำให้คนโดยเฉพาะมหาเปรียญสงสัย
ยิ่งนักกว่า ท่านมาจากโลกไหน ดาวดวงใด ใคร
ส่งให้ท่านมาเกิด คงไม่ใช่พระพุทธเจ้ากลับ
ชาติมาเกิดดังที่ชาวเนปาลฮือฮาเรื่องนาย
หนุ่มคนหนึ่งเข้าไปนั่งอยู่ในโพรงโคนต้นโพธิ์
ถึง ๖ เดือน โดยไม่กินข้าวกินน้ำเลย เพราะ
พระพุทธเจ้าองค์ต่อไปของชาวพุทธไทยจ่อคิว
(ขอร้อง หากใช้คำเหมือนลบลพสุพระคาสดา) อยู่แล้ว
นั่นคือพระศรีอารยเมตไตรยสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพราะพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ลูกๆ ญาติ-
ธรรมเชื่อกันว่า ท่านสะสมพุทธภูมิมาหลายชาติ
กล่าวคือ ศึกษาเล่าเรียนประพฤติปฏิบัติใน

คำสอนของโลกุตระภูมิจนเชี่ยวชาญชำชองใน
พระพุทศศาสตร์มาหลายภพหลายภูมิเป็น
อนกชาติ มาชาตินี้จึงมีความจำดี ปฏิบัติข้อ
ปฏิบัติดี ท่องจำคำศัพท์บาลีได้ ตัวอย่างก็มี
เทียบเคียง เช่น ท่านกิตติวุฑโฒ ก็นักขยาย
เก่า ท่านพระราชธรรมนิเทศ (เจ้าคุณพระพยอม)
ก็จบเพียง ป.๔ ก็อิหฺรอบเดียวกัน แต่ละท่าน
แต่ละรูปก็ตั้งตนเป็นครูสอนด้วยกัน สองรูป
หลังอยู่ในสังกัดมหาเถรสมาคมจึงไม่มีปัญหา

แต่พ่อท่านแยกสังกัดประกาศตนและ
หมุกกลุ่มเป็นอิสระแบบพระธรรมวินัยสมัย
พระพุทธเจ้าเมื่อปี ๒๕๑๘ จึงเป็นเรื่องให้ตาม
ล้างตามเช็ดกันไม่เสร็จ จนถึงทุกวันนี้ แต่ยี่ห้อ
พ่อท่านพุทธแท้ ไม่มีห้อ ไม่มีเสื่อม มีแต่เจริญ
ยิ่งขึ้นทุกวัน เหมือนห้างสรรพสินค้าที่บอกว่า
ราคาถูกทุกวัน แต่เป็นแดนอศอก ธรรมะ
และผู้ปฏิบัติธรรมเจริญขึ้นทุกวัน

เท่านี้ยังไม่พอ พ่อท่านยังอ้างตัวเป็น
“พระโพธิสัตว์” เข้าไปอีกเล่า ผู้คนในซีกตรง
ข้ามยิ่งรับไม่ได้กันใหญ่

ในฐานะที่ผมเป็นเปรียญธรรม ๕ ประโยค
ถ้ามอบได้อยากจะมอบ “เปรียญธรรมบัตร”
ให้พ่อท่านอย่างเต็มใจและเต็มเกียรติสูงยิ่ง
เพราะท่านวิเคราะห์ศัพท์บาลี ธรรมะได้ถูก
ต้องเป็นส่วนใหญ่ บางคำเปรียญตัวจริงอย่าง
ผมต้องยกธงขาว เพราะนึกไม่ถึงว่า พ่อท่าน
จะวิเคราะห์ศัพท์ได้ในมุมมองที่แปลกและเป็น
ไปได้ด้วย

แม่กองบาลีน่าจะมอบ “บาลีบัตร” ให้
พ่อท่านด้วยซ้ำในฐานะนักศึกษาบาลีสัมครเล่น
เพื่อเป็น “ไมตรี” ต่อกัน

เหมือนมัคคุเทศก์เขมรที่บรรยายเรื่อง
ราวในประเทศของเขาและของไทยโดยใช้ภาษา
ไทยได้เยี่ยมยอด หากไม่บอกว่าเขาชื่อ “ภิรมย์”
คนเขมรแท้ๆ เราคงไม่เชื่อ อย่างนี้หัวหน้า
ทัวร์ก็น่าจะมอบ “เกียรติบัตรมัคคุเทศก์” ใช้

ภาษาไทยยอดเยี่ยมแก่เธอ

เคยนึกตำหนิพ่อท่านหลายแห่งหลายมุม เหมือนกัน

เช่นบังอาจวิจารณ์คำสอนของท่านพุทธทาส บางประเด็น ภายหลังกั้รู้ว่าพ่อท่านวิจารณ์ได้ ถูกต้อง

บังอาจอ้างตัวเป็นพระโพธิสัตว์

บังอาจแสดงตนเป็นพระอริยะ (อาริยะ)

บังอาจทำที่นั้งอาสนะสูงเด่นเลียนแบบ พระพุทธเจ้าในวันมาฆบูชา

แต่เมื่อผมติดตามงานการสอน การพูด การเขียน จากวัตรปฏิบัติ จากเทศนาเซท กิติ วิชิตี กิติ ฟังสดๆ จากงานพุทธาภิเษก กิติราว ๒ ทศวรรษ

ต้องยอมกราบแทบเท้าพ่อท่าน ยกให้ ท่านเป็นยอดพระจริงๆ !

ยอดพระโพธิสัตว์ด้วย!

การพูดการเทศน์ของพ่อท่านนับว่ายอดเยี่ยม แม้พ่อท่านจะยกยกท่านจันทร์ว่าเทศน์ เก่งกว่าท่าน นั้นก็เป็นการเทศน์สื่อต่อชาว โลกียชน แต่โลกุตระธรรมและโลกุตระชนต้อง ยกให้พ่อท่านว่าเก่งกว่าใครๆ กว่าพระรูปใดที่ ผมได้สดับรับฟังมา สมมุติสมจริง หรือท่าน พูดตามที่ท่านมีภูมิจริง ยิ่งฟังยิ่งยอมรับผิดว่า เรา “เพ่งโทษ” ท่าน โดยมิได้เพ่ง “คุณ”

บาปทางมโนกรรมแท้ๆ (คราวนี้จะบาปทาง กายกรรม-ลิตกรรมหรือไม่)

“ความบังอาจ” ต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ขอตัดทิ้งทั้งหมด

“จงทำอย่างที่ผมสอน แต่อย่าทำอย่างที่ ฉันทำ” ไม่มีในสารบบของพ่อท่านและชาว อโศกทุกคน (ยกเว้นผม)

“ท่านทำอย่างที่ท่านพูด และท่านพูด อย่างที่ท่านทำ” นี่คือ “พระโพธิสัตว์” และ “พระอาริยะ” แท้ (เอ๊ะ! ปุถุชน-กัลยาณชนอย่างผม จะไปรู้วาระจิตของพระอริยะได้)

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระพรหม-คุณาภรณ์ ท่านเขียน “จัดงานวิสาขบูชา อย่า อยู่แค่หน้าตา ต้องไปให้ถึงเนื้อตัว” ลงในหนังสือ พิมพ์ข่าวสดหลายตอน และผมก็ตัดเก็บไว้ (หนังสือพิมพ์คงของท่านไปลง หรือท่านส่งไปลงเอง ทราบ ว่ามีการพิมพ์เป็นจุลสารแจกจ่ายในงานวันวิสาขบูชาด้วย แบบเดียวกับหนังสือ กรณีสันติอโศก หากเดาผิดก็ขออภัย)

ท่านเจ้าคุณ แม้ท่านเป็นเจ้าของตำรา เคลื่อนที่ที่ปราชญ์ประเทศไทยและโลกยอมรับ ความรู้ความสามารถของพระเดชพระคุณ แต่ท่านไม่เคยพูดถึงเรื่อง “นานาสังวาส-สมานสังวาส” ปล่อยให้พ่อท่านซึ่งไม่เคยเป็น นักเรียนนักรธรรมมาก่อนต้องออกมาพูด แต่ฝ่ายเดียว แสดงว่าพระวินัยเรื่องนี้ต้องมี ผู้ได้ผู้เสีย แต่อย่าลืมนะว่าเป็นอุดมการณ์สูงสุด ของพระพุทธศาสนาที่หากมีปัญหาในหมู่สงฆ์ ต้องใช้เรื่อง “นานาสังวาส” มาตัดสินความ อยู่รอดหรือความเป็นความตายของพระศาสนา จะนิ่งเฉยอยู่ไม่ได้

ผิดกับคนมิได้เรียนโดยตรง คือพ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ กลับยกมาบรรยายขยาย ความเป็นตู่เป็นตะเป็นหลักเป็นฐาน เช่น ผลิต หนังสือเรื่อง “ประณีประนอมกันด้วยนานา-สังวาส” ขนาดพ็อกเก็ตบุ๊กหนา ๑๒๘ หน้า พิมพ์เดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ กับอีกเล่ม “เนื้อแท้ เนื้อธรรมของมหาเถรสมาคมกับสันติอโศก” หนา ๓๑ หน้า พิมพ์เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๔

อ้างพระไตรปิฎกพร้อม นำเชื้อถือ

แต่ของท่านพระพรหมฯพูดเรื่องนานา-สังวาสเป็นตำราไว้ในหนังสือ “พจนานุกรม พุทธศาสน์ฉบับประมวลศัพท์” หน้า ๙๘ ว่า “นานาสังวาส มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วม (คือ อุโบสถและสังฆกรรมเป็นต้น) ที่ต่างกัน สงฆ์ผู้ไม่ร่วม สังวาส คือไม่ร่วมอุโบสถและสังฆกรรมด้วยกัน เรียกว่า เป็นนานาสังวาสของกันและกัน เหตุ ที่ทำให้นานาสังวาสมี ๒ คือ ภิกษุทำตนให้

เป็นนานาลังวาสเอง (เช่นคณะสงฆ์ชาวโคกทำเมื่อ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๑๘-ผู้เขียน) เช่นอยู่ในนิกายหนึ่งไปขอเข้านิกายอื่น หรือแตกจากพวกเพราะเหตุวิวาพาทิกรณอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่ง ถูกสงฆ์พร้อมกันยกออกจากลังวาส”

(สงฆ์มหาณิกายกับสงฆ์ธรรมยุติกนิกายร่วมกันประกาศประกาศนียบัตรต่อคณะสงฆ์สันตือโคก เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๓๒ ทำที่หลังคณะสงฆ์โคกประกาศนานาลังวาสเองแล้ว ว่ากันว่า สังฆกรรมของคณะสงฆ์คูแรกเป็นโมฆะ คือใช้ไม่ได้ ไม่เป็นผล)

ท่านเจ้าคุณท่านเขียนให้ปรากฏแก่ชาวพุทธกระแสหลักแล้ว ท่านไม่พูดไม่เขียนถึงนานาลังวาสเลย ครั้นกระผมจะเขียนไปเรียนถามท่านในฐานะศิษย์-อาจารย์สถาบันเดียวกัน ผ่านหนังสือพิมพ์ข่าวสด หน้าพระหน้าเจ้า ให้ท่านช่วยขยายความ “นานาลังวาส-สมานลังวาส” ลักหน้อย ก็เกรงใจท่าน บรรณาธิการข่าวสด ก็ลงความข้างเดียว

มาถึงวันนี้ ผมจึงตัดสินใจเขียนมาลงในวารสาร “เราคิดอะไร” เพื่อความเป็นธรรมในข้อมูลของทั้งสองฝ่าย

ผมเข้าใจว่า การสื่อสารของชาวโคกจะไม่โต้ตอบในทันทีทันควัน หรือแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน แต่จะรอจน “ควัน” จางลงเสียก่อนจึงชี้แจง นี่เป็นวิสัยของ “บัณฑิต” โดยแท้เป็นผู้มี “ธรรมวุฒิ” หรือวุฒิภาวะทางจิตใจสูงเหนือชั้น ผมก็เลย “แซ่เย็น” ตามท่านไปด้วย

ผู้น้อยขอคารวะครับ

แทนที่จะตั้งแง่ตั้งจอนรังเกียจเด็ดฉันทกัน ควรจะลดทิฐิ ลดอัตตามานะ มา “สมานฉันท” กัน มาช่วยกัน จับมือร่วมใจกันเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แผ่ไพศาลไปยังมวลมนุษยชาติอย่างมีคุณภาพและปริมาณ จะไม่ดีกว่าหรือ?

มหาเถรสมาคมและองค์กรแวดล้อมมีบุคลากรที่มีคุณภาพด้านพระปริยัติ

สมณะและญาติธรรมชาวโคกมีศักยภาพด้านปฏิบัติและปริยัติและสันตด้านอบรมสั่งสอนคน

ควรหรือไม่ ถึงเวลาหรือยังที่จะจับมืออภัย อโหสิกัน ทำงานร่วมกัน

เราจะมีวิทยากรและปฏิบัติกรมากมาย หลากหลายทำงานเผยแผ่พระศาสนา

ดูสารคดีตามรอยพระพุทธเจ้าในโมเดิร์นไนน์ทีวี ช่อง ๙ ซึ่งจบไปแล้ว จะได้ว่า ศาสนาพุทธล่มสลายเพราะอะไรเพราะใคร ใช้พุทธบริษัท ๔ คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา หรือไม่ ที่ไม่สามัคคีกัน

ใครผูกขาดเป็นเจ้าของ “พุทธ” แบบคับแคบ

ใคร ประเทศใดให้เสรีภาพในการนับถือลัทธิศาสนาอย่างอิสระแก่ประชาชน

เมื่อพระสงฆ์ในประเทศทุกมิติทุกองค์กรสามารถรวมใจสมานฉันทกันได้ ประเทศไทยจะเป็นที่พึ่งทางใจของคนไทยทั้งประเทศและทั่วโลกได้

ศูนย์คุณธรรมฯจะได้เป็นแกนหลักอบรมธรรมะแก่ประชาชนทั้ง ๖๓ ล้านคนอย่างเป็นกิจจะลักษณะเสียที สมณะชาวโคกถนัดหรือมีความเชี่ยวชาญ (เอตทัคคะ) วลีในทางนี้อยู่แล้ว

ข่าวหนังสือพิมพ์ ไทโรทัศน์ อินเทอร์เน็ต มีแต่เรื่องผิดศีล ๕ ขาดคุณธรรม ๕ จมอยู่แต่อบายมุข ๖ ทั้งนี้ หาก “ธรรมะไม่กลับมาโลกาวินาศ” แน่ยิ่งกว่าแน่

น่ากลัวว่าภัยสินามิ!

ภัยจากมนุษย์ด้วยกัน น่ากลัวกว่าภัยธรรมชาติใดๆ แม้แต่สินามิ

ผมรำพึงในบ้าน รำคาญในวัด มาแล้ว ได้ระบายแล้ว โลงอกแล้วยังแต่ “เราคิดอะไร” จะรำพึงรำพันต่อหรือไม่ ผมไม่ทราบ ผมหมดหน้าที่แล้วครับ

๒

ดาบน้ำพิ

ก่อนที่รัตติจะย้ายกลับมาอยู่ภูมิลำเนาเดิมที่บ้านเกิดจังหวัดสิงห์บุรี เขาเคยรับราชการอยู่จังหวัดอุดรดิตถ์เป็นเวลานานร่วม ๑๐ ปี สิ่งที่น่าประทับใจรัตติก็คือ “ดาบน้ำพิ” ซึ่งมีมากมายหลายรูปแบบ ทั้งแบบฝักดาบลวดลายฝังมุก ฝักดาบลวดลายไม้ประดู่ และฝักดาบลวดลายไม้สัก

รูปทรงดาบน้ำพิ เมื่ออยู่ในฝักมองดูสวยงามมาก หรือแม้เมื่อถอดดาบออกจากฝัก ก็จะมีมองเห็นความงดงามของตัวดาบที่แกร่ง น่าเกรงขามยิ่งนัก โดยเฉพาะรุ่นแรกๆ ที่ได้รับการปลุกเสกด้วย รัตติเคยอยากได้ไว้เป็นสมบัติ

ของตนเอง แต่ทว่าเขามาอยู่ไม่ทันในปีนั้น ซึ่งทางจังหวัดอุดรดิตถ์จัดทำและจัดจำหน่ายนำรายได้เข้าการกุศล ขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

อดีตหัวหน้างานของรัตติ ท่านนิยมชมชอบดาบน้ำพิมาก ท่านสะสมซื้อรุ่นแรกไว้ทุกรูปแบบทุกขนาด ท่านเคยอนุญาตรัตติให้เข้าไปชมในห้องโชว์ของท่าน เขาได้แต่ชื่นชม แม้อยากได้เพียงใด เขาก็ไม่บังอาจขอแบ่งปันจากท่าน

แล้วในวันนี้ รัตติก็นึกถึงท่าน...ด้วยเหตุที่ทางจังหวัดสิงห์บุรีจะจัดงาน “ของดีมีมาโชว์” เขาได้รับคำสั่งจากหัวหน้าคนใหม่ว่า ถ้าใครมี

อะไรดีๆ ที่เป็นของในประเทศไทยเราให้เอามาโชว์ จะเป็นของจังหวัดใดก็ได้... รัตติจิ่งนี่ถึงท่านหัวหน้าเก่าและดาบน้ำพี

เขาหาโอกาสมาจังหวัดอุดรติดต่อกับคณะเพื่อนๆ ที่จัดนำเที่ยว ในฐานะที่เขาเคยอยู่ถิ่นนี้ เขาจึงเหมือนผู้นำเที่ยวไปในตัว

รถตู้นำคณะนักท่องเที่ยวรายย่อยไปรับประทานอาหารกลางวันที่เรือนแพท่าปลา แล้วพาไปเขื่อนลิริกิติ์ จากนั้นก็พาไปชมต้นสักใหญ่ที่สุดในโลก แล้วจึงแวะบ่อเหล็กน้ำพี้ ชมพิพิธภัณฑ์ชั้นตอนการทำเหล็กและดาบน้ำพี

ที่นี่มีดาบน้ำพีจำหน่ายมากมายหลายรูปแบบ เขาอยากได้อาไปโชว์ในงานของจังหวัดดาบยาวขนาด ๒๙ นิ้ว ฝักดาบลวดลายไม้ประดู่สีเข้มมองดูขลุ้งพร้อมแท่นโชว์ แต่เมื่อถามราคาแล้ว ข้าราชการชั้นผู้น้อยอย่างเขาขาดปัจจัยที่จะซื้อไว้เป็นของตนเอง

ท่องเที่ยวยังไม่ทันทั่วเมือง ก็เย็นย่ำค่ำมืดเสียก่อน คณะของรัตติจิ่งเข้าพักโรงแรมในตัวเมือง

รัตติริบตื่นทำธุระส่วนตัวเสร็จก่อนใคร เขาปลีกเวลาจ้างมอเตอร์ไซค์ไปบ้านพักอดีตหัวหน้า

โซคยังดีเจอคุณสายสุรีย์ภรรยาท่านหัวหน้า เธอออกมาต้อนรับและเชิญเข้าบ้าน

“เมื่อคืนท่านไปงานเลี้ยงกลับมาตึกคะ ยังไม่ตื่นเลย คุณรัตติอยู่พบท่านหน่อยนะคะ ท่านข้าวเช้าด้วยกันก่อน ท่านคงดีใจที่คุณมาหา”

“ผมคงอยู่พบท่านไม่ได้ละครับ เพราะมากันหลายคน พรรถพวกกรออยู่ที่โรงแรม ยังต้องไปอีกหลายแห่ง ต้องรักษาเวลาครับ” รัตติอธิบายพร้อมแจ้งวัตถุประสงค์ขอยืมดาบน้ำพีขนาดและแบบที่ต้องการ

“รุ่นใหม่ผมว่าไม่ขลังเหมือนของเก่า อีกอย่างเป็นการส่งเสริมของดีจังหวัดท่านด้วยเสร็จงานแล้วผมจะรับนำมาคืนครับ” รัตติให้

เหตุผลและคำมั่นสัญญา

คุณสายสุรีย์ก็สนใจดี กุสิกุจจอยิบดาบให้อย่างไม่ลังเล รัตติลาจากมาด้วยหัวใจที่ชื่นบาน

ในวันงาน “ของดีมีมาโชว์” ดาบน้ำพีงามสง่าอยู่บนแท่นโชว์ ฝักดาบไม้ประดู่วางพิงแท่น รัตติคอยให้คำอธิบายและตอบคำถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้มและภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

“ดาบนี้รูปร่างสวยงามมาก”

“มองดูคมกริบ ดาบน้ำพีหรือนี้”

“เป็นดาบทิ้งดงาม มองดูขลุ้งด้วยนะ”

เหล่านี้คือคำนิยม เมื่องานผ่านพ้นไปแล้วเสียงชื่นชมดาบน้ำพียังแว่วอยู่ในหู ความดำมิดของกิเลสเข้ามาเกาะกุมจิตใจ อยากได้ดาบเล่มนี้เป็นสมบัติของตนเอง จึงเอาดาบไปเป็นตัวอย่างจ้างช่างตีดาบที่อยู่ธยา ค่าแรง ค่าเหล็ก และอุปกรณ์ ตัวดาบ ฝักดาบ ๓,๐๐๐ บาท เขาไม่เกียงแต่ย้าว่า

“ทำให้เหมือนตัวอย่างทุกอย่าง”

เมื่อถึงวันที่เอาดาบมาคืน รัตติมีโอกาสได้พบกับหัวหน้าเก่า

“ผมต้องขอโทษท่านหัวหน้าที่เอาดาบมาคืนช้าไปหน่อยครับ”

“เฮ้ย...ไม่เป็นไรหรอก..ว่าแต่ว่าเป็นไงบ้างล่ะเอาดาบไปโชว์ มีคนสนใจมากไหมล่ะ?” ท่านหัวหน้าถามอย่างยิ้มแย้มอารมณ์ดี

“ท่านครับ ผมจับปล้มไม่หาย ใครๆ ก็ชม ใครๆ ก็ชอบ ผมคนนำไปโชว์หน้าบานตลอดงานเลยครับท่าน”

ท่านหัวหน้าหัวเราะเอิ๊กอ้อกอย่างสนุกสนาน

“ฮ่า..ฮ่า..ฮ่า..ข้าจะบอกความจริงให้ณะดาบเล่มนี้นะ แม้แต่แม่สายสุรีย์ยังไม่รู้ดูไม่ออก ข้าก็ยังไม่เคยบอกใครเลย...รู้มัย..ข้าเอาเหล็กแท่นบรรถยนต์ไปจ้างช่างตีดาบทำเลียนแบบดาบน้ำพี เหมือนไหมล่ะ? เหมือนเสียจนคนอื่นหยิบผิดหยิบถูก ค่าจ้างทำแค่ ๑,๐๐๐ บาทเท่านั้นแหละวะ ฮ่า..ฮ่า..ฮ่า..” **๓**

คุณูปการจากท่าน
อาจารย์พุทธทาส
ต่อโลกมนุษย์
มีมากมายมหาศาล

ตัวกู-ของกู

คุณูปการจากท่านอาจารย์พุทธทาสต่อโลก
มนุษย์มีมากมายมหาศาล

สัพพทานัน ธมมทานัน ชินาติ ในบรรดา
ทานทั้งหลายทั้งปวง ธรรมทานเป็นเลิศ
โดยเฉพาะสังคมไทย

แม้กระทั่งเหล่านักปราชญ์ราชบัณฑิต
ทั้งหลาย

เคยมีตำนานปรัมปราทำนายยุคกึ่ง
พุทธกาล จะมีพระโพธิสัตว์มาจุติ องค์หนึ่ง
เป็นโพธิสัตว์พระเถระเจ้า ซึ่งจะมาทำงาน
ศาสนาให้สว่างไสว และต่อด้วยพระโพธิสัตว์
ธรรมิกราช จะมาสานต่อเจตนารมณ์ (ใครเป็นใคร
ก็ไปคิดกันเอง)

เนื้อหาในศาสนาพุทธ จะยืนยาวไปอีกนาน
พอสมควร

เมื่อพูดถึง “ตัวกู-ของกู” ใครเลยจะ
ไม่รู้จักรู้ว่าคำนี้ใครเป็นเจ้าของ

ผองเหล่านักปฏิบัติธรรมต่างล้วน
พากเพียรลดละอดุล!

แต่ลำพังความคิด มีอาจหลุดรอด แม้
ไอน์สไตน์จะบอกพลังจินตนาการสำคัญกว่า
ความจริง

ความคิดจึงต้องมีการกระทำ
มีรูปแบบที่หล่อหลอม-กระทั่ง-กระทั่ง
ไปสู่ความคิด

และเจาะลึกต่อไปให้ถึงกันบ้าง
พระพุทธองค์ตรัสไว้ อาหารมี ๓ กวฬิง-
การาหาร ผัสสาหาร และมนโสลัญเจตนาหาร
ผัสสะใครคิดว่าไม่สำคัญ ?

อยากพ้นโกรธ ต้องมีคนมาช่วยให้โกรธ!

อยากพ้นอรรอย ต้องลองกินไม่อรรอย!

อยากพ้นทุกข์ ต้องมีทุกข์มากกระทั่ง!

ความสนใจ สมหวัง สมอยาก แล้ว
พิจารณาปล่อยวาง ก็ยังเป็นแค่ปลอมประโลม

ผู้ตระหนักในเป้าหมายชีวิต เห็นโทษภัยของนักบริโภคนิยม ก็จะจัดการกับ “ของกู” เป็นลำดับแรก รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส เริ่มไม่จัดจ้าน

-ปลอมใจ-จินตนาการ

ถ้าเป็นวิปัสสนาก็ยังอยู่ในพวกวิปัสสนิก!
แต่ความไม่สมหวัง-ไม่ถูกใจ-ไม่เป็นตามที่
นึกคิด นี่ต่างหากที่จะทำให้เราวางตัวตนได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

เพราะเห็นทุกข์ จึงเห็นธรรม!

เพราะเหตุนี้ พระพุทธองค์จึงตรัสว่า ทำ
สังฆทาน ๑๐๐ ครั้ง ก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่ากับการ
เจริญนิจลัญญา แม้เพียงชั่วช่วงกระดิกหู ู
แลบลิ้น!

หากปฏิบัติตามขั้นตอน ก็จะไล่ไต่ระดับ
จากง่ายไปหายาก จากเห็นง่ายๆ ไปเห็นยาก
ขึ้น จากรู้สึกง่ายไปรู้สึกที่ยากขึ้น

จากโลภะไปสู่โทสะ

จากของกูไปสู่ตัวกู

สักกายทิฐิ ความเห็นว่าเป็นกายเรา ยัง
เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตของเรา จะค่อยๆ
ถูกปลดปล่อย ตัดเจียนน้อยลงๆ

เริ่มปฏิบัติในศีล ๕ (ศีลสังวร)

เริ่มประหยัดไม่ฟุ้งเฟ้อ กินน้อยใช้น้อย
กิน-รู้-ฟัง-เป็น (โภชนมัตตัญญูตา, สำรวมอินทรีย์)

**เริ่มลดการเป็นนักบริโภคนิยมตัวเอง
เหลือเป็นตัวจัดวา**

หากเทียบเป็นเศรษฐกิจ ก็คือการมีเงินเป็น
ล้าน และในแต่ละล้านก็คือทีละบาทที่สะสม

สายปฏิบัติบรรลุนิพพาน อาจจะรู้สึก
อึดอัดกับวิธีนี้ แต่ทว่าคนที่มีการมี เขาจะ
กระโดดผ่านเร็วโดยไม่ต้องลุ่ม

และแต่ทว่าอีกข้อหนึ่งก็คือ การปฏิบัติ
ทีละขั้นตอนจะเป็นค่านิยมที่ติงามของสังคม

อธิบายด้วยภาพย่อชัดเจนกว่าพรรณนา

หมื่นๆ คำ ศาสนิกชนที่ดีจึงมีรูปแบบชีวิตที่
เป็นธรรมทานด้วยกายกรรม ไม่มากก็น้อย
เป็นการจูงดึงสังคมให้รู้จักมักน้อย
สันโดษเสียบ้าง

ศาสนาจึงเป็นประโยชน์ตน พร้อม
ประโยชน์ท่านก็เพราะเหตุนี้

การปฏิบัติที่เน้นแต่มนิกรรม แต่ละเลย
รูปแบบของชีวิตโดยเฉพาะด้านกายกรรม

นั่นเท่ากับการปฏิเสธ “ศีล” ว่าเป็นหัวใจ
ของพระศาสนา มีหลายคนที่มีมุ่งหมายให้ศีล
เป็น “ผล” แทนที่จะเป็น “มรรค”

ธรรมะพวกนี้จึงมักถูกล้อเลียนว่าเป็น “นัก
ปฏิบัติไฮโซ” ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งไฮโซ ไม่มีนิพพาน
เพราะไม่ยอมขัดเกลาตัวเอง ชอบแต่วิปัสสนิก
ยันเต!

รังเกียจศีล

รังเกียจการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ผู้ตระหนักในเป้าหมายชีวิต เห็นโทษภัย
ของนักบริโภคนิยม ก็จะจัดการกับ “ของกู” เป็น
ลำดับแรก รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส เริ่ม
ไม่จัดจ้าน

จากจีจำเริ่มชะลอ

การพ้นสักกายทิฐิ จึงเป็นไปได้ด้วยเหตุนี้
หากยังไม่เหนื่อย ก็มาเรื่องของ “อารมณ์”
มาสนุกกับการจับอารมณ์ต่อไป โดย
เฉพาะอารมณ์โทสะ

“รู้กาย” ผ่านไปแล้ว มา “รู้เวทนา” ก็
สนุกไปอีกแบบ

แหม-หมดเวลาพอดีเลย

เริ่มต้นใหม่

ด้วยความเคารพยิ่ง

• ส.ศ.๒๕.

เราหันเข้าหาพระศากยมุนีลัมบาลัมพุทธเจ้า
ผู้ทรงเอาชนะความทุกข์ได้จนหมดสิ้น
เรามีชีวิตอยู่อย่างหลงลืมหรือปราศจากสติมาเป็นเวลานาน
ไม่เปิดโอกาสให้เราเข้าถึงพระธรรมเอาเลย
เรานำเอาความทุกข์มาให้เราเองแท้ๆ
เรามืดบอดต่อมัจฉาทิฏฐิของเราเองมานานนักแล้ว
วนาในจิตใจของเราเต็มไปด้วยวัชพืชแห่งความติดยึด
ความเกลียด โกรธ และความอิจฉาริษยา
ในตัวเรามีพืชพันธุ์แห่งการฆ่า การลักขโมย การประทุษร้ายทางกาม และการกล่าวเท็จ
ทุกวัน คำพูดและการกระทำของเราให้โทษ
อกุศลกรรมเหล่านี้ขัดขวางหนทางแห่งสันติสุขและปิติสุข
ขอให้เรามาเริ่มใหม่กันดีกว่า

(ระฆัง)

เรามักไม่ควบคุมความคิดเอาไว้ ปล่อยตัวไปวันๆ อย่างปราศจากสติ
เรากลายเป็นที่รวบรวมไว้ซึ่งความทุกข์ ความวิตกกังวล กระวนกระวาย อันมาจากมัจฉาทิฏฐิ
จนเราออกจะระอากับการดำรงชีวิต
ทั้งนี้เพราะเราไม่เข้าใจคนอื่น
เราถือโทษโกรธซึ่งเขา
แม้ข้อทะเลาะวิวาทจะตกลงกันได้แล้ว
เราก้ยังคงความอาฆาตมาดร้ายไว้
ทำให้ช่องว่างยิ่งขยายกว้างขึ้น
บางวันเราไม่ยอมพูดกันกับอีกฝ่ายเอาเลย
แม้ไม่ยอมมองเห็นเขาเสียอีกด้วยซ้ำ
นี่คือการที่เราสร้างอะไรๆ ภายใต้วตัวเราเองให้หม่นหมองขุ่นข้อง
บัดนี้เราขอหันเข้าหาพระไตรรัตน์
น้อมรับความผิดพลาดของเรา
เราก้มีศรัทธาลงอย่างลึกซึ้ง

(ระฆัง)

เรารู้ดีว่าภายในจิตใจของเรานั้น
มีพืชพันธุ์อันเป็นกุศล
พืชพันธุ์แห่งปัญญาและกรุณา
พืชพันธุ์แห่งสันติสุขและปิติสุข
ถ้าเราไม่รู้จักรดน้ำไปยังพืชพันธุ์นั้นๆ
โดยที่เราแม้แต่โคกเคड़ाและทุกข์ระทมอยู่
เราจะเอาน้ำใสๆ ที่ไหลไปราดรดบนพืชพันธุ์นั้นๆ ได้เล่า
เพื่อให้พืชพันธุ์นั้นๆ เติบโตขึ้นอย่างสดใสและเขียวขจี
เรามาแม้แต่แสวงหาความสุขในอนาคตอันไกลโพ้น

จนชีวิตกลายเป็นดั่งเงาของความเป็นจริง
ใจเราจดจ่ออยู่กับอดีต
ทำไมก็วิตกกังวลอยู่กับเรื่องนั้นเรื่องนี้ในอนาคต
จนเราไม่อาจปล่อยวางความโกรธเกลียดเสียได้
เรามัวแต่ต้องการยึดเอาอะไรไว้ให้อยู่กับเรา ดังกับว่าเป็นนิรันดร
จนเราเหยียบย่ำความสุขที่แท้ไปอย่างไม่รู้ตัวเอาเลย
เราตกอยู่ในความทุกข์ เดือนแล้วเดือนเล่า
บัดนี้เราแลเห็นโทษอันนี้แล้ว
เราต้องเริ่มใหม่
ให้หอมหวานและสดใส ดังอากาศที่บริสุทธิ์
(ระฆัง)

เราขอหันเข้าหาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งสิบทิศ
รวมทั้งพระโพธิสัตว์ พระอรหันตชินาสพ และพระปัจเจกพุทธเจ้า
เราแลเห็นแล้วถึงโทษทัณฑ์ของเรา และการตัดสินใจอย่างผิดพลาดของเรา
ขออำนาจพระพุทธรูปคุณ ได้เป็นประดุจดั่งน้ำ(ระฆัง)
อันใสและบริสุทธิ์
ที่ราตรลดบนความทุกข์ยากของเรา
ให้เราได้ข้ามพ้นโสมงสารแห่งความทุกข์
เราขอตั้งปณิธานที่จะดำรงชีวิตอย่างตื่นขึ้นจากกิเลส
เพื่อเรียนรู้และปฏิบัติตามทางของอริยมรรคแห่งความสุข
ด้วยการหายใจอย่างรู้ตัวทั่วพร้อม
เพื่อดำรงชีวิตอยู่อย่างมีสติ
(ระฆัง)

เราขอกลับมาดำรงชีวิตอยู่กับปัจจุบันขณะ
เราขอปลูกพืชพันธุ์อันเป็นคุณในวาทะแห่งจิตใจของเรา
ให้เราตั้งมั่นอยู่กับปัญญาและกรุณา
ด้วยการเจริญสติในชีวิตประจำวัน
เพื่อปฏิบัติธรรมด้วยการฟังและเข้าใจอย่างลึกซึ้ง
เพื่อแลเห็นธรรมชาติของสรรพสิ่ง
เพื่อเอาชนะวงวัฏฏะแห่งการเกิดและตาย
เราจักเรียนรู้ที่จะพูดด้วยถ้อยคำอันปิเยมไปด้วยความเมตตา
เราพร้อมที่จะเอาใจใส่ต่อคนอื่นและสัตว์อื่น
ไม่ว่าจะเป็นเวลา เช้า สาย บ่าย หรือเย็น
เพื่อเราจะได้อารมณ์แห่งความสุขมาแผ่ขยายไปยังที่ต่างๆ
ช่วยเหลือใครต่อใครให้เอาชนะความทุกข์โศกเสียได้
โดยเราเองก็จักรู้สึกซึ่งในบุญคุณของบิดามารดา ครูอาจารย์และมิตรสหาย
(ระฆัง)

ขอพระมหากษัตริย์เจ้า ได้โปรดปกปักรักษาเรา
ให้ได้เข้าถึงและปฏิบัติตามพระสัทธรรม
เราขอตั้งปณิธานที่จะเดินตามทางของพระอริยมรรค
เพื่อการปฏิบัติธรรมของเรา จักได้ผลอย่างแท้จริง

เหตุแค้นอยู่ที่ตรงไหน
ทำไมมะม่วงเคียวหวาน
กลับขมฝืดรสวันวาน
ตรวจทานแก้ที่ต้นตอ

มะม่วงขม

(ทิวาหนชาตก)

พระศาสดาประทับอยู่ที่พระเชตวันมหาวิหาร ทรงกล่าวถึง**ภิกษุที่คบพวกผิด**ว่า
“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย**ขึ้นชื่อว่าการอยู่ร่วมกับอสังฆบุรุษ** (ผู้มีความเห็นผิด) เป็นสิ่งเลวทราม**ทำแต่ความฉิบหาย** อย่าว่าแต่การอยู่ร่วมกันกับคนชั่ว แล้วทำความฉิบหายให้เกิดแก่มนุษย์เลย **แม้เมื่อก่อน...ต้นมะม่วงที่ไร้จิตใจซึ่งมีรสอร่อยดังรสทิพย์ พอลอยู่ร่วมกับต้นสะเดา ซึ่งมีรสไม่อร่อยไม่น่าพอใจ ก็ยิ่งกลายเป็นขมได้”**

แล้วทรงนำเรื่องราวานั้นมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล มี**พระราชาองค์หนึ่ง**พระนามว่า **ทิวาหนะ** เสวยราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี

วันหนึ่ง เมื่อ**พระราชาทิวาหนะ**ทรงสนานที่แม่น้ำใหญ่ ซึ่งมีชายกั้นไว้เป็นวงล้อมปรากฏ**มีมะม่วงสุกผลหนึ่ง**ลอยมาติดชายเมื่อพนักงานทั้งหลายยกชายขึ้น ก็พบเห็น**มะม่วงสุกผลนั้น** จึงนำไปถวาย**พระราชา**

มะม่วงนั้นมีลักษณะเป็นผลกลมโตประมาณเท่าหม้อขนาดใหญ่ มี**สีดุกทองคำ** สวยงามเป็นที่น่าอัศจรรย์ **พระราชา**จึงตรัส

ถามพวกพราณป่าว่า

“นี่มันผลอะไรกันแน่ น่าประหลาดใจนัก”

“**เป็นผลมะม่วง** พระเจ้าข้า คงเป็นเทวดาถวายแด่พระองค์”

ทรงสดับอย่างนั้นจึงมี**พระทัยยินดี** รับสั่งให้นำมะม่วงนั้นไปปลูกใน**พระราชอุทยาน** โดยให้ดูแลเป็นอย่างดีรดน้ำด้วย**น้ำนม**ทุกวัน จนกระทั่งต้นมะม่วงเจริญเติบโตสูงใหญ่

แล้วในปีที่สามก็ออก**ผลมะม่วงที่มีรสหวาน กลิ่นหอม สีเหลืองอร่ามดังทองคำ** ทำให้เป็นที่กล่าวขานร่ำลือไปทั่ว ผู้คนจำนวนมากพากันมาลักการะ อดต้นมะม่วงด้วย**น้ำนม** เฝิมด้วยของหอม ห้อยพวงมาลัย จุดโคมไฟบูชาด้วย**น้ำมันหอม** และกั้นด้วยผ้า màn

พระเจ้าทิวาหนะก็ทรงส่งผลมะม่วงนี้ไปถวาย**พระราชาอื่นๆ** แต่รับสั่งให้ใช้เงี่ยงกระเบนแทงหน่อทิ้งเสียก่อน แล้วค่อยส่งไป ด้วยทรงหวงไม่ยอมให้ที่อื่นมีมะม่วงเช่นนี้ จะมีได้ก็แต่เฉพาะพระองค์เท่านั้น

เมื่อ**พระราชาต่างๆ**ได้เสวยผลมะม่วงแล้ว ทรงพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ทรงให้นำเมล็ดมะม่วงที่เสวยไปเพาะ แต่ก็ไม่สามารถงอกเป็นต้นได้ แม้ทรงสอบถามแต่ก็หาสาเหตุไม่

พบ จึงไม่อาจมีมะม่วงเช่นนั้นไว้ในครอบครอง กระทั่งมี**พระราชองค์หนึ่ง** ทรงบังเกิด ความริษยาอย่างรุนแรง รับสั่งหา**คนเฝ้า อุทยานของพระองค์มา** แล้วตรัสถามว่า

“เจ้าสามารถจะทำมะม่วงของพระเจ้าทิวาหนะ จากระสวนกลายเป็นรสชมได้หรือไม่”

“ทำได้ พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าจงไปทำงานนี้ให้สำเร็จ”

ได้พระราชทานทรัพย์แก่คนเฝ้าอุทยาน แล้วส่งตัวไปยังกรุงพาราณสี เขาคอยหาโอกาสเข้าเฝ้าพระเจ้าทิวาหนะ กราบทูล พรรณนาถึงความสามารถในการดูแลสวนของตน จนกระทั่งพระองค์รับสั่งว่า

“ถ้าเจ้ามีความสามารถเช่นที่พูดจริง ก็จงไปอยู่กับคนเฝ้าอุทยานของเราเถิด”

ตั้งแต่นั้นมา ผู้ดูแลอุทยานคนใหม่ก็แสดงฝีมือของตนเต็มที่ อยู่ได้ไม่นานก็ทำให้ต้นไม้ ออกช่อ ในเวลาที่มีโช่ฤดูกาลของมัน และ ออกผลในเวลาฤดูได้ สร้างบรรยากาศพระราชอุทยานน่ารื่นรมย์ยิ่งนัก

พระเจ้าอริวาหนะทรงโปรดปรานเขา มาก ถึงกับรับสั่งให้ปลดผู้ดูแลอุทยานคนเก่าออก แล้วพระราชทานหน้าที่ผู้ดูแลอุทยานคนใหม่ให้แก่เขา

เมื่อได้รับตำแหน่งนี้ ผู้ดูแลอุทยานคนใหม่ ก็ตระหนักได้ทันทีว่า

“พระราชอุทยานนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือของเราแล้ว”

ดังนั้นจึงปลูก**ต้นสะเดา**ให้ล้อมรอบต้นมะม่วงรสเลิศนั้นไว้ นานวันเข้าต้นสะเดาก็ เจริญงอกงามอยู่ร่วมกับต้นมะม่วง ทำให้ราก ต่อรากพันกัน กิ่งต่อกิ่งพาดทับกัน มะม่วงซึ่ง เคยมีรสหวานมาก่อน ก็กลับกลายเป็นรสชม ไปเสียแล้ว เพราะความเกี่ยวพันกับต้นไม้ที่มี รสชมนั่นเอง

พอเห็นผลงานสำเร็จ ผู้ดูแลอุทยานนั้นก็

หนีกลับเมืองของตนทันที ครั้นถึงเวลาที่พระเจ้าทิวาหนะเสด็จไปพระราชอุทยาน แล้วได้ เสวยผลมะม่วง พอมะม่วงตกถึงพระโอษฐ์ ก็ ทรงรู้สึกขมเพื่อนมาก ไม่อาจจะทรงกลืนกินได้ ต้องทรงขากถ่มทิ้งอย่างรวดเร็ว แล้วตรัสถาม อำมาตย์ด้วยความประหลาดใจว่า

“ดูก่อนอำมาตย์ผู้เป็นบัณฑิต ต้นมะม่วงนี้ เคยแต่ให้ผลสมบูรณ์ด้วยสีดั่งทองคำ กลิ่นหอม รสหวานอร่อย และไม่เคยขาดตกบกพร่อง การดูแลมาก่อนเลย โฉนบัตินี้ผลของมันจึงขมนัก เกิดเหตุอะไรขึ้นมาแล้ว”

อำมาตย์ได้ฟังคำถามแล้ว จึงไปตรวจดู ต้นมะม่วง แล้วกลับมาทูลตอบว่า

“ข้าแต่พระเจ้าทิวาหนะ ต้นมะม่วงของ พระองค์มีต้นสะเดาแวดล้อมอยู่ รากต่อ รากเกี่ยวพันกัน กิ่งต่อกิ่งเกี่ยวประสานกัน ด้วยเหตุที่ต้นมะม่วงอยู่ร่วมเกี่ยวพันกับต้น สะเดาที่มีรสขมนี้เอง ทำให้ผลมะม่วงที่หอม หวาน พลอยมีรสขมไปด้วย พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับคำของอำมาตย์แล้ว จึง รับสั่งให้ตัดต้นสะเดาทั้งหมด พร้อมทั้งถอน รากสะเดาทิ้งด้วย และให้ขุดดินที่เสียดรอบ ต้นมะม่วงเอาไปทิ้ง นำดินดีเป็นปุ๋ยใส่แทน แล้วบำรุงต้นมะม่วงด้วยน้ำนม น้ำตาลกรวด และน้ำหอม

ไม่ช้านานนักต้นมะม่วงก็กลับมาให้ผล หอมหวาน มีรสอร่อยดังเดิม โดยทรงมอบ การดูแลอุทยานของพระองค์ กลับคืนให้แก่ผู้ ดูแลคนเดิมนั่นเอง

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ตรัส ว่า

“อำมาตย์ผู้เป็นบัณฑิตในครั้งนั้นก็คือเรา ตถาคตในบัดนี้”

๒

(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗ ข้อ ๒๒๑
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๒๐๐)

ตอนจบ ยัดแฉิ่ง

ต่อจากฉบับที่ ๑๙๐

ค้ำวันนั้น ทุกคนร่วมรับประทานอาหารกันพร้อมหน้าพร้อมตาเช่นเคย ที่จริงพอได้ให้เขาต่อโต๊ะอาหารตัวใหญ่ไว้ในครัว แต่แม่ว่าแม่ชอบนั่งล้อมวงรับประทานกันแบบคนไทยมากกว่า ทุกคนจะเข้าประจำที่ของตนใกล้แม่ไฟที่มีพื้นวางเป็นกองไว้ข้างใต้ และมีที่วางเตาไฟสองเตาข้างบนสูงขึ้นไปขนาดหน้าอก น้อยมีหน้าที่จุดตะเกียงกระป๋องมีขาสูงที่ใช้ประจำในครัวไปวางไว้บนแผ่นไม้ขอบแม่ไฟ ตะเกียงน้ำมันมะพร้าวนี้ใช้เชือกป่านเป็นไส้ ใช้น้ำมันมะพร้าวเป็นเชื้อเพลิง สองพี่น้องต้องคอยขริบไส้มันบ้าง ไม่เช่นนั้นมันจะมีควันดำปี แต่ถึงมีควันมันก็ส่องแสงสว่างเพียงพอที่เดียว

น้อยชอบเวลานี้นิ่งนักเพราะเธอได้เห็น

หน้าทุกคนในครอบครัว พี่แฉิ่งนั่งขีดแผ่นไม้กระดานที่วางหม้อข้าวหม้อแกง มีหน้าที่คอยเอาทัพพีที่แช่น้ำอยู่ในชามเคลือบคดข้าวและเอาจุกกะลาตักแกงเพิ่ม ถัดจากพี่แฉิ่งก็เป็นน้อยแล้วจึงถึงแม่ ส่วนพ่อนั่งถัดจากแม่ไปอีกด้านหนึ่งของวงกลม

มะแดงจะเข้ามาเป็นรอบที่สองกับพี่จบหรือคนอื่นที่บังเอิญมาอยู่ที่บ้านเพราะมะแดงพูดภาษาไทยไม่ได้และเขาชอบคุยสนุกแบบเด็กผู้ชาย

ใครที่รับประทานข้าวอิ่มแล้วจะต้องยกจานหรือชามของตนออกไปล้างที่นอกชานกลางตรงนั้นจะมีเนียง^๖ น้ำอยู่สามลูกสำหรับล้างเท้า และล้างจาน มีกะลามะพร้าวใส่เศษสบู่อลาย

^๖ ในภาษาปักษ์ใต้จะใช้คำว่า “จาน” กับภาษาชนะกระเบื้องลักษณะแบนกลม บางครั้งจะเรียกว่า “จานเบื่อง” อย่างชัดเจนด้วย หากเป็นภาษาชนะลักษณะเหมือนกันแต่ทำด้วยโลหะจะเรียกว่า “ชาม” หรือเพื่อความชัดเจนก็เรียกว่า “ชามสัง(กะ)สี” ลักษณะนามใช้ว่า “หน่วย” ส่วนภาษาชนะสำหรับบรรจุสิ่งที่เป็นของเหลวเช่นที่ภาษากลางเรียกว่า “ชาม” นั้น ภาคใต้จะเรียกว่า “ถ้วย” และภาษาชนะชนิดที่ภาคกลางเรียกว่า “แก้ว” ภาคใต้จะเรียก “จอก” ขยายลักษณะด้วยวัตถุที่ใช้ทำ เช่น ถ้วยแก้ว จอกแก้ว ฯลฯ

^๗ เนียง น่าจะเป็นคำไทยมาแต่เดิมเพราะปรากฏใช้อยู่ในเรื่องราชาธิราช และยังเป็นชื่อถนนในกรุงเทพฯ ในภาคใต้อาจใช้กันอยู่เป็นสามัญ หมายถึงภาษาชนะใสของเหลวเช่นน้ำหรือน้ำนวด ขนาดของเนียงอยู่ระหว่างโถ่งและไห ลักษณะนามของไหใช้ “ลูก” ไม่ได้ใช้ “ใบ” อย่างภาษากลาง

ผสมซีโก้ และพด^๑สำหรับล้างจานวางอยู่ด้วย

เป็นที่รู้กันดีในครอบครัวว่าน้อยนั้นจะมีเรื่องสารพัดมาคุยกับทุกคนตอนรับประทานอาหารค่ำ พอสมาชิกครอบครัวออกไปแล้ว เธอยังคงนั่งคุยต่อกับสมาชิกครอบครัวที่เป็นประจำอยู่เสมออย่างนั้น แต่วันนี้เธอออกมาล้างจานพร้อมพี่แอมะ แล้วก็ออกมานั่งที่ห้องโถงกลางอย่างเงิบๆ เอาหนังสือและการบ้านออกมาเตรียมทำ ทำการบ้านเสร็จแล้วก็อ่านเรื่องนกกางเขนต่อ ลักพัทกะแดก็ออกจากครัวมานั่งใกล้ๆแม่ พยกพเหิดกับพี่แอมะเป็นเชิงชวน

“เดี๋ยวเราเล่นร่อนรูปไฟกันนะ” มะแดพูดเป็นภาษามลายู

พี่แอมะซึ่งไม่ค่อยชอบอ่านหนังสืออยู่แล้วตอบตกลงทันที

“เล่นก็ได้ แต่ฉันมีไฟอยู่แค่สี่ห้าใบนะ เดี่ยวเธอก็กินหมด น้อยอ่านหนังสือเสร็จแล้ว มาเล่นด้วยกันไหมล่ะ?”

“น้อยก็มีไฟอยู่แค่สามใบเท่านั้นจะเล่นได้ไง ถ้าเล่นยาววงละก็ได้เลย พี่แอมะเล่นกับมะแดเถอะ” น้อยตอบตามจริง รู้สึกแปลกๆ เมื่อนึกเห็นไฟสว่างๆของมะแด แล้วก็ต้องแปลกใจมากขึ้นเมื่อมะแดพูดขึ้นว่า

“เมื่อคืนปลัดเขาให้ฉันมาตั้งเยอะ ฉันให้เธอยืมก่อนก็ได้ ถ้าเธอชนะก็เอาไปเลยไม่ต้องคืนฉัน”

“แล้วถ้าน้อยแพ้ล่ะ” น้อยถาม

“ถ้าเธอแพ้ก็เอายางวงให้ฉันแทนไฟก็ได้นี่ แล้วถ้าเธอชนะอีกๆ ก็เอาไฟไป ถ้าฉันชนะ ฉันก็เอายางวงของเธอมา เธอมียางวงตั้งเยอะ”มะแดตอบ

“นั่นก็ตกลงเลย ถ้ามะแดแพ้ให้น้อยให้ยางวงทีละสองเส้นก็ได้ ถ้าน้อยชนะน้อยเอาไฟมะแดตาละรูปพอ” คราวนี้น้อยตอบตกลงอย่างไม่ลังเล

ที่เล่นของเด็กทั้งสามในช่วงกลางคืนคือที่ว่างส่วนหนึ่งของห้องโถงกลางที่ยกสูงขึ้นมาจากตอนหน้าบ้านที่ใช้เป็นหน้าร้าน ที่ว่างตรงนั้นกว้างกำลังดีคือสักสองวาเศษ อยู่ติดกับเตียงใหญ่ในห้องโถงกับชั้นสูงวางของสำหรับขายด้านหน้าร้าน

น้อยรู้สึกเสมอว่าที่ตรงนั้นเป็นส่วนข้างในไม่มากนักเหมือนหน้าร้านที่กลางคืนถูกทิ้งให้มืดสนิท คืนไหนพอกับแม่เมื่อยก็จะให้ลูกทั้งสองคนผลัดกัน “เหยียบ” ให้ตรงนั้น

คืนนี้พอกับแม่ นั่งคุยกันอยู่ในห้องโถงกลางด้านใน จึงเป็นโอกาสดีที่เด็กๆ จะเล่นร่อนรูปไฟกัน การเล่นร่อนรูปในบ้านจะต่างกับเล่นข้างนอกเพราะมีเนื้อที่จำกัด แทนที่จะใช้วิธีการจับไฟไว้ระหว่างสองนิ้วมือหนึ่ง แล้วใช้อีกมือ ตบไฟนั้นให้ไปไกลมากที่สุด ก็ต้องเปลี่ยนมาเล่นอีกแบบหนึ่ง คือ เอาแบ่งดินสอพองขีดเส้นสองเส้นบนพื้นห้อง ท่างกันประมาณหนึ่งวา คนเล่นมีจุดยืนร่อนรูปห่างตามด้านยาวไปสักสามวาเศษ ใครได้ร่อนก่อนหลังนั้นใช้วิธีเดียวกันกับเด็กในกรุงเทพฯ แต่คำพูดเป็นจังหวะจะต่างกัน ถ้าหลายคนก็ต้องว่า

ลา ลา ดี ต่ำ บง !

ใครที่แบหรือหงายมือต่างกับคนอื่นก็เป็นทีหนึ่ง สอง สาม ไปตามลำดับ จนเหลือสองคน จึงใช้บทร้องพร้อมกันอีกแบบว่า

วัน ตุ ช่ม !

คราวนี้ไม่ใช้วิธีคว่ำและหงายฝ่ามือ แต่จะทำมือและนิ้วเป็นรูปแผ่นกระดาษ กรรไกร นก ก้อนหิน คนแพ้จะเป็นคนสุดท้ายในการร่อนรูปหรือยิงยางวง

น้อยได้เป็นคนแรกในการร่อนรูปไฟคืนนี้ เธอแอบหวังไว้ในใจอย่างเต็มที่ที่จะเอาชนะมะแดให้ได้ทุกตา จะได้เป็นเจ้าของไฟสว่างๆ

^๑ “พด” มีสองความหมาย หนึ่ง หมายถึง โยกามมะพร้าว สอง เป็นคำกริยาหมายถึง ขดเป็นวง เช่น กิ่งก้อหรืองู ในที่นี้หมายความแบบแรก

ของมะแตให้หมด แต่ก่อนที่จะชนะเธอจะต้อง ร่อนรูปให้เหนือเส้นล่างและให้ขีดเส้นบนให้มากที่สุด ถ้าร่อนไม่พ้นเส้นล่างหรือเลยเส้นบนก็เป็นกันว่าตายในตานี้

ตาแรกของการเล่นทั้งสามคนร่อนได้ ระหว่างเส้นทั้งสอง น้อยร่อนได้สูงสุด มะแตเป็นที่สอง และพีแม่เป็นคนสุดท้าย น้อยมั่นใจว่าจะได้กินเสียทั้งสองคนนั่นแหละ เธอหยิบไฟขึ้นมาโค้งมุมเข้าเพื่อร่อนให้แน่นและถนัด ใครๆ ที่เล่นเป็นจะทำอย่างนี้กันทั้งนั้น

เล็งไปที่รูปไฟของมะแต! เอาละ! มะแตลงไฟแม่ดำสีแดงแปร๊ดเสียด้วย! เตียวจะกินให้ดู!

หือ! แซะ! ว้า! ไฟของน้อยแฉลบไปข้างๆ ไฟของมะแต เป็นไปได้อย่างไรนะ?

มะแตยิ้มอย่างมาดมั่น เขาหยิบไฟแม่ดำขึ้นมา โค้งมุมแบบเดียวกับน้อย ร่อนไฟไปถูกไฟของพีแม่อย่างแม่นยำ มะแตได้กินไฟเก่าๆ ของพีแม่ไปแล้ว

ไม่เป็นไร น้อยคิด ตาต่อไปเราต้องชนะแน่ ลา ลา ตี๋ ต่ำ บง! เห็นไหมคนโง่คดี เธอได้ร่อนไฟเป็นคนแรกอีก

น้อยร่อนไฟไป กะให้ขึ้นไปขีดเส้นบนทีเดียว เจ้ากรรม! อะไรกัน ไฟมันเลยเส้นไปได้ไงนี่? น้อยตาย ต้องออก ตานี้พีแม่ชนะนะ ได้ไฟเก่าของเขาคืนมาจากมะแต น้อยรู้สึกหัวหมุนนิดๆ

ตาที่สามนี่ต้องกินให้ได้ทั้งของพีแม่และของมะแต คอยดู! คราวนี้น้อยได้ร่อนเป็นคนทีสาม แนะ ไฟของเธอไปไม่ถึงเส้นล่าง บ้าจ้ง! ต้องออกอีก! ทำไมเป็นอย่างนี้ ตั้งใจร่อนแทบตายแล้วทำไมไฟไปไม่ถึงเส้น เป็นไปไม่ได้ ต้องมีใครแกล้งว่ามนตร์แน่เลย!

น้อยเริ่มตาสีด้วยสีหน้าบึ้ง คราวนี้เธอไม่ตายแต่อยู่ล่างสุด มะแตได้กินทั้งไฟของพีแม่และยางวงของน้อยสองเส้น ได้ไฟจากบริษัทแล้วยังมาเล่นชนะที่บ้านอีก น้อยคอนมะแตอยู่ในใจ!

“เอาไปเลย เอาไฟบ้านี้ไปด้วยก็ได้! ต้องมีใครว่ามนตร์ไม่ให้หน่อยชนะแน่เลย!” น้อยพูด

เสียงดังเกือบตะโกน “ไม่เล่นไม่เล่นแล้ว ว่ามนตร์กันอย่างไร!”

“อะไรกัน น้อย ทำไมต้องตะโกนด้วย เล่นกันดีๆ ไม่ได้หรือ?” พอร้องถามมาจากข้างใน

“ก็น้อยแพ้ทุกทีเลย เล่นที่อื่นน้อยชนะทั้งนั้นแหละ ต้องมีคนที่ว่ามนตร์แน่ๆ ไฟน้อยยังมีแค่สามใบอยู่ด้วย” น้อยตอบ ไม่รู้ตัวเองเลยว่า ได้กลายเป็นคนพาลหาเรื่องไปแล้ว

“ไหนพอดูซิ เล่นอะไรกัน มะกับมะแต ยอมต่อให้น้อยหน่อยซี เขาเล็กกว่าเพื่อน” พอว่าหลังจากลุกขึ้นมาดูว่าเด็กๆ เล่นไฟอะไร “ให้น้อยเลือกวางไฟของเขาตรงไหนไว้ก่อนก็ได้ เอาเป็นว่าต่อให้น้อยเป็นคนทีหนึ่ง มะกับมะแตแย่งที่สองกัน ให้น้อยร่อนก่อน ได้ไหม?”

พีแม่กับมะแตมองหน้ากัน แล้วก็พยักหน้ายอมให้น้อยเป็นที่หนึ่ง ไม่ต้องร่อนไฟ แค่ไปวางไฟตรงไหนก็ได้ น้อยรู้สึกในใจอยู่เหมือนกันว่าถึงเธอจะเล็กกว่าเพื่อนและพีๆ ยอมเสียเปรียบแต่ชนะแบบนี้ก็แปลกๆ อยากรบอกไม่ถูก ยิ่งถ้าไปวางไฟติดเส้นบนเลยทีเดียวยิ่งน่าอายใหญ่ เธอจึงเลือกไปวางให้ค่อนข้างสูงแต่ไม่ถึงกับติดเส้นบน แค่นี้ก็เกินกว่าได้กินทั้งสองคนนั่นแล้ว!

พีแม่ร่อนไฟไปตกอยู่กลางๆ ต่ำกว่าของน้อย ได้กินคนหนึ่งแล้ว น้อยคิด

มะแตกำลังจะร่อนไฟต่อ เตียวได้กินอีกคนละ น้อยคิดฝันหวานต่อ

ไฟของมะแตหมุนบินคว้างไปตกขีดเส้นบน โอ๊ย! เป็นไปได้อย่างไรกันนี้? น้อยงงเป็นที่สุด ก่อนที่จะรู้สึกว่าคุณนั้นได้เปรียบแล้วยังประมาทและประเมินคนอื่นผิด คิดว่าที่ตนเองเลือกที่วางไฟตรงนั้นสูงกว่าเพื่อน มะแตกลับร่อนได้สูงกว่าเสียนี้ รู้แล้วว่าใครเป็นคนว่ามนตร์! ไฟของเขาต้องว่ามนตร์ไว้แน่ อะไรร่อนได้ตืออย่างนั้น เป็นไปไม่ได้นอกจากใช้มนตร์

มามูร่อนถูกทั้งของน้อยและพีแม่ ได้กินหมดเลย น้อยร้องลั่น

“เล็ก เลิก ไม่เล่นแล้ว เล่นว่ามนตร์กัน

อย่างนี้ เลิกเล่นดีกว่า”

“มะแต่น้อยยืมไฟเล่นต่อซี น้อยก็ตกลงว่าจะยืมของมะแตก่อนไม่ใช่หรือลูก?” แม่พูดบ้าง มะแตยื่นไฟให้น้อยตามที่ตกลงกัน แต่น้อยหน้ามิดด้วยความโกรธเสียแล้ว เธอตะโกนลั่น

“ไม่ต้อง น้อยไม่เอาของใครหรอก เขาได้มาจากบริษัทนี่ แม่พาเขาไปคนเดียว แม่รักเค้าพาแต่เค้าไป น้อย ไม่เคยได้ไป ไฟก็ไม่เคยได้ของเค้ามีเป็นตั้ง”

“อะไรกัน น้อย” แม่พูดอย่างนึกไม่ถึงว่าน้อยจะเก็บความรู้สึกเจ็บแค้นไว้เช่นนั้น “ทำไมถึงคิดอย่างนั้น มะแตเขาเป็นเด็กผู้ชาย แม่ถึงพาเขาไป แม่แม่ก็ไม่เคยพาไปนะ”

“น้อยรู้แล้ว พี่แม่บอกน้อยแล้วว่าที่นั่นเขาทำอะไรกัน น้อยไม่อยากไปหรอก แม่พาเค้าไปอีกหอะ”

น้อยซึ่งถูกอบรมไม่ให้ขึ้นหน้า“เสียงผู้ใหญ่หลุดปากออกไปอย่างไม่ยิ่งก่อนที่จะร้องให้สะอึกสะอื้นตามมา พี่แม่แอบไปยีนนิ่งๆเสียข้างหนึ่งเมื่อถูกอ้างถึง ส่วนมะแตถึงจะไม่เข้าใจภาษาไทยก็รู้ว่าเรื่องที่ให้น้อยร้องให้ต้องเกี่ยวกับตัวแน่จึงถอยตามพี่แม่ไปด้วย ทั้งคู่นั่งเงียบ

พ่อปล่อยให้ น้อยร้องให้สักพักจึงพูดขึ้นอย่างอ่อนโยนว่า

“มานี่มา ทั้งสามคนนั่นแหละ มะแตด้วย”

ใน

ห้องโถงข้างใน ทุกคนนั่งล้อมรอบตะเกียงอาละดินที่ส่องแสงสีขาวนวลของพ่อ พี่แม่กับมะแตนั่งข้างพ่อ แม่ดึงตัวน้อยไปนั่งด้วยพลางลูบหลังลูกคนเล็ก น้อยตาแดงก้ำและยังหลงสะอื้นอยู่บ้าง พ่อเริ่มพูดว่า

“ฟังพ่อฟังแม่ให้ดีนะ พ่อแม่มักจะคิดว่าลูกๆยังเล็กอยู่ คิดไม่ถึงว่าพวกลูกก็คิดอย่างนี้แล้ว แต่ลูกก็ยังไม่รู้เรื่องที่ใหญ่โตต้องคิดมากกว่า

เด็ก อำเภอแว้งของเราเล็กนิดเดียว-”

น้อยเงยหน้ามองพ่ออย่างฉงน สำหรับเธออำเภอแว้งชายเขตของประเทศไทยนี้ทั้งใหญ่โตกว้างขวาง และสำคัญที่สุดแบบที่เชื่อว่าไว้ในเพลงไม่มีผิด พ่อหลั่งตามองเธออย่างเข้าใจที่เธอคิด ก่อนที่จะพูดต่อว่า

“ลูกเคยเห็นแต่เมืองแว้งจึงคิดว่าแว้งใหญ่โตแต่ความจริงถ้าลูกเทียบกับที่อื่นๆ แล้ว แว้งเราเล็กนิดเดียว มีคนอยู่นิดเดียว แล้วก็รู้จักกันหมดเสียด้วย พวกเราอยู่ที่นี้มาหลายปีจนพ่อกับแม่เหมือนเป็นผู้ใหญ่ของแว้ง ข้าราชการที่อำเภอก็โรงพักก็รู้จักเราดี เวลาเขาทำอะไรจะมาชวนเราไปร่วมทำด้วยเสมอ จึงยากสำหรับเราที่จะปฏิเสธเวลาเขาชวนหรือขอให้เราทำอะไร ไม่ว่าคนนั้นเป็นมุสลิมอยู่ที่นี้มาก่อนเรา หรือเป็นข้าราชการที่มาจากที่อื่นแต่มาปกครองเราที่นี่”

พ่อหยุดพูด หันมามองแม่แล้วพูดต่อ

“พ่อทำราชการมาก่อน พ่อก็ต้องติดต่อกับพวกข้าราชการ เห็นไหม นายอำเภอ ปลัดจะมาบ้านเราบ่อยๆ เด็กๆ พักหน้า “ส่วนแม่แม่ค้าขาย แม่ก็ต้องรู้จักสนิทสนมกับพ่อค้าแม่ค้าทั้งแขกทั้งจีน นานทีเดียวกว่าพวกเขาจะเชื่อและยอมรับว่า บ้านเราเป็นเพื่อนที่ช่วยเหลือจริงจังกับทุกคน เรามียาไว้หลายชนิดเพื่อแบ่งปันให้คนที่มาขอ ไซ้ไหมลูก?” พี่แม่และน้อยพยักหน้า “งานบุญที่วัดเราก็ไป ทำบุญกับคนมุสลิมเราก็ร่วมด้วยทั้งนั้น แม่เขาถึงมีลูกมุสลิมหลายคน อย่างมะแต มาอยู่กับเรา” มะแตเงยหน้าดูพ่อแล้วหันมาทางแม่ “ก็อยู่อย่างอะเต๊ะบิงาเต๊ะบิวะกิตอ ดีเด๊ะมะแต? (พี่ๆน้องๆของเรา ไม่ใช่หรือ?)”

“ยอลา เจ๊ะ (ใช่ครับ พ่อ)” มะแตรีบตอบพลางหันมาทางน้อย “น้อยปงชูปะเต๊ะอะมอ ยูเมาะ (น้อยก็เหมือนน้องผมด้วยครับ)”

น้อยมีสีหน้าดีขึ้น แต่ยังมีข้อสงสัยอยู่ เธอ

“คำว่า “ขึ้นหน้า” กำลังจะหมดไป เป็นคำที่อธิบายความหมายยากเพราะเป็นอาการของการเสียดังด้วยกริยาวาจาของผู้น้อยทำต่อผู้ใหญ่ซึ่งถือว่าไม่สมควรอย่างยิ่ง

เหลือบมองดูแม่แล้วถามเสียงเบาๆ ว่า

“แล้วทำไมแม่ต้องไปบริษัทด้วยคะ?”

“ตะกี้นี้ ตอนที่ลูกกับมะแตเล่นร่อนรูปไฟกันอยู่ พ่อกับแม่ได้ตกลงกันแล้วว่า ต่อไปถ้าใครมาชวนพ่อไปกินเหล้า พ่อจะปฏิเสธอย่างดีที่สุด และถ้าคนที่บริษัทมาชวนแม่ไปเป็นชาไฟแม่ก็จะไม่ไปเหมือนกัน” พ่อบอกข่าวดี

แม่หันไปมองน้อยพลางยิ้มพูดว่า “อย่างนี้น้อยก็ไม่ต้องกลัวพ่อมาตลกคลองอีกต่อไป ดีไหม?”

“ดีที่สุดค่ะ แต่ถ้าแม่ไม่ไปที่บริษัทอีกมะแตก็จะไม่ได้รูปไฟสีคะ” น้อยยังอยากรู้อยู่

“อ้าว แล้วไม่ดีหรือ อย่างน้อยลูกก็จะได้อะไรอีกไหมคะ” พ่อพูด

“แล้วแม่ก็ไม่ได้เอียงไปรักมะแตมากกว่าน้อยเลย แต่แม่จะไม่มีวันพาลูกผู้หญิงไปที่นั่นหรอก พ่อก็ไม่ให้ไป” แม่ยืนยัน “ที่นั่น เขาเล่นไฟอะไรคะแม่?” พี่แอมถามแม่ “ที่เขาเล่นกันที่บริษัทนั่นเรียกว่าไฟฟอง บางทีเขาก็เล่นไฟป๊อกเป็นการพนันทั้งนั้น” แม่ตอบ

“แม่ทราบคะว่า ยูดี(การพนัน) นั้นดอชอ(บาป) แล้วทำไมคนที่บริษัทถึงดูโก้จังคะพ่อ?” พี่แอมถามบ้าง “แม่ลองถามมะแตแล้ว เขาว่าคนที่นั่นมีของกระป๋องกิน มีเงินมาก สิบบุหรืที่มาจากเมืองฝรั่ง พอสูบหมดก็โยนกล่องให้เขา เขาเลยมีไฟมาก”

“แล้วแม่ลองถามมะแตหรือเปล่านั้นเขาไปที่นั่นกับแม่นะ สนุกไหม เขาอนที่ไหน?” แม่ถามพี่แอม

“ถามคะ แม่” พี่แอมตอบ น้อยหันไปฟังมะแตอย่างตั้งใจ “มะแตบอกแม่นะว่า น่าเบื่อจะตาย ไฟที่ผู้ใหญ่เล่นก็ตัวเล็กๆ ดูเหมือนกันหมด แล้วก็นั่งกันอยู่ได้ทั้งคืน มะแตบอกด้วยว่าเขาเบื่อเพราะไม่มีใครพูดด้วย ก็เลยไปนอนตรงชอกชูนีมือมะธ (กระสอบข้าวสาร) จนแม่มาปลุกพากลับบ้าน”

“อย่างนั้นหรือหรือ น้อยนึกว่ามะแตได้นั่งดูคนเขาเล่นไฟ ได้กินของอร่อยๆ อย่างนี้จะลึะออแมปูเต๊ะ (ชอกโกเลต) เสียอีก ว่า นั่งเล่นไฟ

กันทั้งคืน เมื่อยตาย แล้วยังต้องไปนอนในชอกกระสอบข้าวสารอีก คั่นแย นอนได้ไง นอนบ้านเรามากกว่า” น้อยพูดอย่างปกติแล้วตอนนี้ “ถ้าจะเล่นอะไรก็เล่นที่บ้านเราได้”

“แต่เล่นอย่างตะกี้ก็ไม่ได้เหมือนกัน เหมือนๆกับการพนันนั่นแหละ” พ่อพูดอย่างชัดเจน

“ทำไมล่ะคะพ่อ?” พี่แอมและน้อยถามขึ้นพร้อมกัน

“ก็น้อยไม่ได้เล่นเพื่อความสนุกสนานอะไรที่น้อยแค่ตั้งหน้าจะเล่นเพื่อเอาไฟของมะแตใช้ไหม นั่นคือต้องการเล่นเพื่อจะเอาชนะเท่านั้น เหมือนกับคนที่เขาเล่นไฟที่บริษัทนั่นแหละ พ่อทุกคนคิดแต่จะเอาชนะก็เลยต้องหาทางเอาชนะด้วยเล่ห์กลก็เอา ที่นี้พ่อชนะเข้าสักตาก็คิดว่าต้องเล่นอีกจะได้เงินเยอะๆ เหมือนน้อยที่อยากได้ไฟมะแตเยอะๆ ใช้ไหม พ่อเล่นแพ็กีกรอแล้วก็จะเล่นแก้ตัวซ้ำเพราะคิดว่าเดี๋ยวก็จะต้องชนะ พวกเขาเล่นไฟที่บริษัทก็คิดอย่างนั้นเลยต้องนั่งเล่นกันทั้งคืน เมื่อยตาย แล้วก็ไม่ได้นอนพักผ่อน เป็นการเสียสุขภาพด้วย” พ่อพูดให้ฟังอย่างชัดเจน

“แล้วเขาใช้เล่ห์กลอย่างไรคะพ่อ?” น้อยถามอย่างอยากรู้

“พ่อไม่เล่นไฟเลย ถามแม่ดีกว่า” พ่อปิดไปให้แม่ตอบ

“สารพัดอย่างเลย ลูก บางทีเขาก็แอบให้ไฟกัน กักไฟกัน หรือไม่ก็แอบตกลงกันไว้ก่อนก็มี โอ๊ย ทุกแบบแหละ บอกไม่หมดหรอก บางคนก็เลือกเวลาออกจากบ้าน เลือกทิศที่นั่ง บางคนถึงกับเป่าคาถาอาคมให้ตัวชนะ ให้คนอื่นแพ้ที่ร้ายกว่านั้นเป่าที่ไฟก็ยังมิเลย” แม่พูดให้ฟังต่อ น้อยพึมพำว่า

“จึ้น้อยอย่างที่น้อยคิดว่ามีคนว่ามนตร์ไม่ให้ น้อยชนะก็จริงซิคะแม่”

“นั่นแหละๆ แต่เด็กตัวเท่านี้คิดอย่างไรถึงพูดออกมาอย่างนั้นได้ คงเพราะน้อยคิดแต่จะเอาชนะ เลยคิดคนอื่นไปในทางไม่ดี เขาเรียกว่าจิตอกุศล เป็นจิตที่บาป อย่างที่ทางคนมุสลิมเขาว่าดอชอนันแหละ ถูกแล้ว คนที่เล่น

การพนันเป็นคนจิตอกุศล ไม่เล่นเลยดีที่สุด”
พ่ออธิบายต่อ

“แต่บางทีถ้าชนะก็ได้เงินมาเหมือนกัน”
พี่แหมะแย้ง “วันก่อนแม่กลับมาตอนหัวรุ่ง แม่
บอกว่าแม่ชนะได้เงินมาเยอะเลยจะได้ไปซื้อ
ขนมกินกันให้เต็มที”

พ่อมองหน้าแม่แล้วทั้งพ่อและแม่ก็หัวเราะ
กัน “นั่นแหละเขาเรียกว่า เงินร้อน ได้มาก็หมด
ไป แม่เขากลับพ่อจะโกรธก็เลยพูดตักเสียดีก่อน
ว่าเล่นไพ่ชนะไง ก็ใครจะมาเอาชนะแม่ล่ะ ได้
ยากเต็มที” พ่อว่า

“แม่มีคาถาหรือคะ น้อยไม่เห็นทราบเลย”
น้อยพึมพำอย่างประหลาดใจ

“ไม่ใช่หรอกลูก คาถาอะไรที่ไหน แม่เขา
เป็นคนเก่งเรื่องเลขและความจำ ไม่รู้หรือ พ่อ
เป็นสมุห์บัญชี ใช้ลูกคิดได้เร็วก็ยังไม่คิดในใจ
ไม่ได้ แม่เขาพิเศษอย่างนั้น แล้วถ้าลูกไปเล่น
ไพ่ด้วย ลูกจะชนะหรือ” เด็กๆ ส่ายหน้า พ่อพูด
ต่อว่า “แม่เขาเคยเล่าให้พ่อฟังว่า เขาไม่เห็น
ต้องเลือกเวลา เลือกทิศ แถมให้คนเลือกที่นั่ง
ในวงกันให้หมดก่อนก็ยังได้ เหลือที่ที่ขาไฟไม่
เอาแล้วให้เขา เขาก็ยังเอาชนะได้ เห็นไหม
คนที่หัวดี คิดเร็ว มีอยู่ในวงการพนันเต็มไปหมด
ขึ้นไปเล่นด้วยก็จะหาว่าเขาว่ามนตร์แบบที่น้อย
ว่ามะแต่นั้นแหละ บ้านเราโชคดีที่แม่เอาความ
เก่งไปใช้ทำมาหากินสร้างครอบครัว ถ้าแม่ขึ้นไป
ติดไฟปานนี้เราก็ยังไม่มีบ้านอยู่ ลูกจะทำ
อย่างไร”

“จริงด้วย” สองพี่น้องเห็นด้วยกับพ่อ น้อย
หันไปมองมะแต พูดต่อว่า “มะแตอะมอมี
เตาะมะฮ๊ะห๊ะเต๊ะ (มะแตฉันทขอโทษนะ)” และ
มะแตก็พยักหน้าพลาญพูดยิ้มๆ ว่า “เต๊ะอะปอลา
(ไม่เป็นไรหรอก)”

“การพนันนำมาซึ่งความขัดแย้ง เด็กๆอย่าง
พวกลูกเล่นรูปกันได้ แต่อย่าเล่นพนัน หรือแม่
แต่คิดไปในทางเล่นเพื่อจะเอาชนะ จะเอาของ
เขามาเป็นของเราก็ไม่ควร มันจะทำให้เกิด
ความอยากได้ ยิ่งถ้าขัดแย้งกันจนถึงโกรธกัน
ยิ่งแย่มากๆ ถึงพอกับแม่ก็เกิด เวลาพ่อไปกิน

เหล้าเพราะถูกชวน แม่ก็โกรธ เวลาแม่ไปเล่น
ไพ่เพราะถูกชวน พ่อก็ไม่พอใจเหมือนกัน
อย่างนั้นก็เรียกได้ว่าความขัดแย้ง เราได้ตกลง
กันแล้วว่าต่อไปจะยอมขัดใจคนอื่นดีกว่ามาขัด
แย้งกันในครอบครัว การดื่มเหล้าและการพนันนี้
ตะกี้แหมะว่าทางคนมุสลิมเขาว่าเป็นอะไรนะ?”

“ดอซอ(โทษ คือ บาป)คะ” เด็กทั้งสองตอบ
พร้อมกัน มะแตพยักหน้าด้วย

“แล้วทางพุทธศาสนาละ เรียกว่าอะไร?”
พ่อถามต่อ

น้อยงงเพราะไม่เคยทราบ พ่อมองมาทาง
พี่แหมะ พี่แหมะทำท่าคิดแล้วตอบว่า

“แหมะนี่ออกแล้วคะ อย่างนี้เอง ในหนังสือ
หน้าที่ศีลธรรมเขาเขียนไว้คะ แต่แหมะไม่เคยรู้ว่า
เป็นอย่างนี้ ทางพุทธศาสนาเรียกว่า อบายมุข
คะ แปลว่า ปากหรือทางแห่งความชั่ว ก็ดอซอ
เหมือนกัน” พี่แหมะตอบ ท่าทางดีใจมากที่สุดที่ตอบพ่อ
ได้ถูกต้อง แล้วพี่แหมะก็หันไปพูดกับมะแตว่า

“ซุบอเหว มะแต ยูดีดีงามินูมะอะเราะยา
ดิดอซอบลากอ (เหมือนกันเลยแหละ มะแต
ทั้งการพนันและดื่มน้ำเมาเป็นบาปทั้งนั้น)”

แล้วทุกคนในครอบครัวเล็กๆในอำเภอเวียง
ชายเขตก็อยู่อย่างร่มเย็นกันเรื่อยมา ๒

หมายเหตุ: เขียนเสร็จเวลา ๙.๕๐ น วันเสาร์ที่ ๒๗
พ.ค. ๔๙ ที่บ้านซอยไสวสุวรรณ บางซื่อ กทม. จะลงทัน
ฉบับนี้หรือไม่ยังไม่ทราบ

ระหว่างวันที่ ๑๖-๒๐ พ.ค. ไปภาคเหนือกับคณาจารย์
ม.บ้านสมเด็จฯ เข้าวันที่ ๑๗ พักที่ศรีสีหะ อากาศ
หนาว ฝนพรำ คนที่นั่นบอกว่าก่อนหน้านั้นหนึ่งวันร้อน
ดับแตก ไม่นึกว่าความวิปริตของดินฟ้าได้เริ่มแล้ว ทั้งขา
ไปและกลับแฉะทุกจุดที่เกิดโคลนถล่มน้ำท่วมหลังเรากลับ
เพียงวันเดียว นับเป็นโชคดีแต่ไม่อาจพูดได้เพราะ
คำพูดจะเป็นความโหดร้ายเมื่อนึกถึงพี่น้องคนไทยด้วยกัน
ที่รับชะตากรรมอย่างคาดไม่ถึง คนที่มีส่วนแบบไทย
ก็ตามที่ทำให้เกิดการทำลายป่าฟุ้งเสียใจในการกระทำ
ของตนและพึงถูกตำหนิอย่างแรงด้วย

เหตุการณ์ร้ายทางใต้ที่สุดที่จะบรรยาย เพื่อน
มุสลิมที่แวงทุกคนและหลานที่ยังคงติดตั้งสอนอยู่บน
สุคริณล้วนร้องไห้ส่งสารคร่ำครวญกันทั้งนั้น แมวอาจจะ
หลุดรอดไปได้ตามความหมายของชื่อบ้านภูจิงลือปะ
แต่ภาวนาขออย่าให้คนร้าย “ลือปะ” ได้เลย - ชบาบาน

ขึ้น

ต้นเป็นมะลิซ้อนพอแตกใบอ่อนเป็น
อุตพิต ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ เมื่อพรรคไทยรักไทย
ทำไปทำมากลายเป็นไทยรักไทยหรือไทยเจียะไทย
ตั้งจั่วรัฐธรรมนูญคู่ชาติล่อเลียนความเป็นจริง

มืออย่างที่ไหน อุตสาห์ขับไล่เผด็จการ
พฤษภาทมิฬ ๓๕ กว่าจะได้ประชาธิปไตยเต็มใบ
จนร่างรัฐธรรมนูญ ฉบับเลอเลิศประเสริฐศรีติด
อันดับโลก พอมาเจอศรีธนญชิน ทักซิณ ชินวัตร
เจ้าของฉายาจอมเหลี่ยมจัดสุดยอดฉลาดแกมโกง
ชนิดศรีธนญชัยที่ว่าแน่ๆ ต้องชูชกยกยกศรีธนญชิน
ให้เป็นพ่อไปเลย

ผ่าทางตัน... ปัญหาประชาธิปไตย ในมือทักษิณโก่งชาติ. วิมุตตินันทะ

เสร็จแล้วเป็นอย่างไร เมืองไทยที่รัก สภา
เดียวไม่มีปากเสียงราวกับโคกระบือเพราะถือ
ใบสั่งรัฐบาล รัฐบาลทักษิณทุ่มซ้อเสียง ด้วย
เล่ห์กลสารพัดจนได้ตั้ง ๓๗๗ เสียง ผูกขาดสภา
กลับอยู่มาได้แค่ปีเศษ ก็ต้องปิดฉากจากปัญหา
ทักษิณโก่งชาติ ประหลาดติใหม่...

พันธมิตรกู้ชาติแห่ขบวนเป็นแสนๆ ประท้วง
เป็นเดือน ไล่ตะโกนทักษิณออกไปๆ ...กูไม่ออก
พวกก็ไล่ไม่เลิก เมื่อหมดปัญญาแก้ตัวใสๆ พอ
สภาเสียงข้างน้อยจะเปิดชกพอกปัญหาบ้าง แคนั้น
แหละทักษิณร้อนตัวรับชิงยุบสภาหนีคดีไปเลย
ตามประสาซี้ขลาดตาขาว แต่เหลี่ยมจัดเป็นบ้า

อ้างว่าคืนอำนาจให้ประชาชนเลือกตั้งใหม่
ทักษิณเพื่อฝันว่า คะแนนประชานิยมเสียงส่วนใหญ่
จะเป็นตัวชี้ขาดความชอบธรรม ถ้าชนะ
เลือกตั้ง แปลว่าข้อหาทักษิณโก่งชาติไม่มีความ
หมาย พวกพันธมิตรหมดสิทธิ์อย่ามาหาเรื่องต่อ

กกด. คณะกรรมการการเลือกตั้ง ก็เป็น
พวกนำล้งเวชสันติ เพราะเป็นลิวล้อพายเรือให้
โจรนั่ง คิดดูเถอะ **ดันทุรังเลือกตั้งให้ได้** ทั้งที่
ยุบสภาไม่เข้าเรื่อง พรรคฝ่ายค้านรวมหัว
คว่าบาตรไม่ส่งคนสมัคร ส.ส. เลยมีแต่พรรค
ไทยรักไทยเจ้าเดียวให้เลือก ถึงจะมีพวกอื่นก็
พรรคกระจอกหรือมือปืนรับจ้างเป็นไม้ประดับ
สภาจี้ก แม้จะเลือกตั้งซ้ำสองก็ยังได้ ส.ส.
ไม่ครบอีก เพราะพวกไม่ผ่านเกณฑ์ ๒๐% ถึง
กระนั้น กกด.ยังต่อต้าน จะเลือกตั้งซ้ำสาม
เพื่อห้ามไทยรักไทยให้เข้าสภาห้าร้อย โดยห้อย
พรรคหน้าใหม่แซมนับตัวได้

ไม่รู้ว่า กกด.เป็นคนกินข้าวหรือกินชี่กันแน่
ถึงมีปัญญาชี้หมาแบบที่เห็นๆขนาดรัฐบาลทักษิณ
๓๗๗ เสียง เป็นประชาธิปไตยตลอดไล่เผด็จการ
จนสื่อสารโดนยึดแทขเกลี้ยง เว้น น.ส.พ.บางฉบับ
กับทีวี.บางช่อง ปัญญาชนเลิกศรัทธา กระทั่ง

เกิดสภากลางถนนไล่คนโกงชาติอยู่ทุกวันหน้า
ทำเนียบ จนทักษิณไม่กล้าเหยียบเข้าทำงาน
การเมืองถึงทางตันปานนี้

ผลเลือกตั้ง ๒ เมษา ตามมาด้วย ๒๓ เมษา
และจะซ้ำสามอีก มันประจําการเลือกตั้ง
ประชาธิปไตยผีบ้าอัยคอดสูขนาดไหน...แก๊งสาม
กกด. หน้ามิดตามัวด้วยอะไรหนอถึงมิดบอด
อวิชชามีฉาที่ลิ่วร้ายางอายสิ้นดี โฉนทุซึ่ไม่ยอม
รับความผิดพลาดใดๆ เสียเลย

กกด.จะเลือกตั้งสภาไทยรักไทย ๔๙๐ กว่า
เสียง เพื่อให้ทักษิณเผด็จการเหลือสิ้นยั้งขึ้นๆ
ไปถึงไหนอีกหรือ...

บาปกรรมทันตาเห็น ทักษิณกระหิ้ม
เลือกตั้งมีไทยรักไทยเจ้าเดียว ใครไม่ชอบทำให้
กาโนโหวต เมื่อกูไร้คู่แข่งเลยเป็นเจ้าสภายังกว่า
เก่า แทนที่จะเฮงกลับชวย สะดุดตอหัวทิ่มโคลน
เอง เพราะ กกด.ทำโหลยไทย ตั้ง ๑๓ ล้านไม่มี
ผู้แทนของตนเลย...

เดชะบุญประเทศไทย เมื่อลันเกล้าฯ ทรง
รับสั่งให้สดุดลาการศาลสองคณะเพื่อให้ตระหนัก
สถานการณ์บ้านเมืองวิกฤติที่สุด เพราะเลือกตั้ง
เกิดปัญหา คือ ยุบสภาให้เลือกใหม่แต่มีพรรค
เดียวคนเดียวให้เลือก เลือกแล้วไม่มีผ่านเกณฑ์
๒๐% (ยังจะให้เลือกซ้ำโดยเปิดทางเพิ่มคู่แข่ง เพื่อหนีกฎ
คะแนนขั้นต่ำ สุดท้ายกลายเป็นไม่ต้องถึงร้อยละ ๒๐ ก็ได้)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์ทรงเดือดร้อน
มาก หากไม่มีสภาผู้แทนราษฎรหรือมีสภาที่
ไม่ครบถ้วน แล้วผู้คนมาบอกว่า จะขอให้พระ
ราชทานนายกฯ ตามมาตรา ๗ ซึ่งพระองค์
ไม่อยากทำเกินหน้าที่พระมหากษัตริย์

หรือที่สมาชิกสภาไม่ถึง ๕๐๐ คน ทำงาน
ไม่ได้แล้วจะหาวิธีตั้งสภาที่ไม่ครบถ้วน ทรงรู้สึก
ว่าจะมั่วอย่างเรื่องชอนายกฯ พระราชทานนั้น
แหละ เรื่องปกครองประเทศมั่วไม่ได้ ที่จะคิด
อะไรแบบว่าทำบัดๆ ไป ให้เสร็จๆ ไป...ในหลวง
จึงทรงขอร้องฝ่ายศาลให้ช่วยกันคิดหาทางแก้
วิกฤติขณะนี้...

โดยเฉพาะกับศาลฎีกา ทรงให้ปรึกษากับ
ศาลอื่นทั้งศาลปกครอง และศาลรัฐธรรมนูญ
ว่าควรจะทำอะไร ไม่งั้นบ้านเมืองล่มจม...

พระบรมราโชวาทตอนท้ายทรงสรุปว่า...

“ถ้าทำได้ปรึกษาหารือกันได้จริงๆ ประชาชน
ทั้งประเทศ และประชาชนทั้งโลกก็จะอนุโมทนา
แล้วจะเห็นว่า ผู้พิพากษาศาลฎีกาในเมืองไทย
ยังเรียกว่า ยังมีน้ำยา เราเป็นคนที่มีความรู้
และตั้งใจที่จะกู้ชาติจริงๆ ถ้าถึงเวลาก็ขอขอบใจ
ท่านตั้งอกตั้งใจจะทำหน้าที่ แล้วก็ทำตามหน้าที่
ที่ดีบ้านเมืองก็รอดพ้นไม่ต้องกู้ ก็ขอบใจที่ท่าน
พยายามปฏิบัติตัวดี และประชาชนจะอนุโมทนา
ขอบใจแทนประชาชนทั่วทั้งประเทศที่มีผู้พิพากษา
ศาลฎีกาที่เข้มแข็ง”

พระราชดำรัสที่คัดย่อถ่ายทอดไว้โดยนัย
ข้างต้นนี้ น่าจะชี้ให้เห็นพระปรีชาญาณของ
ในหลวง อันทรงเปิดทางสว่างฟ้า เพื่อผ่าทางตัน
ปัญหาวิกฤติการเมืองของชาติซึ่งเกิดขึ้น

สถานการณ์หลังในหลวงทรงชี้แนะศาล
ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่าศาลรัฐธรรมนูญได้
ตัดสินคดีกกด.จัดการเลือกตั้งเมื่อ ๒ เมษา ๒๕๔๙

ตุลาการข้างมาก (๘ ใน ๖) เห็นว่า เลือกตั้ง
ที่ทำไปนั้นไม่เที่ยงธรรม ไม่ได้ผู้แทนปวงชน
อย่างแท้จริง ตามระบอบประชาธิปไตย

จากคำวินิจฉัยกลางศาล รธน. อ้างเหตุสำคัญ
๒ ประการ

๑. ผลการเลือกตั้งผิดปกติ เช่นกรณีแบบ
แบ่งเขต มาใช้สิทธิ์ ๒๙ ล้าน เป็นบัตรดี ๑๕.๖
บัตรเสีย ๓.๘ ล้าน และบัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน
๙.๖ ล้าน เมื่อรวมบัตรเสียกับโนโหวต เท่ากับ
๑๓.๔ ล้าน จะเกินครึ่งหนึ่งของบัตรดี (๘๕.๙%)
นอกจากนี้ เขตเลือกตั้งทั้งหมด ๔๐๐ เขต มีถึง
๒๘๑ เขต (๗๐.%) ที่มีผู้สมัคร ส.ส.เพียงคนเดียว
จากพรรคการเมืองเดียว เป็นผลให้ใน ๑๕ จังหวัด
๓๘ เขตเลือกตั้ง ต้องเลือกใหม่ เพราะผู้สมัคร
คนเดียว ได้คะแนนไม่ถึงร้อยละ ๒๐

และถึงแม้จะเลือกตั้งซ้ำสองก็ยังขาด ส.ส.ใน

๙ จังหวัด ๑๔ เขตเลือกตั้ง ซึ่งกำลังรอให้เลือกตั้งครั้งที่สาม แต่ศาลปกครองสั่งระงับไว้ชั่วคราว

ศาลสรุปผลในข้อนี้ว่า เมื่อเลือก ส.ส.ได้แล้ว ๓๘๖ คน เป็นของพรรคไทยรักไทยถึง ๓๗๗ คน ส่วนอีก ๙ คน เป็นของพรรคเล็กอื่น ซึ่งไม่มี ส.ส.ก่อนหน้ายุบสภา และย้งรวม ส.ส.บัญชีรายชื่ออีก ๙๙ คน ไทยรักไทยได้ ส.ส.ถึง ๔๗๖ คน จะมีเสียงข้างมากเด็ดขาดในสภา

ผลกระทบจากการเลือกตั้งที่ผิดปกติ ทั้งประเด็นคะแนนบัตรไม่ประสงค์ลงคะแนนและปัญหาคะแนนเสียงพรรคเดียวคนเดียว ไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ๒๐% ทั้งหมดทำให้การเลือกตั้งผู้แทนปวงชน ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ที่ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง และตรวจสอบอำนาจรัฐเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะเรื่องกำหนดวันเลือกตั้งทั่วไปไม่เที่ยงธรรม เพราะผู้สมัครไม่ได้รับเลือกตั้งอย่างแท้จริงตามระบอบประชาธิปไตย

๒.ประเด็นจัดคูหาเลือกตั้งไม่เป็นที่ลับโดยเฉพาะ นับว่าไม่เป็นการลงคะแนนโดยลับ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ

จากสาระสำคัญ ๒ ข้อใหญ่ข้างต้น ศาลถือเป็นเหตุตัดสินให้เลือกตั้งทั่วไปเป็นโมฆะ เป็นที่น่าสังเกตว่าศาลท่านถือเอาผลปรากฏการณ์จริงของการเลือกตั้งว่าไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญอย่างไรบ้าง

ดูข้างตรงกันข้ามเพียงใดกับแนวคิดพวกเสรีชนอัยการ อย่างคณะกต.ชอบอ้างทำตามกติกา ไม่มีอะไรผิดกฎหมาย เมื่อตีความตามลายลักษณ์อักษรเขามักอ้างได้เสมอว่าถูกต้องแล้ว แต่ไม่ยอมดูเนื้อหาสาระสำคัญจริงๆ ว่ามันชอบธรรมประการใดหรือเปล่า...

บ้านเมืองยุ่งเหยิงจากเหตุหัวหมอกข้อถือแต่กฎหมาย โดยขาดหิริโอตตบิปะไม่มีมโนธรรมสำนึกดี อย่างผู้มีอำนาจตามกฎหมาย แล้วไม่มีใครไปถ่วงดุลตรวจสอบได้ง่ายๆ เช่นกรณีกต.

แม้ตุลาการทั้งสามศาล จะพยายามให้

เกียรติชี้แนะข้อควรทำฐานะที่ต้องรับผิดชอบความผิดพลาด หรือขาดศรัทธาไม่ได้รับความเชื่อถือไว้วางใจจากมหาชนเสียแล้ว จะทำงานต่อได้อย่างไร แง่เชิงคุณธรรมเยี่ยงนี้ สำหรับกรณี กต.ซึ่งสั่งคมเพ่งโทษว่าทำไมถึงต้องด้านอย่างหนา เขาคงจะเข้าใจได้ยากเย็นเหลือเชื่อ จึงนับเป็นตัวอย่างที่กำลังเป็นปัญหาเฉพาะหน้า ทำทนายวิญญูชนอยู่ขณะนี้

อย่างไรเสีย กต.จะทำตัวเป็นจระเข้ขวางคลองประชาธิปไตย โดยไม่เกรงกลัวหรือเกรงใจใครเสียเลย คงทำไม่ได้แน่นอน

โดยเฉพาะการบริหารองค์กรใดๆ ก็ตาม จะถือเอาแต่ข้อกำหนดผิดถูกตามตัวบทกฎหมายลายลักษณ์อักษรเท่านั้น มันไม่พอรับประทันดอกจะบอกให้ ยิ่งทำงานใหญ่รับผิดชอบสูง ยิ่งจะต้องอาศัยความไว้วางใจเชื่อถือศรัทธา เป็นปัจจัยสำคัญ ใครจะปฏิเสธเหตุผลข้อยิ่งใหญ่นี้ได้อย่างไร นอกจากซื้อบื้อหรือบ้ำอำนาจมืดหน้าตามัวตามระบอบทักษิณ เล่นลิ้นเอาลิข้างเข้าหูชี้โก่งแบบศรีธนญชัย-ศรีธนญชินประมาถนั้น

ด้วยสามัญสำนึกดี เฉพาะอย่างยิ่งงานการเมือง เมื่อใดเกิดทำงานผิดพลาดประเทศชาติเสียหาย ขนาดศาลสั่งล้มเลือกตั้งเป็นโมฆะต้องเลือกใหม่ พวก กต.พูดออกมาได้ว่า เขาทำผิดกฎหมายอะไรหรือ นำเศร้าที่เขาทำเหมือนเด็กอมมือ ไม่รู้เดียงสาวากติกาสากลโลกที่ไหนมันต้องถือปฏิบัติอยู่แล้ว คือลาออก ไม่ต้องรอใครไล่ออกให้ชายชี้หน้า เสียตายเป็นผู้ใหญ่ทำงานมานานจะแก่ตายซัก ไม่ยักรู้หลักสำคัญเห็นปานนี้ ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ต่อก เขาแสนจะรู้หมด แต่มันอดไม่ได้ที่ต้องยื้อกู่ไม่ออกแบบทักษิณ

มันพิลึกที่ กต.ไม่ยอมสำนึกผิด จะต้องให้ประจานยังงี้ถึงไหนอีกในเมื่อเดินหน้าเลือกตั้ง ส.ส.ท่ามกลางวิกฤติการเมือง มหาชนหมดศรัทธารัฐบาลเพราะทักษิณโก่งชาติ ทักษิณหมดปัญญาแก้ตัว ทั้งหนีสภาชกฟอก เลยชิงยุบสภาเพื่อชกฟอกตัวเองเข้ามาใหม่ ปัญหาทุจริตของ

ฝ่ายบริหาร ไม่ถูกสะสางโดยอำนาจนิติบัญญัติ ไม่มีตัดสินโดยอำนาจตุลาการ แต่โพล์หลุดลอยไปให้ประชาชนตัดสินออกเสียงเลือกตั้ง

ดังนั้น เมื่อ กกต.จัดเลือกตั้ง เข้าทางเสือผ่าน ไทยรักไทยเต็มๆ เท่ากับรับใบสั่งก็ว่าได้หรือเปล่า เอ่ย ผลเลือกตั้งอันมั่วสังเดชเสร็จๆ ไปมันปรากฏ ปัญหาโกลาหลจนวุ่นวายไปหมดทั่วแผ่นดิน ถ้าต้องการหูก กกต.ให้ฟังชัดถ้อยชัดคำปานนี้ แล้ว พวกยังไม่รู้สิกรู้สาอะไรไม่ด้านหนาเหมือน คนหน้าเหลี่ยม ก็ไม่รู้ว่าเปรียบยังไงอีก ลังคมไหนจะเลี้ยงไว้ยังไงไหว

“ผมมีศักดิ์ศรี ไม่ใช่หมาข้างถนน จะให้เขามาไล่อ่างนี้ได้อย่างไร” (ไทยโพสต์ ๑๐ พ.ค. ๔๙)

นี่คือเสียงโต้กลับทันควันจากปากประธาน กกต. วาสนา เพิ่มลาภ หลังศาลปรารภวินิจฉัยชี้แนะเชิงขอร้องให้เสียสละอย่างมีเกียรติที่น่านับถือ ถ้าต่อต้านคงไล่ส่งเหมือนหมูหมาเป็นแน่

ครับ ลงตะแบงแบบนี้ เห็นที่จะขาดสติเหมือนคนมีวุฒิภาวะไม่เพียงพอ ที่จะรู้ประมาณ ผิดชอบชั่วดีมีกาลเทศะรู้เรารู้เขาอะไรต่างๆ คงจะถือตัวเชื่อหัวโง่เรื่องมากเกินไปไหมจนฟังใครไม่ออก บอกรบญไม่ไหวแล้วกระมัง!

น่าสลดสมเพชกับวาทีผู้หมอดวาสนา ถ้าเขาทำดีจริงๆ เข้าตาประชาชนปัญญาชนงดงาม ใครเขาจะตามไล่ให้เสียแรงงังๆ ไม่เข้าเรื่อง

ยิ่งผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งสถาบันตุลาการ อุดสาหกรรม หัวคิดสติปัญญาเต็มๆ เพื่อช่วยแก้ไข คลีคลายวิกฤตการเมืองเรื่องริบดวงเฉพะหน้าแล้ว กกต.จะอวดตื้อถือดีทำหยิ่งโยโสโอหังไม่ฟังอะไรทั้งนั้น เหมือนไม่เห็นใครอยู่ในสายตาเสียเลย ถ้าชินยึดตามใจลูกเดีว คนอื่นไม่เกี่ยวประเทศชาติล่มจมยกใหญ่ ตัวเองยังฟังสินดี

ต่อให้ ๓ กกต. ยังไม่ยอมลาออก กระแสกดดันยิ่งจะต้องพุ่งสูงจนอยู่ไม่ได้แน่นอน

สรุปการเมืองประชาธิปไตย แทนที่จะก้าวหน้าขึ้นในห้าปีหลัง มันกลับดึงเหวนรก เผด็จการเกิดปัญหาทักษิณโกชาติปิดกั้นสื่อสาร

ทำลายองค์กรอิสระ ชื่อพรรคผูกขาดสภา แม้กระนั้นยังต้องยุบสภา ดันเลือกใหม่ ได้คะแนนตกเหลือ ๑๖ ล้านเสียง แต่ยึดสภาได้เกือบหมด จึงเป็นสภาโจ๊กและเลือกตั้งตลกสิ้นดี เลือกหลายที่ยังไม่ครบ หมดทำให้ได้ผู้แทนเสียงข้างน้อยก็เอาไม่ถึงเกณฑ์ ๒๐% ก็ยังได้ และเตะยุงเหยิง เตือดร้อนถึงในหลวง ทรงต้องชี้ทางแก้ไข โดยผ่านอำนาจตุลาการ เพื่อจัดสรรให้เกิดยุติธรรมในขบวนการทั้งฝ่ายนิติบัญญัติและอำนาจบริหารตามครรลองคลองธรรม

การปฏิรูปการเมืองครั้งใหม่คงจะเดินหน้าไม่หยุดยั้ง ไม่เสียทีที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขึ้นมาขับไล่ทักษิณโกชาติลงผลถึงวันนี้ แม้แนวทางขอนายกฯ พระราชทาน หรือการใช้มาตรา ๗ จะไม่สำเร็จผล จนคนเห็นพ้องมากพอ ในขณะที่กำลังมีดบาดด้านต้นทางกันหมด กลับปรากฏสิ่งไม่คาดฝัน...เมื่อมีพระบรมราโชวาทที่ทรงพระราชทานกับศาลก็ต้องถือเป็นข้อยุติที่สุดเพื่อแก้วิกฤติได้แล้ว ทั้งนี้โดยธรรมชาติธรรมดาคำสั่งที่คนละอันหลากหลายช่วยกันคิดสังเคราะห์ เปรียบเทียบ ทางเลือกดีๆ ย่อมเกิดขึ้นให้ตัดสินอันที่ลงตัวด้วยภูมิปัญญาพร้อมศรัทธามหาชน

พระราชดำรัสแห่งองค์ประมุข ย่อมพึงเชื่อฟังโดยถ้วนหน้า ด้วยทรงบริสุทธิ์ยุติธรรมเป็นล้นพ้นเพราะหมายประโยชน์สุขเพื่อชาวไทยทั้งชาติแท้ๆ

ดังนั้นปัญหาการเมืองที่ยุงเหยิงขึ้นจนเริ่มคลีคลาย น่าจะให้บทเรียนว่าประชาธิปไตยใช้ไม่ได้ดี เพราะคนขี้โกงมีอำนาจใช้พวกมากลากไป ประชาธิปไตยจึงออกนอกครรลองคลองธรรมไม่ได้เด็ดขาด การเมืองย่อมมาถูกทางแล้ว เมื่อความชอบธรรมเป็นข้อตัดสินผ่านกระบวนการยุติธรรมโดยอำนาจตุลาการ ประชาธิปไตยใช้ได้ดีเมื่อมีธรรมาธิปไตยเป็นหลักนำสำคัญยอดสุด

๒

พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ที่สอดคล้องกับหลักทศพิธราชธรรม ๔ ประการ นี้ คือเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ขัดเกลาความต้องการส่วนเกินจำเป็นของผู้คนให้ลดน้อยลง อันจะเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียงและเศรษฐศาสตร์การเมือง บุญนิยมในสังคมมนุษย์

กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนว พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ

บทที่ ๘

ต่อจากฉบับที่ ๑๕๐

การปลดปล่อยชีวิต สู่อิสระภาพ

๖๖ ต่ถึงแม้จิตใจจะมีสภาวะจางคลายจาก ความชั่วความทุจริตตามนัยแห่ง“ลัจจะ” ที่ประพฤติปฏิบัติแล้วก็ตาม ก็ยังจำเป็นต้องพิจารณาอันจิตอันใจต่อไปเพื่อทบทวนถึงความเปลี่ยนแปลงในชีวิตที่เกิดขึ้นนั้นๆ ให้ประจักษ์ชัดว่า มีกระบวนการวิธีประพฤติปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน จนประสบผลสำเร็จเช่นนั้นได้อย่างไร

ตลอดจนภาวะของจิตใจที่จางคลายจาก

“ความชั่วความทุจริต” นั้นๆ มีความเบาสบาย แตกต่างจากสมัยที่ถูกพันธนาการด้วยความชั่วความทุจริตดังกล่าวอย่างไร จนเกิดความมั่นใจว่าความชั่วความทุจริตที่เป็นความต้องการส่วนเกินจำเป็นของชีวิต (อาทิ การติดเหล้า ติดบุหรี่ ติดการพนัน ฯลฯ) ซึ่งเราเคยหลงเข้าใจว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งตัวตนของชีวิตที่จะขาดมันไปไม่ได้นั้น แท้จริงเป็นเพียงส่วนเกินของชีวิต เป็นสิ่งที่สามารถทำให้สลายตัวได้ ไม่เพียงแต่

จิ้ง และก็ได้สัมผัสถึงภาวะความเป็นอิสระ ในความดับไปแห่งภาวะความรู้สึกที่เคยยึดถือ สิ่งนั้นๆ ว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งตัวตนของชีวิต ดังกล่าว

การประจักษ์ถึงวิธีการละวางความชั่วคราว จิตตามนัยที่กล่าวมานี้ อย่างชัดเจน จะส่งผลให้เกิดแรงเหวี่ยงของมวลพลัง (momentum) ที่จะส่งผ่านแรงขับเคลื่อนไปสู่การประพฤติปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการ ในกระบวนการธรรมรอบใหม่ที่จะเหี้ยมเขี้ยวขึ้นกว่าเดิม (ดูแผนภูมิกระบวนการปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการ ในท้ายบทที่ ๒) เพื่อหมุนไปสู่การยกระดับภพภูมิแห่งภูมิธรรมของชีวิตที่สูงขึ้นๆ ต่อไปประจวบถึงการขับเคลื่อนตัวของกงล้อแห่ง **“ธรรมจักร”** ในแต่ละรอบ ที่หมุนทะลุทะลวงทำลายหมู่มารที่ขวางกั้นฉะนั้น

สำหรับกรณีของสถานศึกษาที่ใช้เรื่องการปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการ ตามพระบรมราชาโฆวาท มาจัดทำเป็นหน่วยการเรียนรู้ หรือกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษา ในขั้นตอนสุดท้ายนี้ ครูอาจมอบหมายให้นักเรียนแต่ละคนเขียนรายงานสรุปผลการประพฤติปฏิบัติตาม **“สังขะ”** ที่ตั้งใจไว้ โดยหาดัชนีที่จะเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการปฏิบัติตามสังขะดังกล่าว ตลอดจนให้สังเกตว่าอะไรเป็นเหตุปัจจัยที่ช่วยเกื้อหนุนการประพฤติปฏิบัติตามสังขะนั้นๆ จนประสบผลสำเร็จ หรืออะไรเป็นอุปสรรคขัดขวางให้การประพฤติปฏิบัติดังกล่าวล้มเหลว

ข้อมูลต่างๆ เหล่านี้ จะสามารถสังเคราะห์พัฒนาเป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับ **“วิถีละวางความชั่วคราว”** ต่อไป อันเป็นองค์ความรู้ที่ขาดแคลนอย่างมากในสังคมมนุษย์ปัจจุบัน โดยการเขียนรายงานจะช่วยให้นักเรียนได้ใช้ความคิดทบทวนพฤติกรรมของตนเองที่ผ่านมา รวมทั้งกระบวนการพัฒนาตัวเองให้เจริญ

งอกงามขึ้น ซึ่งความรู้นี้จะประโยชน์สำหรับนักเรียนผู้นั้นต่อไปชั่วชีวิต

๘.๒ การสละประโยชน์ส่วนน้อย เพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่

การสามารถรักษาความสัจที่จะประพฤติปฏิบัติใน **“สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม”** ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ไม่เป็น **“ศีลพทูปาทาน”** อีกทั้งไม่เป็น **“ศีลพทูปรามาส”** ตามลำดับขั้นตอนที่ได้กล่าวมาแต่ต้น ย่อมจะส่งผลให้เกิดประโยชน์สุขต่อสังคมส่วนรวมไม่มากก็น้อย

เพราะอย่างน้อยที่สุด ภายใต้ภาวะที่ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม ถูกครอบงำด้วยความโลภและความต้องการส่วนเกินจำเป็นของชีวิต อันทำให้เกิดการแข่งขันกันแก่งแย่งทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของโลก การลดความต้องการส่วนเกินในชีวิตให้น้อยลงได้ ตามนัยแห่งการประพฤติปฏิบัติสิ่งที่เป็นประโยชน์ และเป็นธรรมที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ ๔ กรณีเช่นนี้ย่อมจะมีส่วนช่วยลดกระแสบรรยากาศการเบียดเบียนแย่งชิงในสังคมมนุษย์ ให้ลดน้อยลงได้ส่วนหนึ่ง

ยิ่งทรัพยากรธรรมชาติร่อยหรอลง และปัญหาสิ่งแวดล้อมสะสมตัวเพิ่มมากขึ้นเท่าไร ต้นทุนทางสังคมในการบริโภคทรัพยากรหน่วยต่อๆ ไป (marginal social cost) นับวันก็จะยิ่งเพิ่มสูงมากขึ้นๆ เท่านั้น ภายใต้เงื่อนไขเช่นนี้ การลดความต้องการส่วนเกินจำเป็นของชีวิต จะเป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่การเกิด **“ระบบเศรษฐกิจพอเพียง”** ซึ่งจะช่วยถ่วงดุลไม่ให้สังคมเกิดการล่มสลายเพราะการเบียดเบียนแย่งชิงกัน (เพื่อบริโภคทรัพยากรที่มีต้นทุนทางสังคมสูงมากดังกล่าว) จนระบบสังคมดำรงอยู่ต่อไปได้ยาก

เช่น สมัยก่อนที่ทรัพยากรยังอุดมสมบูรณ์ การจะสร้างเขื่อนกั้นน้ำ วางท่อก๊าซ

กิติ ฯลฯ ต้นทุนทางสังคมจะไม่สูงมากนัก เพราะชาวบ้านที่อาศัยบริเวณนั้นสามารถอพยพไปทำมาหากินที่อื่นได้ แต่เมื่อทรัพยากรต่างๆ ร่อยหรอลง การแก่งแย่งที่ทำมาหากินมีความรุนแรงมากขึ้น ที่ทำกินลดลง ต้นทุนทางสังคมในการสร้างเขื่อนเพื่อใช้พลังไฟฟ้าอย่างเขื่อนปากมูลกิติ หรือการวางท่อก๊าซเพื่อนำก๊าซขึ้นมาใช้อย่างกรณีที่จังหวัดสงขลากิติ ก็จะมีเพิ่มสูงมากขึ้นๆ เพราะปัญหาความขัดแย้งจากการแย่งชิงทรัพยากรในพื้นที่สุดท้ายก็จะส่งผลให้การบริโภคพลังงานจากโครงการเหล่านี้หน่วยต่อๆ ไป นับวันจะมีต้นทุนทางสังคมเพิ่มมากขึ้นจนระบบสังคมบริโภคนิยมแบบเดิมรองรับต่อไปไม่ได้

การที่ผู้คนในสังคมส่วนหนึ่ง (อาจจะแค่ ๑ ใน ๔ โดยไม่ต้องถึงกับทั้งหมดดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ตรัสไว้) หันมาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

การบริโภคสู่สังคมระบบ “เศรษฐกิจพอเพียง” จึงมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการช่วยถ่วงดุลไม่ให้สังคมโดยภาพรวมต้องแตกสลาย เพราะการที่ผู้คนแก่งแย่งทรัพยากรกันจนถึงขั้นนองเลือดตั้งแต่การแก่งแย่งกันเองภายในครอบครัวที่ทำให้พี่น้องฆ่ากันตายไปจนถึงความขัดแย้งเพราะปัญหาการแย่งชิงทรัพยากรระหว่างประเทศที่นำไปสู่สงครามต่างๆ

ในขณะที่การยึดเอาความต้องการส่วนเกินจำเป็นของชีวิตมาเป็นส่วนหนึ่งแห่งความเป็นตัวตนของชีวิต ทำให้เกิดพันธนาการของความกลัวในจิตส่วนลึกว่าชีวิตจะขาดพร่องไม่สมบูรณ์ (ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านั้น) และบีบคั้นให้เกิดความต้องการที่จะดิ้นรนเสาะแสวงหาสิ่งเกินความจำเป็นต่างๆ ดังกล่าว เพื่อมาเติมชีวิตให้เต็ม

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

แฉอดีตวัยรุ่น

โดย...มาว

เหนื่อย...แต่ก็ดี:

“ชื่อธรรณา เจริญสุขคะ คนจังหวัดตราด มีพี่น้อง ๕ คน เป็นคนสุดท้อง พี่ๆ เป็นผู้ชายทั้งหมด ตอนนี้อยู่เรียนอยู่โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโสภณ มัธยมศึกษาปีที่ ๕ เป็นโรงเรียนวิถึพุทธที่เคร่งครัดฝึกหนักพอสมควร หน้าที่ที่รับผิดชอบ นอกจากการเรียนหนังสือเข้าฐานฝึกงานด้านตัดเย็บแล้ว ก็รับหน้าที่ดูแลระเบียบวินัยของนักเรียนด้วย หน้าที่นี้หนัก ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ยาก เพราะการที่จะทำให้คนอื่นเชื่อฟัง หรือทำตามเรานั้นมันยาก แต่ละคนก็มีอุปนิสัย ความคิดมุมมองต่างกัน

“การทำงานกับคนหลายคน หลายจริต มันเหนื่อย หลายครั้งที่โดนแรงกระทบ บางที่ต้องดูต้องเข้มตอนคุมแถว ก็หนักใจ และท้อบ้าง อายุแค่นี้ทำไมต้องมารับผิดชอบมากมาย ต้องมาดูแลรุ่นน้อง รู้สึกว่าเขาก็ไม่ชอบให้ใครมาสั่ง มาควบคุม เราเองก็ไม่ชอบรับผิดชอบ เหนื่อย! แต่พอมาคิดอีกที ก็เป็นการฝึกที่ดีเหมือนกัน ฝึกการรับผิดชอบ ต้องใช้ศิลปะในการอยู่กับคน ทำอย่างไรเขาจะเชื่อเรา ซึ่งเพื่อนรุ่นเดียวกันอาจไม่มีโอกาสได้ฝึก ทั้งหมดนี้เป็นพื้นฐานที่ต้องใช้เมื่อโตขึ้น ต้องทำงาน รับผิดชอบต่อตนเอง ต่อครอบครัว และสังคม และคงไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมอย่างแน่นอน

“อยากฝากข้อคิดถึงเพื่อนๆ ว่าให้รับผิดชอบหน้าที่ของตนเอง ต่อการเรียน ต่อครอบครัว และหวังว่าทุกคนจะเป็นวัยรุ่นที่ดี ไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคม และพยายามยอมรับปัญหาหรือสิ่งที่ผ่านเข้ามาในชีวิตว่าเป็นแบบทดสอบบทหนึ่งของชีวิต” ๒

พวกผมได้คุยกันถึงจริยธรรมของนายกฯ ทักษิณชินวัตรที่นับวันก็ชัดเจนขึ้นว่าท่านไม่เหมาะที่จะเป็นผู้นำประเทศ ไม่ต้องพูดถึงการเป็นตัวอย่างในการใช้ชีวิตที่ฟุ่มเฟือย เช่น ดูคอนเสิร์ต กินहुฉลามเที่ยวต่างประเทศ ฯลฯ หรือการหลบเลี่ยงภาษีแบบถูกกฎหมาย เช่นการขายหุ้นชินคอร์ปให้บริษัทต่างชาติ เพราะเน้นความรวยกับความเก่งไม่ให้ความสำคัญยิ่งกัจริยธรรม จึงมีนักกฎหมายที่เก่งแต่ขาดจริยธรรมช่วยคิดวิธีเสียภาษีน้อยที่สุด หรือไม่เสียภาษีเลย ไม่พยายามเสียภาษีเพื่อประเทศชาติในการทำธุรกิจ

แต่กลับพยายามผลักดันความไม่ถูกต้องให้ถูกต้องอย่างไร้สำนึกด้านจริยธรรม ที่พร้อมเสียสละตำแหน่งและอำนาจ มากกว่าการรักษาตำแหน่งและอำนาจไว้

พวกผมคิดว่าเพียงแค่การมองผู้ประท้วงรัฐบาลด้วยโทสะก็แสดงถึงการไร้จริยธรรมผู้นำและการไร้วุฒิภาวะของผู้ปกครองประเทศแล้ว จะกล่าวไปโย

นายกฯ พระราชทานที่ไม่ขัดประชาธิปไตย

ไม่ต้องพูดถึงการเป็นผู้นำประเทศ แล้วจะช่วยเหลือเฉพาะผู้ที่เลือกสมาชิกพรรคไทยรักไทยเป็นหลัก ทั้งๆ ที่เงินภาษีมาจากประชาชนทุกพรรคและไม่ล้งกััดพรรค เพื่อให้รัฐไว้พัฒนาประเทศมิใช่พัฒนาพรรคไทยรักไทย แม้การมองประชาชนที่มีความเห็นต่าง เป็นฝ่ายตรงข้ามหรือศัตรูแล้วไม่ปรามคนที่เห็นด้วยกับท่านนายกฯ ทักษิณอย่างจริงจัง ที่ใช้ความรุนแรงกับผู้ที่เห็นต่าง หรือถึงกับมองประชาชนผู้เสียภาษีเลี้ยงตนและพวกของตนที่ออกมาประท้วงตนว่าเป็นก๊วยข้างถนน

ไม่ต้องพูดถึงการตัดสินใจยุบสภาเพื่อเลือก ส.ส. เข้ามาใหม่ ทั้งๆ ที่ ส.ส.ที่มีอยู่เต็มสภาก็สามารถทำหน้าที่ปฏิรูปการเมืองได้ เป็นผลให้ชาติสูญเสียเงินนับพันล้านในการจัดการเลือกตั้ง และเลือกตั้งไปแล้วก็ทำให้สภา ส.ส.มีปัญหาชาติมีปัญหายิ่งขึ้นดังนี้

1. ไม่สามารถปฏิบัติตามกระบวนการให้มี ส.ส. ได้ครบ ๕๐๐
๒. ไม่สามารถเรียกประชุมรัฐสภาได้หลังเลือกตั้งครบ ๓๐ วัน
๓. ไม่สามารถคัดเลือกให้มีประธานรัฐสภาได้
๔. ไม่สามารถคัดเลือกหรือแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีคนใหม่ได้
๕. ไม่สามารถจัดตั้งรัฐบาลใหม่เพื่อบริหารบ้านเมืองได้

แต่นายกฯ ทักษิณและรัฐบาล โดยเฉพาะ ธรรม. ไม่ได้แสดงความรับผิดชอบถึงผลเสียหายที่เกิดขึ้น

ถึงการแสดงออกมาเป็นคำพูดและการกระทำ

พวกผมฝันว่าจะมีผู้นำประเทศที่ใจไม่คับแคบปกครองแผ่นดินโดยธรรม เช่นในหลวงของเรา หากมีคนประท้วงก็จะเรียกมาพูดคุย หรือไม่ก็เข้าไหาพูดคุยเพื่อความสมานฉันท์ ใครออกมาต่อต้านผู้ประท้วงก็เข้าไปพูดคุยให้หยุดคุกคามผู้ยืนอยู่ฝ่ายตรงข้ามรัฐบาล เพื่อมิให้คนในชาติทะเลาะกันเพราะตัวเอง หรือรัฐบาลที่ตนเป็นผู้นำ

และพวกผมฝันต่อไปว่ารัฐบาลชุด ดร. ทักษิณจะได้แสดงความเสียสละครั้งสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ คือ เสนอนายกฯ และคณะรัฐมนตรีชุดใหม่ แล้วกราบบังคมทูลถวายในหลวงทรงพิจารณาหรือวินิจฉัย ซึ่งพวกผมคิดว่าเป็นทางออก แต่รัฐบาลไม่รับทำ เช่นครั้ง อ.สัญญา ธรรมศักดิ์ ที่รองประธานสภาทำหน้าที่ บัดนี้จึงตกเป็นภาระหน้าที่ฝ่ายตุลาการตามที่พวกเราฝากความหวังไว้แล้วละครับ

พวกผมได้ฟังพระราชดำรัสประธานแก่ตุลาการศาลปกครอง และผู้พิพากษาศาลยุติธรรมเมื่อ ๒๕ เม.ย. ๔๙ ที่วังไกลกังวล ว่ามาตรา ๗ ไม่ได้บอกให้พระมหากษัตริย์ตัดสินใจทำทุกอย่าง ถ้าทำได้เขาจะว่าพระมหากษัตริย์ทำเกินหน้าที่ได้

ฉะนั้น ผมคิดว่าในระบอบประชาธิปไตยพวกเรานี้แหละครับ เป็นผู้นำเสนอนายกฯ ที่ประชาชนทุกฝ่ายยอมรับได้ ให้ในหลวงทรงพิจารณาเพื่อที่เราจะได้นายกฯ พระราชทานในความรู้สึกของผมและอีกหลายๆ คน

ครั้งที่ ๑๗ ก.พ.๔๙ ณ ห้องประชุมคณะ
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัด
รายการรำลึกถึงพระเดชพระคุณท่านพุทธทาส
มหาเถระ เนื่องในวันครบ ๑๐๐ ปี ท่าน
พุทธทาส มีนิตรรศการ หนังสือ อภิปราย
ปาฐกถา จากผู้ทรงคุณวุฒิ มีชื่อเสียง เช่น
คุณหมอบริเวณ น.พ.บัญญัติ คุณเนาวรัตน์
พระคุณเจ้าไพศาล วิสาโล ฯลฯ เนื้อหาใจ
ความพุ่งเป้าไปที่ **“ศีลธรรมไม่กลับคืนมา
โลกจะพินาศ”** ผู้อภิปรายเปิดใจว่าไม่คิดว่าสิ่ง
นี้จะเกิดขึ้นในยุคนี้ ศีลธรรมถูกจำกัดเนื้อที่
คับแคบลงอย่างน่าใจหาย หากชาวพุทธไม่
ร่วมมือ ร่วมใจกันกอบกู้ให้กลับคืนมา สงสัย
ว่าโลกจะรุ่มร้อนยิ่งขึ้นแน่นอน

๑๐๐ ปีที่ยังคงอยู่

เนื่องแต่ว่าบรรยากาศสังคมไทยช่วงนี้
ค่อนข้างจะสับสน ซบซ้อน ในเชิงของการตี
ความ การให้ความหมาย โดยเฉพาะแวดวง
การเมือง เศรษฐกิจ

สิ่งที่ผู้อภิปรายหยิบยกขึ้นมา คือ
จริยธรรมการเมือง จริยธรรมการบริโภค
จริยธรรมการค้า ใครที่สนใจรายละเอียด
หาอ่าน หาฟังจาก **“สื่อเครือข่ายธรรมโฆษ”**

พระคุณเจ้าไพศาล วิสาโล บรรยายเรื่อง
ศีลธรรม ว่าถูกจำกัดวงคับแคบไว้เพียง
แวดวงนักปฏิบัติธรรม คนวัดคนวา พระสงฆ์
องค์เจ้าเท่านั้น จึงทำให้ประชาชนคุณภาพ
ต่ำลง เพราะไม่นำศีลธรรมไปใช้ในวิถีการ
ดำเนินชีวิตประจำวันด้วย

ฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง นักธุรกิจ
นักวิชาการ ฯลฯ จึงมีทางหลีกเลี่ยงการ
กระทำอันมิชอบ หาทางออกด้วยบทกฎหมาย

หรือการตีความจำกัดในแวดวงที่ถูกกำหนดขึ้น
เฉพาะการมากขึ้น การผิดศีลธรรมถูกตีความ
จำกัดความหมายจากการสัญญาทางการเมือง
การค้า การลงทุน และอื่นๆ การได้กำไร การ
ได้เปรียบกว่าคนอื่นๆ ที่อาศัยทิศทางได้มาจาก
อำนาจที่เหนือกว่า ทำให้ค่าทางศีลธรรมถูก
ลบไป อันเป็นทางมาของความเสื่อมทางจิต
วิญญาณมนุษย์

ไม่จำเพาะแต่เหตุการณ์ทางการเมือง
เท่านั้นที่มีท่าทีจะร้อนขึ้นๆ เศรษฐกิจด้านการ

บริโภค ราคาเครื่องอุปโภคทั้งที่จำเป็นและ
ไม่จำเป็นถีบตัวสูงขึ้น ชาวที่ได้ยินมาจากวิทยุ
กระจายเสียง สถานีปักกิ่ง ประเทศจีน
ก้าวหน้าเร็วเกินคาดหมาย นักจัดรายการ
หญิงจากปักกิ่ง พูดภาษาไทยปร้อ ไม่แพคน
ไทยในเมืองไทย ดูจะดีกว่าดาราทอง นักเรียน
นอก สำเนียงแปร่งด้วยซ้ำ เล่าถึงสินค้า
ฟุ่มเฟือยประเภทยี่ห้อต่างๆ จำพวกเครื่องสำอาง
กระเป๋า รองเท้า เสื้อผ้า ฯลฯ ราคาเป็นแสน
เป็นล้านหยวน ได้รับการตอบรับจากผู้หญิงจีน
ยุคนี้เกินคาดหมาย ด้วยเธอให้เหตุผลว่าเป็น
สินค้าผลิตอย่างประณีต การบริการต้อนรับ
ลูกค้าน่าชื่นใจ ยกฐานะผู้ใช้ ให้ความมั่นใจผู้
บริโภค สตรีในประเทศจีนในวันข้างหน้า มีแต่
จะก้าวล้ำไปสู่ความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยกว่ายิ่งขึ้นๆ

เมื่อหลังบ้านฟุ่มเฟือย หน้าบ้าน โดย
เฉพาะข้าราชการ พ่อค้า ก็คงต้องหาเงินมาก

ขึ้น จริยธรรมประจำอาชีพต่างๆ ก็คงจะ
กร่อนลงไปๆ เพื่อให้รายได้พอกับรายจ่าย
ประเทศจีนคงลืมนประวัติศาสตร์การปฏิบัติที่
เพิ่งเปลี่ยนอำนาจจากฮ่องเต้มาสู่ประชาชนไม่
นานเท่าไรนักไปแล้ว เมื่อประชาชนเดินทาง
เข้าสู่กระแสเดิม เหมือนราชสำนักซูสีไทเฮา
ในอดีต ที่จะต้องบริโภคอาหารในแต่ละมื้อ
ไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ อย่าง แล้วผลที่จะเกิดขึ้นจะ
แตกต่างไปจากสมัยนั้นได้อย่างไร?

ประเทศไทยกำลังพยายามหาวิธีการแก้
ปัญหาความฟุ้งเฟ้อเหล่านี้ โดยการยกวิถี
ชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงขึ้นมาแก้ปัญหา แม้จะ
ได้รับการตอบรับไม่มาก แต่หากปัจเจกบุคคล
ใดจะพิสูจน์ก็ย่อมทำได้ เป็นการท้าทายผู้
ต้องการคำตอบที่แน่นอนเหล่านั้น

สถาบันศาสนาน่าจะกระเถิบตัวขึ้นมา
แสดงบทบาท เป็นผู้ชูธงศีลธรรมให้แก่
ประชาชน ศาสนิก โดยเฉพาะพุทธศาสนา
ซึ่งเป็นศาสนาที่มีหลักธรรมทั้งเชิงวิชาการ
ภาคทฤษฎี การอธิบายที่แจ่มแจ้งไว้
อย่างละเอียดลออ ย่อมมีหนทางกว้างขวาง
สะดวกกว่าในการทำความเข้าใจ ให้ความรู้แก่
ประชาชนคนดี ควรมุ่งเฟื่องช่วยเหลือกันและ
กัน ด้วยการหันมามองที่ตนเอง นำหลักการ
ทางศาสนาที่กำหนดความหมาย แม้เพียง
ระนาบต้นๆ มาประพฤติให้เป็นปกติ ระวัง
ความโลภ ควบคุมความโกรธ รู้ให้เท่าทัน
ความหลง ที่มีช่องทางมาทุกทิศทาง อย่าให้มี
อำนาจสั่งการตนง่ายตายนัก วิธีนี้ก็คงจะพอ
หวังได้ดังที่หวัง

๑๐๐ ปีที่ผ่านมา หรือ ๑๐๐ ปีข้างหน้า
คงไม่สำคัญเท่ากับปัจจุบันที่เป็นอยู่ แต่ใน
ขณะเดียวกันก็ไม่ปฏิเสธว่าความดีใดใน ๑๐๐
ปีที่เคยดี ปัจจุบันก็ควรนำมาใช้ด้วย ไม่ควร
ปฏิเสธด้วยวลีว่าล้าสมัย

และหากว่ายังไม่แน่ใจว่าสิ่งไหนจะดีหรือไม่ดีในอีก ๑๐๐ ปีข้างหน้า เมื่อนำมาทดสอบ

กระทำ ปฏิบัติในวันนี้แล้ว ช่วยคลี่คลายปัญหา
ผ่านหนักรอคอยเดือดร้อนลงได้ ก็คงไม่ต้อง
รอคำตอบว่าดีแน่ในอีก ๑๐๐ ปีข้างหน้าเช่นกัน

การได้เปรียบใดๆ ไม่ว่าจะชาติตระกูลสูงกว่า
ยศศักดิ์มากกว่า ตำแหน่งใหญ่กว่า พรรค
พวกเยอะกว่า โอกาสเหนือกว่า ฯลฯ ควร
ยกไว้ก่อน ไม่พียงนำมาคำนวณเพิ่มค่าให้ตน
นี้เป็นหนทางเดียว ที่จะปิดประตูความเสีย
เปรียบคนที่ด้อยกว่าในทุกๆ เรื่อง

การเปลี่ยนทัศนคติจากที่เคยรู้สึก
เมื่อเรามีโอกาส มีช่องทาง สวรรค์เป็นใจ
ประตูเปิดให้ ฯลฯ แล้วเราไม่รับ แสดงถึง
ความเขลาเบาปัญญา มาคิดในทิศทางใหม่ว่า
**ผู้สละให้ในทุกๆ กรณีนั้นแหละคือผู้มีโอกาส
เลือกสิ่งที่ดีกว่า** คงจะเป็นแสงสว่างอันงดงาม
ที่จะส่องมาถึงโลก

เริ่มตั้งแต่สมาชิกในครอบครัว ที่พ่อ แม่
ลูก จะช่วยกันประหยัด ช่วยกันขยันขันแข็ง
ไม่ตั้งจิตปรารถนาสิ่งใดเป็นพิเศษแก่ตน
แม้ตัวเองจะต้องทำงานหนักยิ่งกว่าใครใน
ครอบครัว ที่ดูประหนึ่งเป็นคนเสียเปรียบคน
อื่นๆ ในบ้าน คนนั้นก็ไม่น้อยใจ ไม่เสียใจว่า
เราถูกเอาเปรียบ

หรือไม่ในอีกมุมหนึ่ง พ่อบ้านที่มีนิสัย
เคยชินนอนตื่นสายบ่อยๆ นั่งอ่านหนังสือพิมพ์
ชดก้าแพเฉยๆ เป็นประจำ จะตื่นให้เข้าชั้น
อ่านใจคนในบ้านได้ดีกว่าอ่านข่าวจากหนังสือ
พิมพ์ ล้างถ้วยกาแฟเองแทนรอให้แม่บ้าน
หรือคนใช้มาเก็บรายจ่ายในเรื่องนี้ก็ลดลงทันที

ลูกที่เคยกลับบ้านตอนเช้า ใกล้เคียง
หรือตื่นหลังอาหารเช้าทุกวัน หัดอยู่บ้าน ช่วย
ดูแล บุรณะ ซ่อมแซม ใช้เวลาอยู่กับคนใน
ครอบครัวมากขึ้น แทนการไปเที่ยวเตร่กับ
เพื่อนฝูง ไปทำกิจกรรมนอกบ้านส่วนใหญ่
ช่วยลดบรรยาอากาศความเหงาใจแก่กันและกัน
ความสุขที่เกิดมาแต่ความหวังแต่เรื่องเงิน
เดือนขึ้น ตำแหน่งใหญ่เร็วๆ ก็คงจะลดความ

ต้องการลงเหมือนกัน ความสุขอันมาจาก
ความเห็นอกเห็นใจ เข้าอกเข้าใจกันและกัน
ของบรรดาสมาชิกในบ้านเรือน ย่อมนำมาซึ่ง
หัวใจที่พอได้ง่ายกว่า

ภรรยาที่ต้องทำงานเหนื่อยจากทั้งนอกบ้าน
ในบ้าน คงมีเวลาผ่อนคลาย เพิ่มเบาจากน้ำใจ
ของคนร่วมครัวเรือนเดียวกัน เป็นกำลังใจให้
เธอมีน้ำอดน้ำทนเพิ่มขึ้น ที่จะทำหน้าที่บริการ
ทุกคนในครอบครัว อย่างไม่รู้สึกรู้สึกกดดัน
เพียงฐานะสมมติที่ได้กำหนดไว้ว่า “แม่บ้าน
ต้องตื่นก่อน นอนทีหลัง ทำก่อน กินทีหลัง”
จึงจะเรียกว่า “แม่ศรีเรือน” ทำให้โอกาส
ความเป็นลูกหนี้เงินกู้ของคนในครอบครัวลด
น้อยลงด้วย

แม่เด็กๆ ที่ยังไม่มียารายได้ และมักมียาราย
จ่ายมากกว่าใครๆ ก็ร่วมกระบวนการทำความ
ดีเหล่านี้ได้ ด้วยการไม่เรียกร้องขออะไร ที่
ไม่จำเป็นจริงๆ จากผู้ใหญ่ หรือถ้าอยากได้
ก็จะพยายามขวนขวาย เอาแรงงานตัวเอง
เข้าแลกเสมอ พยายามตั้งอธิษฐานจิตไว้กับ
ตัวเองว่าจะไม่เอาไม่ได้อะไรมาโดยเปล่าๆ
อนาคตของเด็กจะเป็นผู้ใหญ่ที่ซื่อตรง ขยัน
หมั่นเพียร หนักเอาเบาสู้ เพราะต้นไม้นี้
เติบโตมาแต่รากแก้วที่แข็งแรงเป็นบาทฐาน

คนเฒ่า ผู้มากด้วยอายุ แม่ชีวิตที่เคลื่อน
ไปในแต่ละวัน จะดูประหนึ่งไปสู่ความตาย ไร้
ผลผลิต แต่ถ้าผู้เฒ่ามีชีวิตในวันหนึ่งๆ อย่างมี
สติสัมปชัญญะ ระมัดระวังดูแลตัวเอง ด้วย
อาหารการกินที่ง่าย สะดวก มีประโยชน์
เลี้ยงง่าย บำรุงง่าย ปล่อยวางใจได้เร็ว ไม่
ติดอยู่ในความข้องใจ ไม่หลงไหลตามความ
เคยคุ้น มีความปรับตัว ปรับใจทันท่วงที ไม่
หลงวัย ไม่กลัวตาย ไม่หวั่นที่จะอยู่ รู้จัก
ประมาณในการใช้งานอวัยวะต่างๆ อย่าง
ชาญฉลาดรู้เท่าทัน ผู้สูงวัยเหล่านั้น ก็
จะเป็นประดุจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ร่มโพธิ์ร่มไทรที่
สมาชิกในครอบครัวจะตั้งไว้เคารพนับถือ

นอกจากนี้แล้ว ผู้อยู่ในวัยฉกรรจ์ วัย
หนุ่มสาว ที่ยังมีเรี่ยวแรงยิ่งกว่า ไม่ประมาท
ในการดูแลสุขภาพตัวเอง ไม่นำไปข้องแหวะใน
อันตรายต่างๆ ทั้งด้านการกินอยู่ การทำงาน
การเกี่ยวเกาะสัมพันธ์กับเรื่องใดๆ กับใครๆ ก็
ยิ่งปิดทางเสียหายทรัพยากรที่ยังมีคุณภาพดี
เหล่านี้ ก็จะมีส่วนเพื่อ ส่วนเหลือในการนำ
สิ่งที่ดีนี้ไปช่วยเหลือทำประโยชน์ให้คนอื่นอีก
มากมายด้วย

จำนวนคนทุพพลภาพ คนไร้คุณภาพ คน
ด้อยสมรรถภาพ ก็จะลดลง ความสูญเสีย
แรงงานของคนดีๆ ที่ต้องเพื่อไปแก้ไขความ
ด้อยต่างๆ เหล่านี้ก็จะได้กลับคืนมาอีก

ตัวอย่างดีๆ ทั้งหลายจะมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น
เป็นแรงผลักดันให้คนที่ยังไม่ดี หรือยังไม่พอ
หรือยังไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร ที่เรียกว่าดี
จะได้เห็นทิศทาง เจริญรอยตามมากขึ้น

สถาบันครอบครัวเป็นแหล่งผลิตคนดี
ระนาบต้นดังกล่าวมานี้ จะเป็นหนทางหนึ่ง
ที่บอกคำตอบแก่ผู้แสวงหาคำตอบว่า เราจะ
เริ่มกันที่ตรงไหนก่อน ในการพัฒนาคนให้เป็น
คนดี แล้วขยายอาณาเขตคนดีให้แผ่กว้าง
ออกไปพัฒนาประเทศชาติบ้านเมือง และ
โลกตามลำดับ

คนที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งใหญ่ด้วยความคิด ด้วย
สติปัญญา ด้วยคุณธรรม คงมองออกว่าการ
เป็นคนดีนั้นไม่ต้องรอให้ใครทำก่อน หรือทำ
นำเรา หากเราอยากได้คนดีจริงๆ ก็น่าจะ
เริ่มที่เราเป็นคนแรก เพราะเป็นความหวังที่
ใกล้ตัวที่สุด

เริ่มจากการตรวจสอบตัวเองว่าอะไรที่ยัง
ไม่ดี เราควรแก้ไข ปรับปรุงใหม่ไหม? มี
อะไรที่ดีแล้วของเราบ้าง? เรามั่นใจ มันคง
ในความดีนั้นเพียงใด?

แล้วค่อยๆ กระเถิบมองไปที่คนอื่นๆ
ตั้งแต่คนที่อยู่ห่างจากเราน้อยที่สุด ว่าเขา
มีอะไรที่ยังไม่ดี? แล้วเราให้โอกาส ให้คำ

แนะนำดีๆแก่เขา โดยไม่หวังวิตกว่าเขาจะดี
แข่งกับเรา หรือจะดีกว่าเราขึ้นมาได้ไหม?
และถ้าใครที่มีดีอะไรๆ แล้ว เราพร้อมที่จะเปิด
โอกาส สนับสนุนให้ดีของเขาได้แผ่ขยายออกไป
ให้คนอื่น ๆ ได้รับประโยชน์นั้นๆ เพียงใด ?
แม้เรื่องนั้น สิ่งนั้นอาจทำให้เราต้องเสีย
ประโยชน์ เสียส่วนได้ของเราไปบ้างก็ตาม

หากสองกรณีที่ยกตัวอย่างขึ้นมา นี้ เป็น
เรื่องไม่ยาก ทุกคนพร้อมจะทำ ยินดีจะทำ
คนดีที่โลกต้องการก็คงเกิดขึ้นไม่ยากเหมือนกัน

แต่เหตุการณ์ที่เคยเกิดมาแล้ว หรือกำลัง
เกิดขึ้นในปัจจุบัน อยู่ในรูปรอยที่กล่าวถึงนี้
หรือไม่? ทั้งที่ใครสักคน หรือหลายๆ คนกำลัง
ถูกจัดไว้เป็นผู้ถูกกล่าวหาว่า **“ไม่ถูกต้อง-ขาด
จริยธรรม”** ในการถือโอกาสในตำแหน่ง ใน
หน้าที่ ในฐานะสมมุติต่างๆ ที่เหนือกว่าคน
จำนวนมาก เพิ่มความมี ความได้ให้ตนเอง ให้
แก่ผู้ใกล้ชิดกับตัวเองเท่านั้น แต่กระจาย
ความทุกข์ให้แก่คนอื่น หนี้สินที่ต้องช่วยกันใช้
โดยผู้ช่วยใช้หนี้ไม่ได้ใช้สิ่งที่ไปทำขึ้นเป็นหนี้
สักเท่าใด การประท้วง โปนทะนาปาวร้อง
จึงเกิดขึ้น เกิดพฤติกรรมลับสนซบซ้อน
จนยากแก่การตอบให้แน่ชัดฟันธงลงไป
ที่เดียวว่า ใครผิดก่อน? ใครผิดกว่ากัน? ดังเช่น
คุณหมอประเวศกล่าวตอนหนึ่งในการปาฐกถา
ที่ห้องประชุมคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัยในงานครบ ๑๐๐ ปี ท่านพุทธทาสว่า

“กรณีพิพัตริ จำลอง ศรีเมือง ออกมา
รวมพลตัดทานการเข้าตลาดหลักทรัพย์ของ
เบียร์ตราช้างนั้น คนประเภทหนึ่งกล่าวหาว่า
คุณจำลองทำไม่ถูก ทั้งๆ ที่เบียร์ เหล้าเป็น
ของมีนเมา และ การที่สื่อยอมนำเสนอภาพ
คนๆ หนึ่งออกมาชี้นิ้วคนดูว่า เป็นคนไทยหรือ
เปล่า? (ที่ไม่ดื่มเบียร์ตราช้าง) เป็นการนำเสนอที่
ถูกต้องแล้วหรือ?”

สองกรณีที่ยกมา คุณหมอประเวศพูดว่า
เป็นตัวอย่างที่แสดงถึงความลับสนในการ

ตีความด้านศีลธรรม เป็นปัญหาหนึ่งที่น่ามา
ซึ่งโลกาจะพินาศ

คำกล่าวล่วงหน้าของท่านพุทธทาส เป็น
คุณูปการอันยิ่งต่อสังคมไทย ที่เตือนบอก
สัญญาไว้ให้แก่คนรุ่นนี้มาก่อนแล้ว แต่พวก
เราได้ระลึกถึงลัจธรรมนี้มากน้อยเพียงใด?

จากลูกชาวบ้านธรรมดาๆ ทำมาเป็นแบบ
อย่างการดำรงชีวิตตามวิถี “ความพอเพียง”
จนกระทั่งได้รับการยกย่องสถาปนาขึ้นไปสู่
บุคคลระดับโลก ในประกาศของยูเนสโก ย่อม
ยืนยันอย่างดีไม่น้อยแล้วว่า “ผู้รู้จักพอ มีใจพอ
สันโดษมักน้อยยอมอยู่เป็นสุข” น่าจะเพียงพอ
ที่จะเชื่อมั่นตามพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ว่า **“วิถีชีวิตแบบ
เศรษฐกิจพอเพียง”** นั้นแหละคือกุญแจ
ไขปัญหา

ในเมื่อกระแสหลักทั้งสองทางนี้มาสาน
สัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หลักการ
ดำเนินชีวิตด้วยศีลธรรมในสถาบันศาสนา
และหลักการปกครองด้วยทศพิธราชธรรมใน
สถาบันกษัตริย์ น่าจะเป็นความอบอุ่นใจ สร้าง
เพิ่ม ความมุ่งมั่นให้กับคนไทยเราในการเชื่อฟัง
ปฏิบัติพร้อมๆ กันทุกฝ่ายแล้ว ก็คงไม่ต้องรอว่า
๑๐๐ ปีต่อไปสถานการณ์จะดีขึ้น หรือ ๑๐๐ ปี
ที่ผ่านมามันดีกว่าเดี๋ยวนี้อย่างไร เพราะพระ
พุทธองค์ตรัสว่า

**บุคคลผู้มีศีลเพ่งพินิจ มีชีวิตอยู่วันเดียว
ประเสริฐกว่าผู้ทุศีล จิตไม่มั่นคง มีชีวิตอยู่
ร้อยปี**

**บุคคลผู้มีปัญญาเพ่งพินิจ มีชีวิตอยู่
วันเดียว ประเสริฐกว่าผู้ไร้ปัญญา จิตไม่
มั่นคง มีชีวิตอยู่ร้อยปี**

**บุคคลผู้พิจารณาเห็นธรรมอันสูงสุด มี
ชีวิตอยู่วันเดียว ประเสริฐกว่าผู้ไม่พิจารณา
เห็นธรรมอันสูงสุด มีชีวิตอยู่ร้อยปี**

(พระไตรปิฎกฉบับหลวง เล่มที่ ๒๕ คาถาธรรมบท
สหัสสวรรคที่ ๘ ข้อที่๑๔)

“ละ เหลียวเบิ่งเมียน้อยเขานั้น คืออวบนั่น
ใส่สายเดี่ยว เมียเจ้าของนั้นเหี่ยว นอนตา
เหลื่อมม่องๆ สายสิญจน์ต้องละอยู่ค่อ จอย
กะจอยกะต้อ จอยกะจอยกะต้อ ย้อนลาวบ่น
อมีแอ้งมีแต่แนวสำแดงถึกกลืนแอ้งก็เซล้ม
ถึกกลืนแอ้งก็เซล้ม...”

เสียงเพลงหมอลำดังก้องมาจากงานศพ
นายโตที่คุ้มบ้านใต้ นายโตตายด้วยโรคหัวใจ
ล้มเหลวเฉียบพลัน ตั้งศพมาได้สองวัน พรุ่งนี้
ป้ายโม่งชาวบ้านก็จะร่วมกันแห่ศพนายโตสู่
เมรุวัดในหมู่บ้าน

นับว่าเป็นประเพณีท้องถิ่นที่ชาวบ้านมีน้ำใจ
ช่วยเหลือกันโดยไม่ต้องร้องขอให้ว่าวน

ต่างกับยุคนี้ เมื่อมีคนตายในหมู่บ้าน
เพียงโทรศัพท์แจ้งบริการจัดการศพครบวงจร
เท่านั้นก็วางภาระได้เลย เริ่มตั้งแต่มีรถยนต์
รับศพจากโรงพยาบาลมาส่งถึงบ้าน มีโลงพร้อม
ฉีดยาศพบรรจุศพให้เสร็จ จัดดอกไม้รูปเทียน

หน้าศพให้ด้วย ตามด้วยเครื่องเสียง
ทีวี ๒ จอใหญ่ สำหรับชาวบ้านที่มา
ช่วยงานได้ดูกันตลอดงาน วันสุดท้ายก็
จัดรถบรรทุกศพแห่ไปส่งถึงวัดเป็น
ขั้นตอนสุดท้าย

คนรุ่นเก่ายึดประเพณีมีน้ำใจพึ่งพา
อาศัยฝากผีฝากไข้กัน และสำนึกว่า
เราต้องไปช่วยงานศพเพื่อนบ้าน เพื่อ
ยามเราตายเพื่อนบ้านก็จะได้มาช่วย
งานศพเราบ้าง นับเป็นค่านิยมที่น่าสืบทอด

เทียนไร้แสง

เสียงบรรเลงเพลงฉัณนิกันแสงดังก้องมา
จากบ้านงานศพนายพิมพ์ที่สิ้นใจไปเมื่อคืนนี้
เขื่อนานายพิมพ์เป็นโรคท้องร่วงเฉียบพลัน
ผสมกับโรคเบาหวานและสภาพร่างกายที่
อ่อนแอมาก่อน หมอจึงยากที่จะเยียวยาช่วย
ชีวิตให้ยืนยาวได้

ถ้ามีคนตายในหมู่บ้านเมื่อสิบกว่าปีก่อนนั้น
ญาติพี่น้องเพื่อนบ้านใกล้เคียงจะช่วยกันต่อ
โลงศพ คนมีเงินน้อยก็ซื้อไม้จากโรงไม้ คน
จนก็หาตัดไม้เลื่อยไม้ตามหัวไร่ปลายนาทำ
โลงศพ กว่าจะเสร็จใช้การได้ก็นานเป็นวัน

เอาไว้เป็นเยื่อใยผูกพันกันในชุมชน แทนที่จะ
หวังพึ่งพาแต่บริการจัดการศพครบวงจร
และทอดทิ้งวงจรในชุมชนให้ขาดหายไป

สองสามเดือนที่ผ่านมา คนในหมู่บ้าน
ทั้งหนุ่มสาวแก่เฒ่าล้มหายตายจากไปถึง ๗
คนมากผิดปกติกว่าทุกๆ ปีที่ผ่านมา ทำให้
โจษขานกันว่าเกิดอาเพศเหตุร้ายในหมู่บ้าน
ผู้คนหวาดระแวงกลัวอำนาจภัยลี้ลับ ภูตผี
ปีศาจต่างๆ นานา

ครั้นผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้านไปรับทุกข์
กับพระสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ในตำบลหมู่บ้าน ล้วนชี้

แนะนำให้ทำบุญเลี้ยงพระทำพิธีปิดรังควานขับไล่
 ภูตผีปีศาจออกไปจากหมู่บ้าน ชาวบ้านก็
 เห็นดีเห็นงามด้วย จึงนิมนต์คณะสงฆ์ประจำ
 ตำบลจัดการทำพิธีให้ ท่านกำหนดเอาวันเสาร์
 ที่ ๖ อาทิตย์ที่ ๗ เป็นวันทำพิธีสำคัญที่ศาลา
 การเปรียญวัดในหมู่บ้าน ให้ชาวบ้านเตรียม
 เครื่องประกอบพิธีให้พร้อมคนละชุด เช่น
 ไล่เทียนยาววัดรอบหัว ๑ ท่อน ยาววัดจาก
 ต้นคอถึงสะดือ ๑ ท่อน ไม้ไผ่ชากยาว ๑
 คอก ฝาปลายเอากะดาศแผ่นเล็กๆ เสียบไว้
 ปลายอีกด้านหนึ่งฝาไว้ ๒ จุด เอาด้ายดำ
 ด้ายแดงสอดไว้ ไม้ไผ่ชากแบบนี้มีจำนวนเท่า
 อายุของคนทำ เช่น อายุ ๓๐ ปี ก็ ๓๐ อัน
 มัดรวมกันพร้อมเขียนชื่อกำกับไว้ด้วย นอก
 จากนั้นทุกบ้านจะต้องห่อเงิน ๑๒ บาท พร้อม
 ดอกไม้ธูปเทียนและสายสิญจน์ ๑ ม้วน

ครั้นถึงวันทำพิธี พระสงฆ์ ๙ รูป จาก ๙ วัด
 ก็เอาไล่เทียนของชาวบ้านทุกคนมามัดรวมกัน
 แล้วเริ่มพิธีสวดมนต์ สวดนานมาก พร้อม
 เอาไล่เทียนที่มัดรวมกันนั้นไปไว้ที่ปากหม้อกร
 ไบใหญ่ จุดไล่เทียนพร้อมกับสวดมนต์ให้น้ำตา
 เทียนหยดลงใส่น้ำในไหนั้น

บ่ายวันต่อมา เมื่อพิธีสวดมนต์จบแล้ว
 ชาวบ้านที่มาร่วมพิธีก็เอาภาชนะมาตักเอาน้ำมนต์
 ไปอาบโปรดเสาะเรือน นำเอาไม้ไผ่ชาก
 ที่เขียนชื่อของตนกลับไปปักไว้รอบบ้าน พระ
 สงฆ์ทั้ง ๙ รูป ก็เอาสายสิญจน์โยงจากศาลา
 ไปตามเสาไฟฟ้าจนสุดถนนทุกสายในหมู่บ้าน
 แล้วชาวบ้านก็เอาสายสิญจน์มาผูกต่อโยงไป
 วงรอบเรือนตนเอง เอาทรายไปกองไว้สี่
 มุมเมืองของหมู่บ้าน พระสงฆ์สวดมนต์พร้อม
 ปักธงทิวจนวนรอบหมู่บ้านเป็นอันเสร็จพิธี

เรื่องความเชื่ออำนาจภูตผีปีศาจของ
 ชาวบ้านที่ไร้การศึกษาในสมัยก่อนนั้นถือเป็น
 เรื่องธรรมดา เพราะสมัยนี้ ถึงการศึกษา
 วิทยาการก้าวหน้าทันโลกสารพัด คนจำนวน
 ไม่น้อยก็ยังเชื่อถืออำนาจเร้นลับภูตผีปีศาจ

เหมือนเดิม แม้คนมีการศึกษาสูงๆ ก็เถอะ
 ยังไม่วางมงายอยู่กับเรื่องแบบนี้เหมือนกัน

เมื่ออำนาจเร้นลับภูตผีปีศาจยังมีบทบาทใน
 สังคมอยู่เช่นนี้ โสยศาสตร์ เครื่องรางของขลัง
 หรือดิรัจฉานวิชาหลายรูปแบบก็มีโอกาสเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต
 ค่านิยมสังคม ยิ่งพระสงฆ์ผู้สืบ
 ศาสนาที่อยู่ใกล้ชิดผูกพันกับชาวบ้านในชีวิต
 ประจำวัน ก็ยิ่งหลงมงายอยู่กับลัทธิเทวนิยม
 และปฏิบัตินอกเขตพุทธเช่นนี้ ก็ยากที่จะ
 นำพาชาวบ้านพ้นอวิชชาได้

จึงน่าหวังใยว่าพระสงฆ์จะนำพาชาวบ้านไป
 ทางไหนกันแน่ ไปสู่แดนพุทธหรือนอกแดนพุทธ
 หากปล่อยให้ตาถั่วจูงตาบอดจะมีพากันเข้ารก
 เข้าพงไปสู่ดงหรือ

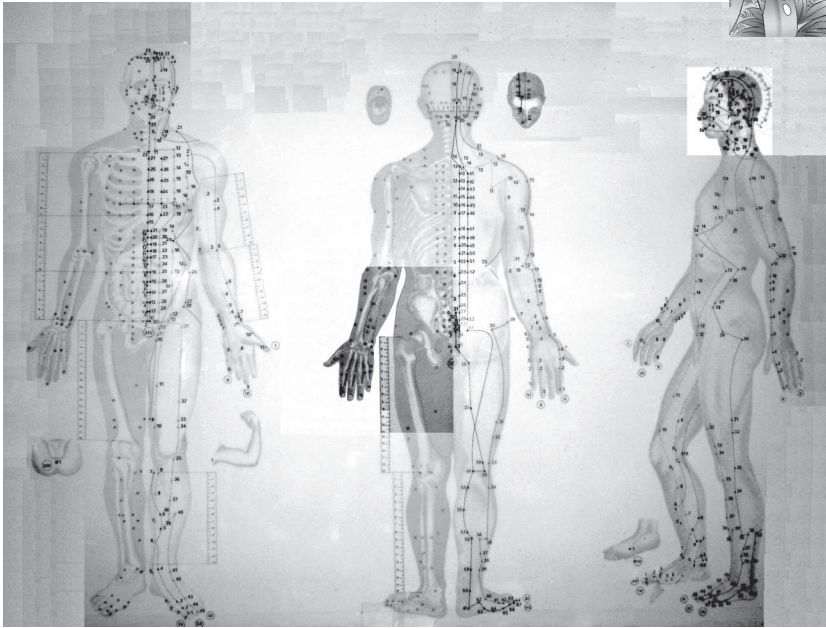

คำสอง กสองคำ

• น้อมคำ อิศรา

พวกคุณสร้างกลไกกุมบังเหียน
 พวกคุณเขียนกฎหมายเพื่อพวกพ้อง
 พวกคุณกอบแผ่นดินมาครอบครอง
 พวกคุณร้องบอกอำนาจอยู่ที่คุณ
 พวกคุณช่วยพวกเราเพียงลมปาก
 พวกคุณมากเล่นพนันและปิ่นหุ่น
 พวกคุณสวมบทบาทนักลงทุน
 พวกคุณวุ่นแรงแก้อัถภาใหญ่โต
 พวกคุณแต่งสูทหรูแพงระยับ
 พวกคุณทับปัญหาไม่ให้โผล่
 พวกคุณนำภาพลวงตามาอวดโชว์
 พวกคุณโอ้อើคนจนเป็นผลงาน
 พวกคุณรู้ช่องทางกะเนนเสี้ยง
 พวกคุณเลี้ยงแจกจ่ายกระจายฐาน
 พวกคุณเล่นเกมโกงโยงระราน
 พวกคุณหวานซ้อลิทธิ์และบิดเบือน

ผู้แดนดิน กงกาสุริยฉาย
 เสียงนกเสียงกา

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

๒. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดตา ปวดขอบตา ตาพร่าตาฟาง ต้อลม ต้อเนื้อ ต้อกระจก ต้อหิน

สาเหตุที่เกิดขึ้นที่ตามีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องมาจาก **ตับ ไต กระเพาะปัสสาวะ ลำไส้เล็ก** และสัมพันธ์มาถึงการนอนดึกเกิน ๒๑.๐๐ น. ขึ้นไป ยิ่งดึกมากเท่าไร **ถุงน้ำดี** และ **ตับ** ก็ยิ่งจะมีความอ่อนแอมากเท่านั้น เพราะ **ตับ** จะผลิตน้ำดีได้ลดลง **ถุงน้ำดี** จะปิด ไม่ส่งน้ำดีไปย่อยไขมัน โปรตีน คาร์โบไฮเดรต ทำให้ระบบทางเดินอาหารมีแก๊ส จึงเกิดอาการอาหารไม่ย่อย ท้องอืด ลำไส้เล็กบวม ทำให้การดูดซึมส่งอาหารเป็นน้ำหล่อเลี้ยงไปยังตาลดลงและส่งผลทำให้ปวดศีรษะด้วย อีกทั้งยังทำให้วิตามินอันสำคัญ คือ **เอ ดี อี เค** ที่จะต้องละลายในกรดไขมัน ไม่สามารถดูด

ซึมเข้าสู่ร่างกายได้ เพราะถุงน้ำดีไม่ย่อยไขมันให้เป็นกรดไขมัน

ซึ่งจะ... ส่งผลต่อตา เพราะขาด **วิตามินเอ**

ส่งผลต่อกระจกเพราะขาด **วิตามินดี**

ส่งผลต่อผิวหนังเพราะขาด **วิตามินอี**

ส่งผลต่อระบบเลือดเพราะขาด **วิตามินเค**

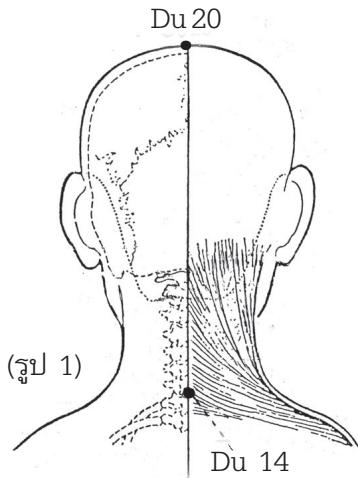
ยิ่งนอนดึกมากเท่าไร **เซลล์เม็ดเลือด** ก็ยิ่งจะแตกเพิ่มเป็นจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มีกรดตกค้างที่ไตและกระเพาะปัสสาวะมาก จึงเกิดอาการปวดส่งผลมายังตา

ดังคำโบราณว่า “ถ้าอั้นฉี่บ่อยๆ แล้วจะทำให้ตาบอดได้”

วิธีปรับสมดุลที่ตา

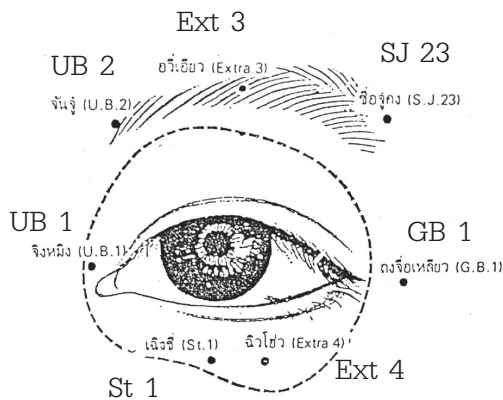
อันดับต้น ให้กดจุดห่างจากข้างสะดือ ๑, ๒ นิ้วนี้ทั้งซ้ายและขวา โดยกดจุดแช่อยู่

นาน ๓๐ วินาที หรือนับ ๑-๓๐ ทำสลับกันไปจนกว่าอาการปวดตาจะบรรเทา นี่เป็นการปรับสมดุลจากจุดไกลตา

หรือกดจุดที่หลังงานรวมหลัง (Du 14) (ดูตามรูป 1) ใต้หนามกระดูกสันหลัง เกี่ยวเนื่องกับส่วนอกที่ 7 สามารถ แก้ไขได้ด้วย

ถ้าจะแก้จุดไกลตาที่มีอยู่บริเวณหน้าอันมีจุดกระเพาะปัสสาวะ (UB1, 2, 3, 4, 5, 6) จุดพิเศษ (EXT 2, 3, 4) จุดกระเพาะอาหาร (ST 1, 2, 3) (ดูตามรูป ๒) กดจุดเหล่านี้ด้วย การใช้มือทั้งสองข้างเสยผมโดยกดไปกับหนังศีรษะจนถึงท้ายทอย หรือนวดจากหัวคิ้วไปถึงหางคิ้ว เพื่อเป็นการกระตุ้นจุดเหล่านี้

(รูป 2)

อีกวิธีหนึ่ง คือกดจุดนวดทั่วใบหน้าแบบนวดแผนไทย คือ

๑. นวดบริเวณหน้าทั้งหมด รวมถึงบริเวณขอบตาด้วย นวดให้ทั่วๆ ๓๐ ครั้ง
๒. ใช้แขนเข้ดริมฝีปากทั้งล่างและบน ๓๐ ครั้ง
๓. ใช้หลังมือและหลังแขนปาดคางทั้ง ๒ ข้าง ๓๐ ครั้ง
๔. กดจุดตอม่านน้ำเหลืองใต้คาง โดยใช้นิ้วโป้งทั้งสองข้างกด เริ่มจากปลายคาง กลางคาง บริเวณตอนในของคาง โดยนับแต่ละจุด ๑-๑๐ แล้วปล่อย
๕. ใช้นิ้วชี้กับนิ้วกลาง หนีบทูทั้ง ๒ ข้าง ดึงขึ้นลง ๓๐ ครั้ง
๖. เอาฝ่ามือปิดหูพร้อมกับใช้ปลายนิ้วเคาะศีรษะ ๓๐ ครั้ง

มีเพื่อนคนหนึ่งเป็นต้อหินที่ตาทั้งสองข้าง ต้องไปยิงเลเซอร์ที่โรงพยาบาล ปรากฏว่ายิงไปแล้วข้างหนึ่ง จะยิงอีกข้างต้องรอเวลา ๑ เดือน ระหว่างรอนั้นก็ได้บริหารตา ตามวิธีนวดแผนไทยตามที่กล่าวมาแล้ว ทั้งเช้า-เย็น หรือช่วงใดที่ว่าง เมื่อไปยิงเลเซอร์อีกครั้ง ปรากฏว่า หมอตรวจหาต้อหินไม่พบ

ปัญหาที่ตายังเกิดจากอารมณ์อีกด้วย โดยเฉพาะอารมณ์โกรธ คนที่เจ้าอารมณ์เอาแต่ใจตนเอง ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นจะมีอารมณ์ที่โกรธง่าย ยิ่งโกรธมากเท่าไร ตบก็ยิ่งจะมีปัญหามากเท่านั้น พยายามฟังตนเองให้มากกว่าที่จะชี้ใช้ให้ผู้อื่นทำ เพราะเมื่อไม่ได้ตั้งใจจะโกรธตาก็จะมีปัญหา

โบราณท่านกล่าวไว้ว่า ให้รดน้ำเย็นเวลาเช้า-เย็น ที่หัวแม่โป้งเท้า เพราะจะทำให้สายตาดี มีผู้นำไปทดลองทำดูก็ได้ผลเพราะทำต่อเนื่อง ที่บริเวณหัวแม่โป้งเท่านั้นคือจุดสะท้อนของสมองและตา เมื่อรดน้ำเย็นก็จะเป็นการกระตุ้นให้เลือดลมบริเวณสมองและ

ตา ได้หมุนเวียนเอาขยะ คือ เซลล์ตาย กระจกต่างๆ ที่ตกค้างอยู่บริเวณนั้น นำไปทิ้ง ที่ไตและกระเพาะปัสสาวะ

บริเวณของไตที่มีตำแหน่งอยู่บริเวณเอว ด้านหลัง วัดจากกึ่งกลางกระดูกสันหลังมา ๒ ขอนิ้ว ใช้นิ้วชี้เบาๆ หรือกดคดลึงเบาๆ เป็นการกระตุ้นจุดไต ที่อยู่บนเส้นกระเพาะปัสสาวะ (UB 23, 24) ทำให้ตาสว่างได้เหมือนกัน

อย่าลืมว่าการปรับสมดุลควรเติมน้ำสมุนไพรคือ เก๋ากี้, รากหญ้าคา, เก๊กฮวย, ดอกมะลิ อย่างละ ๑ กำ น้ำ ๕ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที ให้ดื่มก่อนและหลังปรับสมดุล จะทำให้การปรับสมดุลมีผลเร็วขึ้น

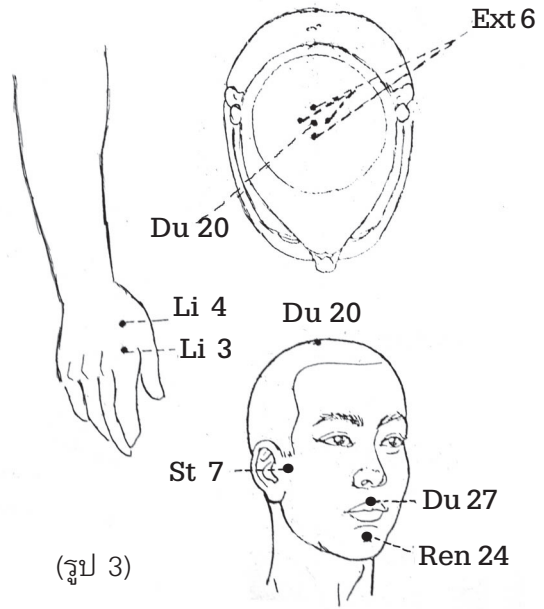
บนศีรษะ ทั้งหมด รวมทั้ง ใบหน้า นั้นมีจุด และเส้นแนวเมอริเดียนของกระเพาะอาหาร (St) ,กระเพาะปัสสาวะ(UB) ,ถุงน้ำดี (GB) , พลังงานรวมทั้งระบบ(SJ), ลำไส้ใหญ่ (Li), พลังงานรวมหน้า(Ren), พลังงานรวมหลัง (Du) เส้นเหล่านี้ เมื่อถูกกระตุ้น ก็จะทำหน้าที่ส่งสัญญาณไปยังประสาทส่วนกลางเพื่อที่จะสั่งให้ดูดซึมเอาอาหารมาฟื้นฟูและบำรุงบริเวณศีรษะ ตา ใบหน้า คอ ยิ่งกระตุ้นทุกวัน สุขภาพก็ยิ่งจะแข็งแรง

๓.ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดฟัน

ปวดฟัน เกิดได้จากหลายสาเหตุ จะเป็น ฟันผุ เหงือกบวม ฯลฯ ถ้าหากไปหาหมอทำฟัน หมออาจจะไม่ทำให้จนกว่าอาการปวดจะลดลง หมอจะให้ยาแก้ปวด หรือยาแก้อักเสบกินก่อน ถ้าหายปวดจึงจะทำฟันให้

วิธีปรับสมดุล แก่ปวดฟันโดยไม่ต้องใช้ยา

เราจะใช้วิธีกดจุดที่เส้นลำไส้ใหญ่ (Li 3, 4), กระเพาะอาหาร (St 7) , พลังงานรวมหลัง (Du 20, 27), พิเศษ(Ext 6), พลังงานรวม

(รูป 3)

หน้า(Ren 24) (ดูตามรูป 3) กดจุดแต่ละจุด ๓๐ วินาที จะช่วยบรรเทาอาการปวดฟันได้ หรือจะใช้น้ำผึ้งผสมมะนาวอย่างละ ๑ ส่วน ผสมกับเกลือชนิดหน้อย อมจนอาการปวด บริเวณนั้นบรรเทา

- **ลำไส้ใหญ่ (Li 3)** อยู่หลังมือกำมือจะอยู่ตรงขอบใต้หัวกระดูกฝ่ามือ ข้อที่ ๒ ด้านนอก (แก้ปวดฟันล่าง)
- **ลำไส้ใหญ่ (Li 4)** อยู่ระหว่างง่ามมือนิ้วโป้งกับนิ้วชี้
- **กระเพาะอาหาร (St 7)** หน้าหูตั้ง ๑ ขอนิ้ว ตรงรอยบุ๋ม บริเวณขอบส่วนโค้งที่ยื่นออกไป
- **พลังงานรวมหลัง (Du 20)** อยู่กลางศีรษะที่มีรอยบุ๋ม
- **พลังงานรวมหลัง (Du 27)** อยู่กลางริมฝีปากบน
- **พิเศษ (Ext 6)** อยู่ห่างจาก พลังงานรวมหลัง (Du 20) ไปทางข้างซ้าย-ขวา ข้างหน้า-ข้างหลัง ข้างละ ๑ ขอนิ้ว
- **พลังงานรวมหน้า (Ren 24)** รอยบุ๋มใต้ริมฝีปาก

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๔ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติตามศาสนบัญญัติ หรือปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือของตนเมื่อไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อหน้าที่พลเมืองและ ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

คณะสงฆ์สันตือโคก
เป็นคณะสงฆ์อื่น
ที่มีสิทธิและเสรีภาพ
ตามรัฐธรรมนูญ
ฉบับปัจจุบัน

คณะสงฆ์อื่น

ในการใช้เสรีภาพดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง บุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองมิให้รัฐกระทำการใดๆ อันเป็นการรอนสิทธิหรือเสียประโยชน์อันควรมีควรได้เพราะเหตุที่ถือศาสนา นิกายของศาสนา ลัทธินิยมในทางศาสนา หรือปฏิบัติตามศาสนบัญญัติหรือปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือ แตกต่างจากบุคคลอื่น”

เดิมพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๖ ว่า การปกครองคณะสงฆ์อื่นให้ออกเป็นกฎกระทรวง อันเป็นการแสดงว่า นอกจากคณะสงฆ์ไทยซึ่งมีกรรมกรมหาเถรสมาคมเป็นองค์กรปกครองสูงสุดแล้ว ในขณะนั้นยังมีคณะสงฆ์อื่นๆ ในประเทศไทย อีกหลายคณะ

ต่อมาเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ ๓ ออกตามความในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ ว่าด้วยการปกครองคณะสงฆ์จีนนิกาย และคณะสงฆ์อนัมนิกายขึ้น ทำให้คณะ

สงฆ์ทั้งสองนิกายนี้ถูกปกครองโดยกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว ซึ่งในขณะนั้นนอกจากคณะสงฆ์จีนนิกายและคณะสงฆ์อนัมนิกายแล้วยังมีคณะสงฆ์อื่นๆ อีกหลายคณะที่ยังไม่ได้ ออกกฎกระทรวงไปปกครองหรือควบคุม เช่น คณะสงฆ์รามัญนิกาย คณะสงฆ์พม่า คณะสยามวงศ์ ฯลฯ

เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๓๕ ได้มีการประกาศพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๕ ซึ่งได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ โดยเพิ่มมาตรา ๕ ทวิ และมาตรา ๕ ตริ ในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ โดยเฉพาะ มาตรา ๕ ทวิ ในพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ได้ให้คำจำกัดความคำว่า “คณะสงฆ์” และ “คณะสงฆ์อื่น”

“คณะสงฆ์” หมายความว่า บรรดาพระภิกษุที่ได้รับการบรรพชาอุปสมบทจากอุปัชฌาย์ตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายที่ใช้บังคับก่อนพระราชบัญญัตินี้ ไม่ว่าจะปฏิบัติศาสนกิจในหรือนอกราชอาณาจักร

“คณะสงฆ์อื่น” หมายความว่า บรรดา
บรรพชิตจันนิกายหรืออนันนิกาย

จากการแก้ไขโดยเพิ่มคำจำกัดความดังกล่าวนี้ ทำให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา
๓๘ ที่จำกัดอำนาจฝ่ายบริหารไม่ให้ออกกฎ
กระทรวงไปควบคุมคณะสงฆ์อื่นอีกต่อไป เว้น
แต่คณะสงฆ์จันนิกายและอนันนิกายที่ออกกฎ
กระทรวงไปก่อนแล้วเท่านั้น ถ้าคณะสงฆ์ใดมี
การเผยแผ่มีศาสนิกมากขึ้น หรือมีกิจกรรม
มากขึ้น ก็ต้องออกกฎหมายในรูปของพระราช
บัญญัติปกครองคณะสงฆ์นั้นๆ มาปกครองดูแล
การออกกฎกระทรวงไม่สามารถกระทำ
ได้แล้ว

ก่อนนี้เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๓ ได้มีคำพิพากษา
ศาลฎีกาที่ ๔๙๗๗-๔๙๗๗/๒๕๓๓ ระหว่างวัด
หนองคำโจทก์ นายมนัส คุณภักดีสังวรณ จำเลย
ได้วินิจฉัยวางบรรทัดฐานไว้อย่างละเอียดว่า
คณะสงฆ์พม่าเป็นคณะสงฆ์อื่นที่ไม่อยู่ในความ
ปกครองของคณะสงฆ์ไทย เรื่องนี้เกิดขึ้น
เนื่องจากวัดหนองคำได้นำที่ดินของวัดออกให้
เช่าและผู้ทำการแทนวัด คือ พระณรงค์
นันติโย เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาส แต่
ผู้ที่แต่งตั้งพระณรงค์เป็นผู้รักษาการแทน
เจ้าอาวาสนั้น คือ อธิบดีสงฆ์พม่า ปัญหาจึงมี
ว่า การแต่งตั้งพระณรงค์ นันติโย เป็นผู้
รักษาการแทนเจ้าอาวาสนั้นชอบด้วย
กฎหมายหรือไม่ ถ้าไม่ชอบก็ไม่มีอำนาจที่จะ
ทำการแทนวัดหนองคำ ไม่มีอำนาจบอก
เลิกสัญญาเช่า ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า วัดหนองคำ
อยู่ในความปกครองของคณะสงฆ์ไทย ซึ่งใน
พระราชบัญญัติสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ มาตรา ๔๖
บัญญัติว่า การปกครองคณะสงฆ์อื่น นอก
จากคณะสงฆ์ไทยให้เป็นไปตามกฎกระทรวง
แต่ก็ยังไม่ปรากฏว่าได้ออกกฎกระทรวงใช้
บังคับแก่คณะสงฆ์อื่น นอกจากคณะสงฆ์จัน
นิกายและอนันนิกาย วัดหนองคำ จึงอยู่ใน

ความปกครองของคณะสงฆ์ไทยตามที่บัญญัติ
ไว้ในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕
และกฎหมายเถรสมาคม การแต่งตั้งผู้รักษา
การแทนเจ้าอาวาสของวัดหนองคำ ต้อง
ปฏิบัติตามกฎหมายและกฎดังกล่าว ดังนั้น
การที่อธิบดีสงฆ์พม่า แต่งตั้งพระณรงค์
นันติโย เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัด
หนองคำ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะ
ไม่ใช่การแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์
พ.ศ.๒๕๐๕ พระณรงค์จึงไม่มีอำนาจฟ้องใน
ฐานะผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาส

ก่อนนั้นในปี พ.ศ.๒๕๔๙ ศาลฎีกาก็ได้มี
คำพิพากษาเป็นบรรทัดฐานไว้ก่อนในคดีที่
๓๓๗๘/๒๕๔๙ ว่า พระภิกษุเลื่อง วงศ์วิจารณ์
เป็นพระภิกษุที่บวชในประเทศลาว ไม่ใช่พระ
ภิกษุที่บวชโดยใช้อุปสมายที่แต่งตั้งโดยคณะ
สงฆ์ไทย สมเด็จพระวรมรรตน์ (ปลอด จิตติ-
โสภโณ สังฆนายก) มีอำนาจสั่งในพระภิกษุใน
คณะสงฆ์ไทยไม่ให้ร่วมสังฆกรรมกับพระภิกษุ
เลื่องได้ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่า ภิกษุ
แต่ละคณะก็มีอำนาจปกครองเฉพาะพระภิกษุ
ในคณะของตนเท่านั้น พระภิกษุเลื่อง วงศ์-
วิจารณ์ ในคดีนี้ สามารถจะแต่งกายเป็นภิกษุ
ได้ โดยไม่ได้ขัดต่อกฎหมาย แต่เป็นสิทธิของ
คณะสงฆ์อื่นที่จะไม่ร่วมสังฆกรรมกับพระภิกษุ
เลื่องเท่านั้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษา
เป็นบรรทัดฐานในฎีกาที่ ๑๙๔๔/๒๕๑๖ ว่าวัด
ปรกพม่า ไม่ใช่วัดที่อยู่ในปกครองคณะสงฆ์ไทย
คณะสงฆ์ไทยไม่มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าอาวาสให้
ไปปกครองวัดดังกล่าว พระราชบัญญัติ
คณะสงฆ์มีบทบัญญัติมุ่งใช้เฉพาะคณะสงฆ์
ไทยเท่านั้น มิได้บังคับใช้แก่คณะสงฆ์อื่น
และไม่ประสงค์ให้คณะสงฆ์ไทยไปก้าวก่ายใน
การปกครองคณะสงฆ์อื่น การปกครองคณะ
สงฆ์อื่นจะดำเนินการอย่างไรต้องออกเป็น
กฎกระทรวงต่อไปตามที่บัญญัติไว้ในพระ

ราชบัญญัติคณะสงฆ์

จากคำพิพากษาศาลฎีกาทั้งห้าเรื่องที่ยกมาข้างต้นนี้เป็นที่ชัดเจนแล้วว่า ศาลฎีกาได้วางบรรทัดฐานมาตลอดว่า การปกครองคณะสงฆ์ไทยนั้น ปกครองเฉพาะสงฆ์ที่บวชโดยใช้อุปัชฌาย์ที่แต่งตั้งจากคณะสงฆ์ไทย การปกครองคณะสงฆ์อื่นก่อนแก้ไขพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น ต้องออกเป็นกฎกระทรวง โดยอาศัยพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ มาตรา ๔๖ เท่านั้น เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ได้ออกกฎกระทรวงปกครองควบคุมคณะสงฆ์จีนิกายและอนัมนิกาย และเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อมีการแก้ไขกฎหมายได้ตัดอำนาจฝ่ายบริหารไม่ให้ออกกฎกระทรวงไปควบคุมคณะสงฆ์ใดๆ อีก เว้นแต่ที่ออกไปแล้วเพียง ๒ นิกายดังกล่าว ทำให้คณะสงฆ์อื่นๆ ที่ยังไม่ได้ถูกกฎหมายควบคุมไม่สามารถออกกฎกระทรวงไปควบคุมได้ เว้นแต่จะออกเป็นพระราชบัญญัติเท่านั้น

ปัญหาที่ตามมาคือมีอยู่ว่า คณะสงฆ์อื่นๆ ที่ไม่ใช่คณะสงฆ์ไทยและไม่ได้ถูกออกกฎกระทรวงตั้งสองนิกายดังกล่าวมาแล้วข้างต้น มีสิทธิแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นภิกษุ สามเณร นักพรต นักบวช ในพุทธศาสนาตามความเชื่อของตนเองได้หรือไม่ ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๙๙-๓๗๓๙/๒๕๔๑ รวม ๘๐ ลำนวน โดยมีนายพิสุทธิเลิศคุปนิจหรือสมณะพิสุทธิโส กับพวกเป็นจำเลย ซึ่งก่อนหน้านั้น ศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายกฟ้องจำเลยบางส่วนที่เป็นผู้หญิง ที่เรียกว่า “ลิกขมาตุ” อ้างว่าไม่ได้แต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นพระภิกษุในเถรสมาคม โดยเฉพาะจำเลยที่ ๘๐ ในคดีดังกล่าวนี้ไม่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอุปัชฌาย์จากมหาเถรสมาคม อุปสมบทของจำเลยอื่นๆ ก็ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมหาเถรสมาคม จำเลยทั้งหมดจึงไม่ได้เป็นคณะสงฆ์ในปกครอง

ของมหาเถรสมาคม แต่เป็นคณะสงฆ์อื่นตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๔๖ จำเลยต่างๆ จึงไม่มีสิทธิแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นพระภิกษุในมหาเถรสมาคม ผู้เขียนเห็นด้วยกับผลของคำพิพากษานี้ แต่หลังจากเสร็จสิ้นคดีนี้ ทราบว่าจำเลยทั้งหมดได้เปลี่ยนการแต่งกายใหม่ทั้งหมด การนุ่งห่มสบง ห่มจีวร เปลี่ยนสีสบงจีวร การตัดเย็บสบงจีวร การครองสบงจีวรในโอกาสและวาระต่างๆ ก็แตกต่างไปจากคณะสงฆ์ในมหาเถรสมาคมโดยสิ้นเชิง จึงทำให้คณะสงฆ์ของจำเลยดังกล่าวในคดีนี้ที่เรียกว่าคณะสงฆ์สันตโตศกนั้นเป็นคณะสงฆ์อื่นที่มีสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน และรัฐบาลไม่มีสิทธิออกกฎกระทรวงเข้าไปควบคุมคณะสงฆ์ของจำเลยอีกต่อไป คณะสงฆ์ของจำเลยมีการเผยแผ่มากขึ้น มีศาสนิกมากขึ้น มีบรรพชิตที่อยู่ในความดูแลมากขึ้น เกรงจะกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐ หรือแนวนโยบายของรัฐประการใด ก็เป็นสิทธิของฝ่ายบริหารที่จะเสนอกฎหมายต่อฝ่ายนิติบัญญัติเพื่อออกเป็นพระราชบัญญัติควบคุมดูแลคณะสงฆ์ของจำเลยนี้ต่อไป แต่ถ้าเมื่อใดที่ยังไม่มีพระราชบัญญัติออกมาควบคุม ก็เป็นหน้าที่ของจำเลยจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายทุกฉบับที่บังคับใช้แก่ประชาชนทั่วไป ไม่มีสิทธิพิเศษใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะการโดยสารรถประจำทาง การโดยสารเครื่องบิน การได้รับบริการต่างๆ จากรัฐดังเช่นพระภิกษุในคณะสงฆ์โดยถ้ารัฐบาลเห็นว่าควรออกกฎหมายโดยเฉพาะหรือฝ่ายนิติบัญญัติเห็นว่า ควรออกกฎหมายมาควบคุมโดยเฉพาะก็จำเป็นต้องถึงขั้นตอนออกกฎหมายว่าด้วยการควบคุมดูแลคณะสงฆ์สันตโตศกซึ่งเป็นคณะสงฆ์ของจำเลยในคดีดังกล่าวนี้ต่อไป

พรหมทัศน์

ปิดท้าย

พ.ศ.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สดุดีกษัตริย์นักพัฒนา

“ลอยชายเอ็นถวายรางวัล
ชื่นชมเศรษฐกิจพอเพียง”

‘ในหลวง’ กับ ‘ปรัชญาพอเพียง’ ปราโมทย์ ไม่กั๊ก

“...โครงการเมกะโปรเจกต์ต่างจากพระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างสิ้นเชิง ที่ว่าโครงการทำอะไรก็ตามต้องวางพื้นฐานให้มั่นคง ก้าวเป็นลำดับขั้น แต่แนวคิดพัฒนาประเทศแบบจริงจังกระตือรือร้นของรัฐบาล ผมเกรงว่าจะกลายเป็นใจไร้กระตือรือร้นมากกว่า...”

ประกาศไม่หักหลังลูกพรรค ค้ำมั่น ‘แม่’ ยุบสภาโลกให้รู้ก่อน 90 วัน

ทรท. นศ 485 ส.ส. โหวต ‘ตำหนิ เขย่า ‘ศาลปกครอง’

บังอาจคิดการใหญ่
เกินใครใครจะคาดคิด
ฝ่าฝืนประกาศิต
หลบลบสถาบัน
ลอยชายไปถิ่นทั่ว
ดังลอยตัวละครซัดซัด
แสรังวางทุกสิ่งอัน
สร้างภาพซ้อนซ่อนเลศนัย

อำพราง... ไร้อำนาจ
ลดบทบาทเคยยิ่งใหญ่
ลีลาสิ้นเภทภัย
แฝงพิษร้ายพลิกแผ่นดิน

วางสายคิดก่อการ
ก่อนถึงกาลศาลตัดสิน
ตัดตอนข่าย “เช็กบิล”
คดีความตามครรลอง

ธรรมะเหนือธรรม
วิบากกรรมตามสนอง
จวบฟ้าสาดแสงทอง
แผ่นดินไทยพื้นมีดমন

ตัวการคือ “ตัวกู”
ไม่รับรู้... หลงตัวตน
ผยองหยามเบื้องบน
ควรแก่โทษพรหมทัศน์